

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

ДАР

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ДАР

Превод: Мария Цонева

chitanka.info

Най-новият роман на Даниел Стийл, донесъл неவிждан успех на авторката си.

Една човешка драма, донесла и мъка, и отчуждение, но превърнала се под лъчите на всеопрощаващата любов в дар божи за две семейства, накарала членовете им да преосмислят истинските стойности в живота. Защото и в най-големите житейски крушения, сред неவிждано страдание съдбата понякога е милостива и ненадейно поднася неочаквани подаръци...

„На даровете в живота ми, на моя съпруг Джон и на всичките ми деца, и на ангелите, преминали през живота ми — набързо или ненадейно, и на благословеното щастие, което ми донесоха.

С цялата ми любов.“

Д. С.

ГЛАВА ПЪРВА

Ани Уитакър много обичаше Коледа. Обожаваше времето и ярко осветените елхи на моравите пред къщите, влюбено гледаше фигурките на Дядо Коледа, очертани със светлини по покривите. Обичаше коледните песни и очакването на Дядо Коледа, обичаше да кара кънки и да пие горещ шоколад след това, да ниже гирлянди от пуканки заедно с майка си, а после с широко отворени очи да се любува на елхата, осветена от безброй светлини. Майка ѝ я оставяше да стои под нея, озарена от блясъка ѝ, със светнало от изумление личице.

Елизабет Уитакър беше на четиридесет и една години, когато, като радостна изненада за всички в семейството, се роди Ани. Елизабет отдавна вече се бе отказала от мечтата за друго дете. Бяха опитвали години наред. Томи вече беше десетгодишен и те най-накрая се бяха примирили с мисълта, че ще имат само едно дете. Томи беше страхотно хлапе и Лиз и Джон винаги се бяха смятали за истински късметлии. Играеше футбол и бейзбол, а всяка зима бе звездата на отбора по хоккей. Беше добро момче и правеше всичко, което се очаква от него. Справяше се отлично в училище, искрено ги обичаше, а в същото време бе достатъчно палав и дяволит, за да са сигурни, че е напълно нормален. В никакъв случай не бе идеалното дете, но беше добро момче. Имаше русата коса на майка си и пронизателните сини очи на баща си. Притежаваше чудесно чувство за хумор и остър ум, а след първоначалния шок, с изключителна лекота прие съобщението, че ще си има малка сестричка.

А през изминалите след раждането ѝ пет години и половина той дълбоко вярваше, че светът се върти около нея. Тя беше малко, крехко създание с широка усмивка и звънливо гласче, което огласяше къщата от сутрин до вечер. Всеки ден го чакаше с нетърпение да се върне от училище, а после сядаха заедно в кухнята, ядяха бисквити и пиеха мляко.

След раждането на Ани, Лиз бе напуснала работата си като учителка и сега само от време на време заместваше някой от колегите си. Беше обяснила напускането си с желанието да изживее напълно и да се наслади на всяка минута от живота на бебето си. Така и стана. Двете бяха заедно непрекъснато.

Лиз намери дори време да поработи две години доброволно в детската ясла, а сега помагаше в детската градина, която посещаваше Ани. В следобедите двете заедно печаха курабии, хляб или бисквити, или пък Лиз ѝ четеше с часове в голямата уютна кухня. Животът им бе спокоен, и четиримата се чувстваха защитени от бедите, които сполетяваха понякога хората. А и Джон добре се грижеше за тях. Той ръководеше най-голямата в щата компания за търговия на едро с хранителни продукти и осигуряваше сносен живот на всички тях. Справяше се добре с бизнеса, който бе наследил от баща си и дядо си. Имаха красива къща в по-хубавата част на града. В никакъв случай не бяха богати, но бяха защитени от неблагоприятните промени, които засягаха фермерите и хората, които работеха в други сфери и често биваха съсипвани от най-различни тенденции и модни увлечения. Всички хора се нуждаеха от добра храна, а Джон Уитакър винаги я предлагаше в изобилие.

Той беше сърдечен, грижовен човек и искрено се надяваше, че един ден Томи също ще се включи в бизнеса. Но най-напред трябваше да отиде в колеж. И Ани също. Джон искаше и тя да получи добро образование като майка си. Ани повтаряше, че ще стане учителка, *също като мама*, но Джон мечтаеше да я види лекар или адвокат. За 1952 година това бяха твърде смели мечти, но Джон вече бе спестил значителна сума за образованието на Ани. Парите за колежа на Томи бяха отделени още преди няколко години, така че и двамата вече бяха финансово обезпечени.

Джон беше човек, който вярва в мечтите. Винаги повтаряше, че човек може да направи абсолютно всичко, стига да го пожелае достатъчно силно и да е готов да работи упорито, за да го постигне. Разбира се, той винаги бе работил с желание. А и Лиз много му помагаше.

Сега, обаче, Джон беше истински щастлив, че тя си остана вкъщи. Обичаше да се прибира у дома късно следобед и да ги заварва сгушени с Ани в кухнята или да ги наблюдава как си играят на кукли в

спалнята на Ани. Сърцето му се сгряваше от обич само като ги гледаше. Беше на четиридесет и девет години и се чувстваше много щастлив човек. Имаше чудесна жена и две страхотни деца.

— Къде сте? — провикна се той, като влезе в къщата този следобед. Изтупа снега от палтото и от шапката си, като се мъчеше да отпъди кучето, което въртеше опашка и се пързеляше из локвичките вода, които се бяха образували на пода около него.

Кучето беше голям ирландски сетер, което бяха кръстили Бес, на името на съпругата на президента. Лиз се бе опитала да спори в началото, изтъквайки, че това е неуважение към госпожа Труман, но името сякаш бе създадено точно за тяхната Бес и вече никой не си спомняше как точно го бе получила.

— Тук сме — извика Лиз, и Джон влезе във всекидневната.

Намери ги да украсяват елхата със сладки с мед и джинджифил. Бяха ги приготвяли целия следобед, а докато те се печеха във фурната, Ани бе направила хартиени гирлянди.

— Здравей, татко! Нали е красива?

— Много. — Той ѝ се усмихна, а после с лекота я взе на ръце.

Беше силен мъж, а във вените му течеше ирландската кръв на предците му. Косата му бе съвсем черна дори и сега, само година преди да стане на петдесет. А искрящите си сини очи бе предал и на двете си деца. Независимо че бе русокоса, Лиз имаше топли кафяви, почти лешникови очи.

А косата на Ани бе много руса, почти бяла. Тя с усмивка погледна баща си и закачливо потърка носле в бузата му. Приличаше на малък ангел. Той нежно я свали на земята, а после се присегна, за да целуне жена си и в очите и на двамата се появи поглед на истинска привързаност и любов.

— Как мина денят ти? — топло попита тя.

Бяха женени от двадесет и две години и през повечето време, когато не се измъчваха от дребните несгоди в живота си, изглеждаха по-влюбени от всякога. Бяха се оженили две години след като Лиз завърши колежа. Тя вече работеше като учителка по онова време и минаха цели седем години, преди да се появи Томи. Вече почти бяха изгубили надежда, а старият доктор Томпсън така и не можа да разбере защо тя или не можеше да зачене, или пък да износи бебето си. Беше претърпяла три спонтанни аборта, преди Томи да се роди, и когато той

най-сетне се появи на белия свят, за тях това бе едно истинско малко чудо. А когато Ани се роди десет години по-късно, чудесата станаха две. Дватама веднага се съгласиха, че са благословени с рядко щастие и че децата им дават всичката радост, на която човек може да се надява.

— Днес получих портокалите от Флорида. — Джон седна и взе лулата си. В камината гореше огън, а цялата къща ухаеше на джинджифил и пуканки. — Утре ще донеса малко и у дома.

— Обичам портокали! — Ани плесна с ръце, а после се настани в скута му.

Бес сложи и двете си лапи на коленете на Джон, опитвайки се да се присъедини към тях. Джон леко отблъсна кучето, а Лиз слезе от стълбата, целуна го отново и му предложи чаша горещ сайдер.

— Звучи прекалено примамливо, за да се откажа. — Той се усмихна, а после я последва в кухнята, като се възхищаваше мълчаливо на стройната ѝ фигура.

Водеше Ани за ръката, а само след миг чуха и затварянето на входната врата и Томи се втурна вътре с порозовял нос и зачервени бузи, стиснал кърпите си в ръка.

— Ммм... мирише приятно... Здравей, мамо... Здравсти, татко... Ей, палавнице, какво свърши днес? Да не би да си изяла всички сладки на мама? — Той разроши косата ѝ и я притисна към себе си, като намокри личицето ѝ.

Навън беше много студено, а снеговалежът се засилваше с всеки изминал миг.

— Аз *правих* сладките с мама и изядох само четири — добросъвестно си призна тя и всички се разсмяха.

Беше толкова сладка, че никой не можеше да ѝ устои... да не говорим за по-големия ѝ брат или за любящите ѝ родители. Но тя не беше разглежена. Беше само искрено и дълбоко обичана, а това се проявяваше в лекотата, с която тя опознаваше света и се справяше с всяко предизвикателство. Ани обичаше всички, обичаше да се смее, да играе, да тича срещу вятъра с развята коса. Обичаше да си играе с Бес... но още повече обичаше по-големия си брат. Сега го гледаше с обожание, а очите ѝ все отскачаха към излъсканите кърпки.

— Може ли утре да отидем да се пързалиме, Томи?

Наблизо имаше езеро и той често я водеше там в събота сутрин.

— Ако спре да вали. Продължи ли да трупта така, утре няма да можем дори да намерим езерото — каза той, докато хрускаше една от вкусните бисквити на майка си.

Лиз свали престилката си, а Томи си помисли, че никога не бе ял нещо по-вкусно. Облечена бе с красива блуза и широка сива пола и Джон с удоволствие забеляза, че фигурата ѝ бе същата, както при първата им среща в училище.

Тя беше първокурсничка, а той завършваше, и в началото се смущаваше да си признае, че е влюбен в толкова по-малко момиче, но в края на краищата всички разбраха за увлечението му. В началото приятелите му го дразнеха, но скоро свикнаха с тях. На следващата година той започна работа при баща си, а тя трябваше да учи още седем години, докато завърши училище и колеж. После работи още две години като учителка. Беше я чакал много дълго, но нито за миг не се усъмни, че си е струвало. Всичко, за което мечтаеха, което желяеха искрено и от сърце, идваше при тях твърде бавно. Като децата им. Но всички добри неща в живота им си заслужаваха чакането. Сега бяха щастливи. Имаха всичко, за което бяха мечтали.

— Утре следобед имаме мач — нехайно спомена Томи и хапна още две сладки.

— В деня преди Коледа? — изненадано възкликна майка му. — Струва ми се, че хората ще са твърде заети с други неща...

Те винаги ходеха на мачовете му, освен, разбира се, в случаите, когато имаха други, много по-важни задължения. Джон също бе играл навремето хоккей ѝ футбол. Обожаваше тези спортове. Лиз не бе толкова запалена. Просто не искаше Томи да се нарани. Няколко момчета бяха изгубили по някой зъб в хоккейните мачове през годините, но Томи беше внимателен. А и очевидно имаше голям късмет. Никакви счупени кости и сериозни наранявания, само безброй изкълчвания и синини, но баща му твърдеше, че това е част от удоволствието.

— Та той е момче, за бога! Не можеш цял живот да го държиш под похлупак...

Но Лиз тайничко си признаваше понякога, че би ѝ се искало да го направи. Децата бяха такъв скъпоценен дар, че тя не искаше да им се случи нищо лошо. Нито пък на Джон. Беше жена, която много обичаше и ценеше благословените си дарове.

— Днес последният учебен ден преди Коледа ли беше? — с интерес попита Ани и Томи кимна с усмивка.

Имаше много планове за празниците, повечето от които бяха свързани с едно момиче на име Емили, на което беше хвърлил око още от Деня на благодарността^[1]. Беше се преместила в Гринел през тази година. Майка ѝ беше медицинска сестра, а баща ѝ — лекар. Бяха се преместили от Чикаго и тя бе доста хубавка. Томи я бе канил на няколко от хоккейните мачове, но не бе предприел нищо повече от това. През следващата седмица смяташе да я покани на кино или да ѝ предложи да отидат някъде заедно в новогодишната нощ, но все още не бе събрал куража да го направи.

Ани също знаеше за Емили. Беше го забелязала да я гледа един ден, когато се пързалиха на езерото. Емили беше с няколко приятелки и една от сестрите си. Ани смяташе, че момичето си го бива, но все пак не можеше да разбере защо Томи е толкова полудял по нея. Тя имаше дълга, блестяща черна коса и беше доста добра кънкьорка. Но не разговаряха кой знае колко с Томи. Емили само го гледаше отдалеч, а когато си тръгнаха, дълго и шумно се сбогува с Ани.

— Тя постъпва така, защото те харесва — с прозаичен тон му обясни Ани, докато се прибираха у дома, а Томи бе натоварен и с двата чифта кънки.

— Защо мислиш така? — Опитваше се да говори спокойно, но изглеждаше много смешен и притеснен.

— Тя те гледаше с ееей такива очи през цялото време.

— Какво искаш да кажеш с това ееей такива очи?

— Много добре знаеш какво искам да кажа. Луда е по теб. И затова се държа толкова мило с мен. И тя си има по-малка сестра, но изобщо не е толкова добра с нея. Харесва те, казвам ти.

— Май знаеш прекалено много, Ани Уитакър. Не трябва ли на тази възраст само да си играеш с кукли или нещо подобно? — Опита се да скрие удоволствието, което изпита от думите ѝ, а после изведнъж реши, че е истински глупак да се притеснява от петгодишната си сестра.

— Ти наистина я харесваш, нали? — продължи да го дразни тя, смеейки се.

— Защо не си гледаш работата! — Гласът му прозвуча остро, което се случваше много рядко, но Ани не му обърна внимание.

— Мисля, че по-голямата ѝ сестра е много по-хубава.

— Ще го имам предвид, в случай че реша да излизам с момиче от горните класове.

— Че какво им е на тези момичета? — Ани изглеждаше объркана от разликата, която очевидно не разбираше.

— Нищо. Само дето са на седемнадесет години — обясни той, а Ани кимна с разбиране.

— Твърде е голяма. Е, мисля, че в такъв случай, Емили е напълно подходяща.

— Благодаря.

— Моля — сериозно каза тя.

После влязоха вкъщи, за да пият топъл шоколад и да се стоплят.

Въпреки забележките ѝ за момичетата в живота му, той наистина обичаше да бъде с нея. Ани винаги го караше да се чувства обичан и изключително важен. Тя го боготвореше и никак не се стесняваше от това. Обожаваше го. А и той я обичаше не по-малко.

Тази вечер, преди да си легне, тя седна в скута му, а той започна да ѝ чете приказки. Прочете ѝ два пъти най-късата приказка, а когато майка им я отнесе в леглото, той остана да си побъбри с баща си. Поговориха за Айзенхауер, който бе станал президент само преди месец, и за промените, които можеха да последват след избирането му. А после, както винаги, се разговориха за семейния бизнес. Баща му искаше Томи да продължи да учи агробизнес и икономика. Те вярваха в простички, но важни неща. Неща като семейството и децата, светостта на брака, честността и отзивчивостта към нуждите на приятелите. В града ги обичаха и уважаваха. А за Джон Уитакър хората все повтаряха, че е добър съпруг, чуден човек и честен работодател.

После Томи излезе с приятели. Времето беше толкова лошо, че той дори не помоли за колата. Просто отиде пеша до най-близкия си приятел и се върна в единадесет и половина. Никога не се бяха притеснявали заради него. Вече бе извършил една-две лудории — и в двата случая бе пил твърде много бира и бе повръщал в колата, докато баща му го прибираще у дома. Родителите му не останаха особено доволни, но и не се ядосаха кой знае колко. Той беше добро момче, а те чудесно знаеха, че всички хлапета понякога се държат така. И Джон бе правил лудории, някои дори по-лоши от тези на сина им, особено по

времето, когато Лиз беше в колежа. Тя понякога го дразнеше на тази тема, но той настояваше, че винаги е бил еталон за целомъдрено поведение, а тя само леко повдигаше едната си вежда и го целуваше.

Тази вечер си легнаха рано, а на следващата сутрин светът около тях приличаше на рисунка от коледна картичка. Всичко беше побеляло от сняг и неземно красиво, а в осем и половина сутринта Ани вече бе измъкнала Томи навън, за да ѝ помогне да направят снежен човек. Беше взела любимата шапка на Томи за снежния човек и той ѝ обясни, че за следобедния мач ще трябва да си я вземе назаем. Ани пък, на свой ред, обясни, че ще го уведоми дали ще може да я използва. Тогава той я бутна в снега и те останаха легнали по гръб, разперили ръце и крака, за да си направят ангели.

Следобед всички заедно отидоха на мача на Томи и въпреки че отборът му загуби, той беше в отлично настроение. Емили също бе дошла да го види, макар да бе заобиколена от цяла група приятели и да твърдеше, че те я поканили и тя случайно се присъединила към тях. Облечена беше с карирана пола и бели ботуши, а Ани твърдеше, че била и гримирана.

— Откъде знаеш? — Томи изглеждаше изненадан и развеселен от тази мисъл, докато заедно със семейството си вървеше към дома.

Емили вече си бе тръгнала с нейната тайфа от шумни, смеещи се високо приятели.

— Понякога използвам гримовите на мама — спокойно заяви Ани и двамата мъже се захиха и погледнаха към малката фея, която крачеше до тях.

— Мама не слага грим — твърдо изрече Томи.

— Напротив. Слага си пудра и руж, а понякога и червило.

— Наистина ли? — Томи изглеждаше изненадан. Осъзнаваше, че майка му е красива, но никога не бе допуснал, че носи грим.

— Понякога си слага и нещо черно по миглите, но аз започвам да плача от него — обясни Ани и Лиз се разсмя.

— Аз също плача и затова почти никога не го използвам.

После поговориха за мача и за други неща. Томи отново излезе с приятели, а една негова съученичка дойде да седи при Ани през нощта, за да могат родителите ѝ да отидат на коледното парти у съседите.

Върнаха се към десет часа, а в полунощ си легнаха. Ани отдавна вече спеше дълбоко. Но на следващия ден се събуди още на зазоряване и бе необикновено развълнувана. Наближаваше коледната нощ и тя вече можеше да мисли единствено за Дядо Коледа и за всичко, за което го бе молила. Отчаяно искаше кукла „Мадам Александър“, но изобщо не беше сигурна дали ще я получи. Освен това искаше и нова шейна, и велосипед, макар да съзнаваше, че ще е по-добре да получи колелото през пролетта, за рождения си ден.

Този ден имаха да свършат хиляди неща, да направят всички приготовления за Коледа. Очакваха няколко приятели да ги посетят на следващия ден и майка ѝ в последния момент опече някакви сладки. А през нощта щяха да ходят на среднощната литургия. Това беше ритуал, който Ани много харесваше, макар да не го разбираше напълно. Но тя обичаше да ходи на църква с родителите си, късно през нощта, и да седи притисната между двамата в топлата църква, да подремва от време на време, заслушана в химните и омаяна от аромата на тамян. Имаше и красива ясла, заобиколена от Йосиф и Мария и всички животни. А в полунощ поставяха и бебето в яслата. Ани обичаше да поглежда в яслата на излизане от църквата, за да се увери, че бебето Исус е там с майка си.

— Точно като теб и мен, нали, мамо? — веднъж попита тя и се сгуши в Лиз, която се наведе и я целуна.

— Точно като нас — ласкаво отвърна Лиз, замислена отново за благословените си дарове. — Обичам те, Ани.

— И аз те обичам — прошепна Ани.

И тази вечер отиде с тях на литургията и заспа, приятно затоплена между двамата си родители. Вътре беше толкова уютно и приятно. Църквата беше отоплена, а музиката сякаш я приспиваше. Не се събуди дори и за процесията. Но на излизане, както винаги, провери за бебето Исус и той, както винаги, си беше там. Ани се усмихна, когато видя малката статуетка, а после погледна майка си и я стисна за ръката. Лиз усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Ани беше като малък скъпоценен дар, изпратен да им носи радост, топлина и смях.

Минаваше един часа след полунощ, когато се прибраха у дома, а Ани изглеждаше полузаспала, когато я сложиха в леглото ѝ. А когато Томи влезе да я целуне за лека нощ, тя вече дълбоко спеше и лекичко сумтеше. Стори му се, че е малко гореща, когато я целуна по челото, но

не се замисли върху това. Дори не си направи труда да каже на майка си. Ани изглеждаше толкова спокойна, че и през ум не му мина, че нещо може да не е наред.

На другата сутрин обаче, за пръв път тя спа до късно и изглеждаше леко замаяна, като се събуди. Лиз беше оставила навън чиния с моркови и сол за елените и сладкиши за Дядо Коледа, защото предната нощ Ани бе прекалено уморена и сънлива, за да го направи сама. Но когато се събуди, Ани не забрави да провери какво са изяли. Беше малко по-сънлива от обикновено и каза, че я боли глава, но очевидно не бе настинала и Лиз си помисли, че може да се разболява от грип. През последните дни беше ужасно студено и тя вероятно бе изстинала, докато си играеха с Томи в снега преди два дни. Към обяд обаче, тя вече изглеждаше напълно добре. Беше очарована от куклата, която ѝ бе донесъл Дядо Коледа, от другите играчки и от шейната. Излезе навън с Томи и игра около час, а когато се прибра за чаша топъл шоколад, бузките ѝ бяха силно зачервени и тя изглеждаше съвсем здрава.

— Е, принцесо? — Баща ѝ се усмихна щастливо през дима на лулата си. Лиз му бе подарила красива лула от Холандия и ръчно изработена поставка за старите му лули. — Дядо Коледа беше ли добър с теб?

— Най-добрият. — Тя се засмя. — Новата ми кукла е толкова красива, татко! — Тя му се усмихна, сякаш знаеше кой всъщност ѝ е подарил куклата, но в действителност не знаеше.

Всички полагаха огромни усилия, за да поддържат мита за Дядо Коледа, макар че някои от приятелите ѝ вече знаеха истината. Но Лиз настояваше, че Дядо Коледа идва при всички послушни деца, та дори и при не толкова послушните, с надеждата, че те ще станат по-добри. Никой обаче не се съмняваше към коя категория принадлежеше Ани. Тя беше най-добрата за тях, та и за всички, които я познаваха.

Този следобед имаха гости — три семейства, които живееха наблизко, и двама от управителите във фирмата на Джон със съпругите и децата си. Къщата веднага се изпълни със смехове и игри. Имаше няколко младежи на възрастта на Томи и той им показва новата си въдица. Нямаше търпение час по-скоро да дойде пролетта, за да я изпробва.

Прекараха един интересен и приятен следобед, а след като всички си тръгнаха, вечеряха сами. Лиз беше приготвила супа от пуйка, освен това похапнаха и от пуйката, останала от обяд, както и от вкусотиите, които им бяха надонесли приятелите.

— Струва ми се, че още цял месец няма да мога да хапна нищо — каза Джон и се облегна на стола си, а жена му се разсмя.

После изведнъж забеляза, че Ани е силно преbledняла, очите ѝ изглеждаха твърде влажни, а на бузите ѝ искряха по две яркочервени петна, които много напомняха за ружа, с която обичаше да си играе.

— Май пак си пипала гримовеите ми? — попита Лиз леко загрижена, но и развеселена в същото време.

— Не... отиде в снега... и тогава аз... — Изглеждаше объркана, после изненадано погледна Лиз, сякаш и самата тя не бе разбрала думите си.

— Добре ли си, скъпа? — Лиз се наведе и нежно докосна челото ѝ. Ани цялата гореше. През деня тя изглеждаше съвсем здрава. Цял следобед игра с куклата и приятелите си и постоянно тичаше насам-натам из всекидневната и кухнята. — Лошо ли ти е?

— Малко. — Ани сви рамене и внезапно сякаш стана още по-малка.

Лиз я взе в скута си и я прегърна. През дрехите ѝ усещаше, че има температура. Отново постави ръка на челото ѝ и си помисли, че трябва да повикат лекар.

— Никак не ми се иска да го безпокоя на Коледа — замислено промълви Лиз.

Навън бе станало много студено. От север приближаваше буря, а синоптиците предупреждаваха, че преди разсъмване отново ще завали сняг.

— Ще се оправи като се наспи добре — спокойно каза Джон. Той винаги се притесняваше по-малко от Лиз. — Събраха ѝ се твърде много вълнения, а е толкова мъничка.

Вече дни наред живееше в постоянна възбуда — срещи с приятели, мачът на Томи, коледната вечер, а и всички приготовления за Коледа. Лиз реши, че той може би има право. Преживяванията бяха твърде силни за едно толкова малко момиченце.

— Искаш ли татко да те занесе на конче до леглото ти?

Идеята ѝ хареса, но когато той се опита да я повдигне, тя извика силно и се оплака, че много я боли вратът.

— Какво мислиш, че е това? — попита го Лиз, след като той излезе от спалнята на Ани.

— Просто настинка. В офиса всички се оплакват от няколко седмици. Сигурен съм, че има и много болни деца. Тя ще се оправи — повтори той и леко потупа жена си по рамото, опитвайки се да я успокои. Лиз съзнаваше, че е прав, но тя постоянно изпитваше ужас от заболявания като детски паралич и туберкулоза. — Ще се оправи — настоя Джон, който добре познаваше страховете на жена си. — Обещавам.

Лиз отиде да целуне Ани и се почувства много по-добре, след като я видя. Очичките ѝ блестяха, и макар че челото ѝ гореше, а лицето ѝ изглеждаше преbledняло, тя мислеше и говореше съвсем свързано. Вероятно беше просто преуморена и превъзбудена. А баща ѝ беше прав. Беше се простудила, или беше пипнала някакъв грип.

— А сега се наспи добре. Ако се почувстваш зле, ела и ни събуди. — Лиз я зави внимателно и я целуна. — Обичам те страшно много, скъпа! И ти благодаря за красивата рисунка, която ни подари за Коледа.

Беше направила и един пепелник за лулата на Джон и го бе оцветила в яркозелено. Според нея, това бе любимият ѝ цвят.

Ани заспа още преди Лиз да излезе от стаята. След като изми съдовете, тя се върна да я провери. Ани беше още по-топла и се въртеше неспокойно и пъшкеше в съня си, но не се събуди, когато Лиз я докосна. Беше десет часът и Лиз реши, че няма да е лошо все пак да позвъни на лекаря.

Той си беше у дома и тя му обясни, че Ани има температура. Не искаше да я буди, за да я премери, но преди да си легне имаше 101 градуса^[2], което не беше опасно. Лиз спомена за схванатия ѝ врат, а лекарят я успокои, че подобни оплаквания са типични за върлуващия грип. Той се съгласи с Джон, че детето може би е просто преуморено или пък е настинало през уикенда.

— Ако температурата ѝ спадне, доведи я утре сутринта, Лиз. Ако все още я тресе, аз ще дойда да я видя. Само ми се обади, след като се събуди. Но мисля, че ще се оправи. Имам вече доста пациенти с такива лоши настинки и висока температура. Заболяването не е много

сериозно, но отшумява доста бавно. Дръжте я добре затоплена и температурата може да спадне до сутринта.

— Много ти благодаря, Уолт.

Уолтър Стоун беше семейният им лекар още отпреди раждането на Томи. Освен това беше много добър приятел. Както винаги, Лиз изпита облекчение и увереност в момента, в който му позвъни. Той сигурно имаше право. Нямахме за какво да се притесняват.

Двамата с Джон останаха дълго във всекидневната тази нощ. Говореха си за приятелите, за живота, за децата си, за това какви късметлии са и за многобройните години, изминали след първата им среща и запълнени с много щастие и радост. Беше време за преценка на миналото и те изпитваха истинска благодарност към съдбата.

Лиз провери Ани още веднъж, преди да си легнат. Температурата ѝ сякаш бе спряла да се повишава и детето спеше много по-спокойно. Лежеше съвсем неподвижна и дишаше леко. Бес, кучето, лежеше до леглото ѝ. Нито детето, нито кучето се размърдаха, когато Лиз се върна в тяхната спалня.

— Как е тя? — попита я Джон и се пъкна в леглото.

— Добре е. — Лиз се усмихна. — Зная. Безпокоя се твърде много. Но не мога да се променя.

— И точно затова те обичам толкова много. Ти се грижиш чудесно за всички нас. Не зная с какво съм заслужил подобен късмет.

— Просто беше достатъчно хитър и ме грабна още когато бях четиринадесетгодишна.

Нито преди, нито след това беше познавала или обичала друг мъж. А през всичките тридесет и две години, откакто го познаваше, любовта ѝ към него се бе превърнала в дълбока страст.

— И сега не изглеждаш на много повече от четиринадесет — почти срамежливо изрече той и нежно я придърпа към себе си. Тя с готовност се приближи до него, а той разкопча блузата ѝ, докато тя изхлузваше кадифената пола, която бе облякла за Коледа. — Обичам те, Лиз — прошепна той, заровил лице в косата ѝ, а тя почувства как желанието ѝ нараства, когато ръцете му се плъзнаха по голите ѝ рамене към гърдите ѝ, напрегнати от очакване, а устните му решително потърсиха нейните.

Останаха прегърнати още дълго време и най-накрая заспаха, заситени и доволни. Животът им бе запълнен с всичко онова, към

което се стремяха и търсеха през годините. Любовта им бе искрена и дълбока и те свято я пазеха. Докато се унасяше в сън, отпусната в прегръдките му, Лиз си мислеше за него. Джон я притискаше плътно към себе си, преметнал ръка през кръста ѝ, коленете му опираха в нейните, и заровил лице в уханната ѝ руса коса, той заспа спокоен до сутринта.

Веднага щом се събуди на следващата сутрин, Лиз отиде да провери Ани. Завърза в движение колана на робата си и влезе в стаята на Ани, която все още спеше. Не изглеждаше болна, но в момента, в който се приближи до леглото ѝ, Лиз видя, че детето е мъртвешки бледо и диша едва-едва. Сърцето ѝ бясно заудря в гърдите. Тя я разтърси внимателно и зачака да се събуди, но детето само леко простена. Не се събуди дори и когато майка ѝ я разтърси с все сила и започна да крещи името ѝ.

Томи я чу преди Джон и се втурна в стаята, за да види какво става.

— Какво има, мамо!

Той сякаш бе почувствал нещастиято още в момента, в който я бе чул да вика. Все още бе по пижама и с разрошена коса и изглеждаше полузаспал.

— Не зная. Кажете на татко ти да извика доктор Стоун. Не мога да събудя Ани. — Започна да плаче, докато произнасяше последните думи. Доближи глава до лицето на детето си, за да може да почувства дъха ѝ, но Ани беше в безсъзнание и Лиз моментално разбра, че треската от предишната вечер бе взела застрашителен обрат. Лиз дори не смееше да я остави сама, за да отиде до банята за термометър. — Побързай! — извика след Томи, а после се опита да изправи Ани в седнало положение.

Този път детето се размърда малко, а от гърлото ѝ се изтръгна приглушен плач, но тя изобщо не отвори очи, нито пък отговори нещо. Сякаш изобщо не усещаше какво става около нея, а Лиз седна до нея и я прегърна, като не спираше да плаче.

— Моля те, мъничката ми... моля те, събуди се... Хайде... обичам те... Ани, моля те...

Тя все още плачеше, когато Джон връхлетя в стаята няколко минути по-късно. Томи го следваше по петите.

— Уолт каза, че тръгва веднага. Какво става? — И той изглеждаше уплашен, макар да не му се искаше Лиз да разбере, че е силно обезпокоен.

Томи тихичко заплака зад гърба на баща си.

— Не зная... Мисля, че има ужасна треска... Не мога да я събудя... О, боже... О, Джон... Моля те... — Тя ридаеше, притиснала към себе си малкото си момиченце, молеше я в прегръдките си, разтърсваше я, но Ани дори вече не простенваше. Лежеше безжизнена в ръцете на майка си, докато цялото й семейство я наблюдаваше, обхванато от ужас.

— Ще се оправи. Децата изпадат в подобни състояния, а само след два часа се възстановяват напълно. Знаеш това. — Джон се опитваше да прикрие собствената си паника.

— Не ми казвай какво зная. Зная, че тя е много болна. Само това зная — нервно отвърна Лиз.

— Уолт каза, че ще я вземе в болницата, ако се наложи. — Но за всички вече бе очевидно, че сигурно ще се наложи. — Защо не се облечеш? — внимателно предложи Джон. — Аз ще я наблюдавам.

— Няма да я оставя — твърдо заяви Лиз.

Отново постави Ани на леглото и приглади косата й. Томи седеше наблизко и ужасен се взираше в сестра си. Беше толкова бледа, че изглеждаше почти мъртва и ако не се вгледаше внимателно, човек изобщо не можеше да разбере дали диша. Трудно му беше да допусне дори, че тя би могла да се събуди и да се засмее, макар че силно му се искаше да вярва, че това все още е възможно.

— Как може изведнъж да се разболе толкова тежко? Снощи беше съвсем добре — изрече Томи. Изглеждаше шокиран и объркан.

— И снощи не беше добре, но аз реших, че не е нещо сериозно. — Лиз внезапно яростно се загледа в Джон, сякаш той беше виновен, че тя не бе извикала лекаря предишната вечер. Гадеше й се при мисълта, че те се бяха любили, докато Ани е губела съзнание в стаята си. — Трябваше да помоля Уолт да дойде още снощи.

— Нямахте как да знаеш, че състоянието й толкова ще се влоши. — Джон се опита да я успокои, но тя не каза нищо.

И тогава чуха почукването на лекаря. Джон се затича да отвори вратата. Навън бе страшно студено. Обещаната буря вече вилнееше.

Валеше сняг, а пейзажът навън бе мрачен и потискащ също като атмосферата в стаята на Ани.

— Какво става? — попита лекарят, докато двамата с Джон бързаха натам.

— Не зная. Лиз каза, че температурата ѝ силно се е покачила и не можем да я събудим. — Вече бяха на прага на стаята, и без да обръща внимание на Лиз и на момчето, лекарят се приближи до леглото на Ани, пипна челото ѝ, опита се да повдигне главата ѝ и провери зениците ѝ. Преслуша гърдите ѝ, провери рефлексите ѝ в настъпилата абсолютна тишина, а после се обърна и ги погледна с измъчено изражение. — Трябва да я вземем в болницата и да направим пункция на гръбначния ѝ мозък. Мисля, че е менингит.

— О, боже! — Лиз не беше съвсем сигурна какво точно означава това, но знаеше, че не може да е нищо добро, особено пък като се вземеше предвид начинът, по който изглеждаше Ани. — Ще се оправи ли?

Лиз едва успя да произнесе думите, вкопчила се в ръката на Джон, а Томи, който плачеше на прага, загледан в сестричката, която обожаваше, бе напълно забравен. Лиз чуваше ударите на сърцето си, докато очакваше отговора на лекаря. Той беше техен приятел от много години, заедно бяха ходили на училище, но сега го гледаше като враг, който държи в ръцете си съдбата на Ани.

— Не зная — честно каза той. — Тя е едно много болно малко момиче. Бих искал да я взема в болницата веднага. Може ли някой от вас да дойде с мен?

— И двамата идваме — твърдо заяви Джон. — Дай ни само една секунда да се облечем. Томи, ти остани с лекаря и Ани.

— Аз... татко... — Той задавено произнасяше думите, а сълзите се стичаха по лицето му все по-бързо. — Искам да дойда и аз... аз... трябва да съм там...

В първия момент Джон сякаш щеше да възрази, но после само кимна. Разбираше всичко. Знаеше какво означава Ани за брат си, за всички тях. Не можеха да я изгубят.

— Отивай да се облечеш. — А после се обърна към лекаря. — Готови сме след минута.

В спалнята им Лиз бързо навличаше дрехите си. Вече бе облякла бельо и сутиен, сложила бе колан и чорапи. После нахлузи една стара

пола и чифт ботуши, облече пуловер, прекара един гребен през косата си, грабна палтото и чантата си и изтича обратно в стаята на Ани.

— Как е тя? — попита задъхана, веднага щом влезе в стаята.

— Без промяна — тихичко изрече докторът.

Непрекъснато следеше жизнените ѝ функции. Кръвното ѝ налягане беше ниско, пулсът — слаб, и тя изпаднаше във все по-дълбока кома. Искаше незабавно да я откара в болницата, макар да знаеше, че дори и там не можеха да направят кой знае какво, за да се преборят с менингита.

Само миг по-късно се появи и Джон, облечен как да е, а Томи бе навлякъл екипа си за хоккей. Това бе първата дреха, попаднала пред очите му, когато отвори гардероба си.

— Хайде да вървим!

Джон вдигна Ани от леглото, а Лиз я зави с две дебели одеяла. Малката главица бе толкова гореща, че сякаш излъчваше топлина. Кожата ѝ бе суха и набръчкана, а устните ѝ леко синееха. Затичаха се към колата на лекаря и Джон седна на задната седалка, стиснал Ани в ръцете си. Лиз се настани до него, а Томи седна отпред до шофьора. Ани отново се размърда, но не издаде никакъв звук и всички тръгнаха за болницата, потънали в мълчание. Лиз непрекъснато се взираше в лицето ѝ и галеше с ръка русата косичка. Няколко пъти целуна челцето ѝ и остана ужасена от огъня, който изгаряше детето ѝ.

Джон я внесе в стаята за спешни случаи, където сестрите вече ги очакваха. Бяха се обадили по телефона, преди да излязат от къщата. Лиз застана до Ани, стисна ръката ѝ и разтреперана от ужас гледаше, докато правеха пункция на гръбначния ѝ мозък. Бяха я помолили да излезе от стаята, но тя бе отказала да изостави дъщеря си.

— Ще остана тук с нея. — Говореше с непримирима ярост, а сестрите само се спогледаха, когато лекарят кимна с глава.

Към края на деня те вече със сигурност знаеха това, което подозираха от самото начало. Ани бе болна от менингит. След обяд температурата ѝ се бе повишила още повече. Имаше 106,9 градуса и всичките им опити да я свалят се оказаха напълно безрезултатни. Лежеше в детското отделение, леглото ѝ бе оградено със завеси, а родителите ѝ и брат ѝ не се отделяха от нея. От време на време простенваше тихичко, но нито веднъж не се размърда, нито пък се събуди. А когато лекарят я прегледа отново, вратът ѝ вече беше

напълно неподвижен. Той знаеше, че детето няма да живее дълго, ако температурата не спадне и не дойде в съзнание, но не можеха да сторят нищо, за да победят болестта. Всичко беше в ръцете на съдбата. Ани беше дошла при тях като дар преди пет и половина години и бе донесла само обич и щастие, а сега те не можеха да направят нищо, за да задържат скъпоценния дар. Можеха само да се молят и да се надяват, и да я умоляват да не ги напуска.

Но тя сякаш не чуваше абсолютно нищо, не осъзнаваше, че майка ѝ стои до нея, целува лицето ѝ и гали малката, пламнала от огън ръчичка. Джон и Томи се редуваха да държат другата ръка, а после излязоха в коридора и се разплакаха. Никога преди не се бяха чувствали толкова безпомощни.

Но Лиз не възнамеряваше да се предаде, не можеше да се откаже от борбата. Струваше ѝ се, че ще изгуби битката, ако само за миг се отдели от леглото ѝ. Нямахте да ѝ позволи да потъне в пълен мрак, щеше да стои при нея, щеше да я държи и да се бори за живота ѝ.

— Ние те обичаме, бебчо... Ние всички те обичаме толкова много... Татко, и Томи, и аз... Ти трябва да се събудиш... Трябва да отвориш очи... Хайде, бебчо... Хайде... Зная, че можеш да го направиш. Ти ще се справиш... Това е само един глупав микроб, който иска да те разболее, но ние няма да му позволим, нали... Хайде, Ани... Хайде, малката ми... Моля те...

Говореше ѝ без почивка вече часове наред и отказваше да се отдели от нея. Най-накрая прие един стол и седна, като не изпускате ръката на Ани. Ту седеше мълчаливо и се взираше в детето си, ту започваше отново да ѝ говори, а Джон от време на време излизаше навън, защото не можеше да понесе гледката.

Когато се смрачи, сестрите отведоха Томи, който вече не бе на себе си. Цял ден бе наблюдавал майка си, която умоляваше Ани да се събуди, а малката сестричка, която той толкова обичаше, продължаваше да лежи напълно безжизнена. Виждаше какви страдания причинява това на баща му и на майка му и просто не можеше да го понесе. Той стоеше до тях и ридаеше, а Лиз нямаше сили да го утеши. Само го прегърна за момент, а после сестрите го отведоха. Ани отчаяно се нуждаеше от нея и Лиз не можеше да я изостави, за да отиде при Томи. Щеше да разговаря с него по-късно.

Беше изминал около час от излизането на Томи, когато Ани тихичко простена, а миглите ѝ сякаш потрепнаха. За момент всички си помислиха, че ще отвори очи, но тя не го направи. Вместо това отново изстена, но този път леко стисна ръката на майка си, а после, сякаш се пробуждаше от сън, отвори очи и я погледна.

— Ани? — прошепна Лиз, абсолютно зашеметена от това, което виждаше. Даде знак на Джон да се приближи. Той отново се бе върнал в стаята и стоеше близо до вратата. — Здравсти, бебчо... Татко и аз сме тук, при теб, и те обичаме толкова много.

Баща ѝ вече се бе приближил и двамата с Лиз стояха от двете страни на възглавницата... Ани не можеше да обърне глава към нито един от тях, но очевидно ги виждаше съвсем ясно. Изглеждаше сънена, отново затвори за момент очи, а после бавно ги отвори и се усмихна.

— Обичам ви. — Говореше толкова тихо, че едва успяха да я чуят. — Томи?

— Той също е тук.

По лицето на Лиз се стичаха потоци от сълзи, тя се наведе и нежно целуна челцето на дъщеря си. Джон също плачеше и вече изобщо не се смущаваше, че детето ще види сълзите му. Те я обичаха толкова много. Той щеше да направи всичко, за да ѝ помогне да преодолее това изпитание.

— Обичам Томи... — Ани отново зашептя. — ... обичам вас... — А след това се усмихна лъчезарно, по-хубава и по-съвършена от всякога.

Беше идеалното дете — толкова русо, с големи сини очи и кръгли розови бузки, които всички те толкова обичаха да целуват. Усмихваше им се, сякаш знаеше някаква тайна, за която те още не подозираха.

В този момент Томи влезе в стаята и също я видя. Тя погледна към долния край на леглото и му се усмихна. И тогава, обръщайки се към всички тях, тя рече просто „благодаря“ с едва доловим шепот. После с усмивка затвори очи и само миг по-късно вече спеше, изтощена от усилието.

Томи отново излезе от стаята, зарадван и обнадежден, но Лиз не се радваше. Усещаше, че нещо не е наред, че думите ѝ означават нещо съвсем различно от това, на което се надяваха. Докато я наблюдаваше, Лиз усещаше, че тя отново се отдалечава от тях. Скъпоценният дар

вече го нямаше. Бяха им го отнели. Бе живяла с тях толкова малко, само няколко мига.

Лиз продължаваше да седи, хванала ръката ѝ, а Джон непрекъснато влизаше и излизаше от стаята. Томи спеше в един фотьойл в коридора.

Беше вече почти полунощ, когато тя ги напусна. Повече изобщо не отвори очи. Не се събуди. Беше им казала всичко, което искаше... беше казала на всеки един от тях колко много го обича... дори им бе благодарила... *благодарила им бе...* за петте прекрасни години... пет толкова кратки години... благодарила им за този чудесен живот, който ни се дава толкова за кратко.

Лиз и Джон бяха до нея, когато умря, държаха я за ръцете не толкова да я задържат, колкото да ѝ благодарят за всичко, което им бе дала. Вече знаеха, че няма как да я задържат при себе си, но искаха да са до нея, когато ги напусне.

— Обичам те — прошепна Лиз за последен път, докато Ани вдишваше последните си глътки въздух... — Обичам те...

Но това беше само ехото. Ани ги бе напуснала, отлетяла бе с ангелски крила. Подаръкът им бе отнет. Ани Уитакър вече беше само дух. А брат ѝ спеше в коридора, мислеше си за нея... обичаше я... така както всички останали... Припомняше си как само преди няколко дни си бяха представяли, че са ангели в снега, а сега тя *наистина* бе станала ангел.

[1] Национален празник в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] По Фаренхайт. Температурна скала, при която водата замръзва при 32 градуса F, а кипи при 212 градуса F. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Погребението бе ужасяваща агония от болка и нежност, истинско олицетворение на най-лошите кошмари на всички майки. Оставаха само два дни преди Нова година. Дойдоха всичките им приятели — деца, родители, учителките ѝ от детската градина и яслата, съдружниците и подчинените на Джон, учителите, с които бе работила Лиз.

Уолтър Стоун също бе там. Дръпна ги настрана и тихичко им каза, че горчиво се обвинява, че не бе дошъл в дома им още когато Лиз му бе позвънила. Предположил, че става дума за грип или просто силна настинка, а не би трябвало да прави това, без да е видял пациента. Призна им също, че дори и да бе дошъл, едва ли щеше да успее да промени нещо. Статистиката сочела, че повечето случаи на менингит при малки деца завършват фатално.

Лиз и Джон искрено го помолиха да спре да се обвинява, макар че Лиз непрекъснато се винеше, че не го бе помолила да дойде през онази нощ, а Джон не можеше да си прости, че бе казал на Лиз, че Ани не може да е сериозно болна. И двамата се мразеха, задето се бяха любили, докато тя е изпадала в кома в леглото си.

И Томи, който нямаше причини да се чувства по този начин, също се обвиняваше за смъртта ѝ. Длъжен беше да усети, че нещо не е наред.

Но никой в семейството не го бе направил.

Ани беше, както каза свещеникът, скъпоценен дар, даден им за кратко време, малък ангел, изпратен им от Бог, нежен приятел, дошъл да им донесе любов и да ги направи по-близки отпреди.

И тя го бе направила. Всички, които седяха в църквата, си спомняха дяволитата усмивка, големите сини очи, искрящото малко личице, което размиваше хората и ги караше да я обичат. В този момент никой не се съмняваше, че тя наистина им бе изпратена като дар на любовта. Въпросът беше как ще живеят от тук нататък без нея. Струваше им се, че смъртта на детето е обвинение и упрек за всичките

им грехове, и напомняне, че човек може да изгуби всичко само в един миг. Да загуби надежда, живот, бъдеще. Да загуби любовта и топлината, всички любими и скъпи неща.

В тази изключително студена декемврийска сутрин нямаше по-самотни хора от Лиз, Джон и Томи Уитакър. Стояха премръзнали край гроба ѝ, заобиколени от приятелите си, и не можеха да се откъснат от нея, не можеха да понесат мисълта, че трябва да я оставят в малкия, бял, покрит с цветя ковчег.

— Не мога — напрегнато прошепна Лиз след службата в църквата и Джон веднага разбра какво има предвид. Той стисна ръката ѝ с все сила, уплашен, че може да изпадне в истерия. Вече дни наред не бяха на себе си, а в този момент Лиз изглеждаше още по-зле. — Не мога да я оставя тук... не мога... — Тя се тресеше от ридания и въпреки съпротивата ѝ, Джон я придърпа по-близо до себе си.

— Тя не е тук, Лиз. Няма я... и вече е добре.

— Не е добре. Тя е моя... Искам си я обратно... — проплака, а приятелите им неловко се отдръпнаха, защото просто не знаеха как да ѝ помогнат. Не можеха да кажат или да направят нищо, което да облекчи болката ѝ, да я направи по-поносима.

А Томи ги наблюдаваше отстрани и душата му се късаше от мъка по Ани.

— Добре ли си, синко? — попита го треньорът му по хокей, който дори не се опитваше да прикрие сълзите, които се стичаха по бузите му. Томи понечи да кимне, а после рязко поклати глава и плачейки, се отпусна в силната мъжка прегръдка. — Зная... Зная... И аз изгубих сестра си, когато бях на двадесет години. Беше петнадесетгодишна... Боли... наистина много боли. Пази спомените за нея... тя беше изключително дете — промълви той, хлипайки заедно с Томи. — Скътай тези спомени в сърцето си, синко. А тя ще се връща при теб през целия ти живот. Ангелите често ни изпращат даровете и благословията си... а понякога ние дори не ги забелязваме. Но те са тук. И тя е тук. Говори ѝ понякога, когато си сам... Тя ще те чуе... Ти ще я чуеш... и никога няма да я изгубиш...

Томи го погледна изненадано, като се чудеше дали възрастният човек не е полудял, после кимна. Баща му най-сетне бе успял да отведе майка му встрани от гроба. Тя вече едва вървеше, когато стигнаха до

колата, а баща му, посивял от мъка, запали двигателя и поеха към дома. Никой не промълви нито дума през целия път.

През целия следобед се отбиваха хора, които им носеха храна. Някои просто оставяха храната или цветята на стълбите, защото не смееха да ги безпокоят, нито пък имаха сили да ги погледнат в очите. Но въпреки това потокът от хора не секна през целия ден, макар че имаше и такива, които стояха надалеч, сякаш се бояха, че ако само се приближат до семейство Уитакър, подобно нещастие можеше да сполети и тях. Сякаш ужасяващата трагедия беше заразна.

Лиз и Джон седяха във всекидневната и изглеждаха изтощени и окаменели от мъка. През целия ден се опитваха да посрещат приятелите си и изпитаха истинско облекчение, когато стана достатъчно късно, за да заключат входната врата и да престанат да вдигат телефона.

А през цялото това време Томи стоеше в стаята си съвсем сам. Няколко пъти мина край стаята на Ани, но не можеше да понесе познатата обстановка. Най-накрая се приближи и затвори вратата, за да не я вижда. В този момент можеше да мисли единствено за последните й часове — беше толкова болна, толкова бледа и безжизнена. Трудно му бе да си я представи здрава и жизнерадостна, не можеше да си спомни закачките й, не можеше да чуе смеха й. Пред очите му постоянно бе лицето й, потънало в болничното легло, спомняше си само онези последни моменти, в които им бе казала *благодаря...* и после бе умряла. Думите й, лицето й, причините за смъртта й, непрекъснато го преследваха. Защо бе умряла? Защо се бе случило това? Не можеше ли да умре той вместо Ани? Не каза на никого как се чувства, не искаше да говори с никого.

Всъщност, никой от семейството не разговаряше с останалите през тази седмица. Когато се наложеше, разменяха по някоя дума с приятелите си, но Томи не правеше дори и това.

Новогодишната нощ дойде и отмина като всеки друг ден от годината. Два дни по-късно той се върна на училище, но никой не го заговори за случилото се. Треньорът му по хокей беше мил с него, но повече никога не спомена нито собствената си сестра, нито Ани. Никой не говореше с Томи за нещастиято и той нямаше къде да излее мъката си. Внезапно дори Емили, момичето, с което бе флиртувал непохватно месеци наред, му се струваше като оскърбление към

паметта на сестра му, защото бе говорил с нея за Емили. Всичко наоколо му напомняше за огромната загуба и той просто не можеше да го понесе. Мразеше постоянната болка, ненавиждаше факта, че приятели и познати го гледат със съжаление. А може би всички те си мислеха, че той се държи странно. Томи не разговаряше с никого. Приятелите му го оставиха на мира.

И той остана сам.

Родителите му — също.

След първоначалния приток на хора те престанаха да се виждат с приятелите си. Почти спряха да се виждат и помежду си. Томи почти никога не се хранеше с тях. Не можеше да понесе мисълта, че ще седнат около кухненската маса без Ани, не можеше да се насили да се прибере следобед у дома, защото знаеше, че няма да пие мляко и да похапва сладки заедно с нея. Той просто не можеше да стои в къщата, като знаеше, че нея я няма. Затова се бавеше на тренировките колкото се може по-дълго, а после изяждаше вечерята, която майка му му бе оставила в кухнята. Най-често ядеше прав, застанал до печката и редовно изхвърляше половината си вечеря в боклука. Друг път отнасяше в стаята си чаша мляко и шепя бисквити и напълно пропускаше вечерята. Майка му сякаш вече изобщо не ядеше, а баща му се връщаше от работа все по-късно и по-късно и също никога не беше гладен. За всички тях истинските вечери останаха далеч в миналото. И тримата се бояха да останат заедно и правеха всичко възможно да го избегнат. Струваше им се, че ако се съберат заедно, отсъствието на четвъртия ще стане непоносимо болезнено. Затова се криеха, всеки поотделно, криеха се от другите и от самите себе си.

Всичко им напомняше за нея, болката им по нея пулсираше като оголен нерв. Утихваше понякога, но само за миг, а през повечето време бе просто нетърпима.

Треньорът на Томи виждаше какво става с него, а една от учителките му заговори за това точно преди пролетната ваканция. За пръв път откакто бе станал ученик, оценките му се бяха понижили, а той сякаш не се интересуваше от нищо. Не и без Ани.

— Момчето на Уитакър не е добре. — Класната наставница на Томи заговори учителката му по математика, докато обядваха в училищния стол. — Миналата седмица бях решила да се обадя на майка му и тогава изведнъж я срещнах в града. Тя изглежда по-зле и от

него. Явно още не могат да се съвземат от смъртта на малкото им момиченце през зимата.

— Та как биха могли! — В гласа на учителката по математика се долавяше състрадание. Тя имаше собствени деца и не можеше да си представи, че би могла да преживее подобна трагедия. — Сериозно ли е? Да не е започнал да бяга от училище?

— Не още, но натам вървят нещата. — Другата учителка бе напълно откровена. — Той беше един от най-добрите ми ученици. А и знам, че родителите му много държат на образованието му. Баща му дори споменаваше, че са готови да го изпратят в колеж от Ivy League^[1], ако пожелае това и ако оценките му са достатъчно високи. А те съвсем определено не са.

— Може отново да се стегне. Минали са само три месеца. Дай на момчето малко време. Мисля, че трябва да ги оставим на мира — и него, и родителите му — и да изчакаме до края на учебната година. Винаги можем да им се обадим, ако той много закъса, или пропадне на изпит.

— Просто никак не ми харесва да го гледам как потъва все по-надолу...

— А може би просто няма избор. Може би точно в този момент Томи отчаяно се бори, за да преживее случилото се. И това сигурно е по-важно. Колкото и да ми е трудно да си го призная понякога, в живота има неща, далеч по-важни от обществените науки и тригонометрията. Нека да дадем на момчето възможност да си поеме дъх и да възвърне равновесието си.

— Вече минаха три месеца... — напомни другата учителка.

Преваляше и втората половина на март. Айзенхауер управляваше в Белия дом вече два месеца, ваксината против полиомиелит бе изпробвана успешно, а Люсил Бол най-сетне бе родила бебето, за което се писа толкова много. Светът бързо вървеше напред, но не и за Томи и за семейство Уитакър. Техният живот бе спрял със смъртта на Ани.

— Чуй, на мен не би ми стигнал цял живот, за да преодолея подобна скръб — тихичко рече учителката по математика.

— Зная. — Двете учителки замълчаха, замислени за собствените си семейства, а до края на обяда се споразумяха да отпуснат на Томи още малко време.

Но всички вече бяха забелязали промяната у него. Той не се интересуваше от нищо. Дори беше решил тази пролет да не играе баскетбол или бейзбол, макар тренинорът му да се опитваше да го склони да опита. Стаята му у дома бе постоянно разхвърляна, никога не изпълняваше домакинските си задължения, за пръв път в живота си непрекъснато се караше с родителите си.

Те не се разбираха и помежду си. Майка му и баща му вече спореха непрекъснато, единият винаги на висок глас обвиняваше другия за нещо. Все някой бе забравил да зареди колата, да изхвърли боклука, да изведе кучето, да плати сметките, да изпрати чековете, да купи кафе, да отговори на някое писмо. Бяха все маловажни неща, но те не правеха нищо друго, освен да се карат. Баща му почти не се прибираще у дома. Майка му никога не се усмихваше. Никой не можеше да намери и една мила дума за останалите. Вече дори не изглеждаха тъжни. Бяха просто сърдити. Бяха разярени, побеснели от гняв срещу себе си, срещу света, срещу съдбата, която им бе отнела Ани по такъв жесток начин. Но никой не говореше за това. Те просто си крещяха и се оплакваха от всичко — като например от последната твърде висока сметка.

На Томи му беше много по-лесно просто да стои далеч от тях. През повечето време се мотаеше из градината, седеше на задното стълбище и мислеше. Бе започнал дори да пуши. Веднъж или дважд бе изпил по няколко бири. Понякога просто сядаше в нишата под задните стълби, наблюдаваше безкрайния дъжд, който се изливаше над града вече цял месец, пиеше бира и пушеше „Кемъл“. Това го караше да се чувства много голям и зрял и веднъж дори се усмихна, като си помисли, че Ани би била възмутена, ако можеше да го види отнякъде. Но тя не можеше да го види, а родителите му вече не ги бе грижа за него. Така че, какво значение имаше какво прави? А и освен това, той вече беше шестнадесетгодишен. Вече беше голям.

— Пет пари не давам за това, че си шестнадесетгодишна, Мерибет Робъртсън! — каза баща ѝ в една мартенска вечер в Анауа, Айова, на около двеста и петдесет мили от града, в който Томи бавно се напиваше с бира под задното стълбище в къщата на родителите си и наблюдаваше как бурята унищожават цветята на майка му. — Няма да

излезеш от дома с тази рокля, наплескана с грим, достатъчен за цял магазин. Иди да си измиеш лицето и да свалиш тази рокля.

— Татко, отивам на пролетен бал! Всички момичета носят грим и модерни рокли. — Момичето, което по-големият ѝ брат бе завел на този бал преди две години, беше тогава на нейната възраст, а изглеждаше много по-дръзко, и баща ѝ изобщо не бе възразил. Но тя беше приятелка на Райън, а това променяше всичко. Райън можеше да прави абсолютно всичко. Той беше мъж, а Мерибет не беше.

— Ако искаш да излезеш, ще трябва да си облечеш прилична рокля. В противен случай можеш да си останеш у дома и да слушаш радио с майка си.

Искушението да си остане у дома бе наистина голямо, но отново си помисли, че този бал няма да се повтори никога повече. Готова бе да не отиде изобщо, особено пък ако трябваше да облече някоя рокля, в която щеше да прилича на монахиня, но никак не ѝ се оставаше у дома.

Роклята, която бе заела от по-голямата сестра на една нейна приятелка, ѝ беше малко голяма, но бе много красива. Беше от тафта в цвят електрик, а обувките в същия цвят ѝ убиваха, защото бяха с един номер по-малки, но тя смяташе, че си струва да изтърпи болките. Роклята беше без презрамки и се комбинираше с леко сако в същия цвят. Деколтетото обаче бе прекалено ниско изрязано и откриваше цепката между гърдите ѝ и тя знаеше, че точно това деколте бе предизвикало възраженията на баща ѝ.

— Татко, няма да събличам сако. Обещавам.

— Не ме интересува дали ще бъдеш със сако или без сако. Тази рокля можеш да я носиш само у дома, пред майка си. Ако обаче искаш да отидеш на танци, по-добре облечи нещо друго. Иначе ще си останеш у дома. И да ти кажа честно, аз не бих имал нищо против. Всички момичета приличат на уличници в разголените си рокли. Не е необходимо да показваш тялото си, за да привлечеш погледа на някое момче, Мерибет. Съветвам те да научиш това веднага, иначе ще ни домъкнеш у дома някой нехранимайко. Помни ми думата!

Гласът му беше непреклонен, а по-малката ѝ сестра Ноел изразително завъртя очи. Беше само тринадесетгодишна, но бе доста по-непокорна отколкото Мерибет някога би могла да бъде. Дори и само на тринадесет, очите ѝ започваха да танцуват всеки път, щом някое

момче подсвирнеше след нея. На шестнадесет години Мерибет бе много по-срамежлива и далеч по-покорна и предпазлива.

Най-накрая Мерибет се прибра в стаята си и разплакана се хвърли на леглото. Майка ѝ влезе веднага след нея, за да ѝ помогне да си избере друга рокля. Нямаше кой знае какъв избор, освен тъмносинята с бяла яка и дълги ръкави, за която Маргарет бе сигурна, че ще бъде одобрена от съпруга ѝ. Но Мерибет се разплака още повече, като видя роклята. Беше толкова грозна.

— Мамо, ще приличам на монахиня! Всички ще ми се смеят. — Съкрушено изглежда роклята, която майка ѝ бе избрала. Винаги бе мразила тази рокля.

— Не всички момичета ще бъдат облечени в такива рокли, Мерибет — рече майка ѝ и посочи взетата назаем.

Не можеше да не си признае, че роклята беше красива, но тя я плашеше малко. В нея Мерибет изглеждаше като жена. На шестнадесет години дъщеря ѝ бе благословена, или прокълнатата, с добре развити гърди, тесен ханш, тънка талия и дълги красиви крака. Дори и обикновените дрехи не можеха да прикрият красотата ѝ. Беше по-висока от повечето си приятелки и бе започнала да се развива прекалено рано.

Трябваше ѝ цял час, за да я убеди да облече роклята, а през това време баща ѝ седеше във всекидневната и безмилостно тормозеше момчето, което бе дошло да я вземе, с нетактичните си въпроси.

Мерибет почти не се познаваше с това момче. А той бе изключително нервен, докато господин Робъртсън го разпитваше за това какво щеше да прави като завърши училище и той трябваше да си признае, че още не е решил. Бърт Робъртсън вече бе успял да му обясни, че малко тежък труд се отразява благотворно на всяко момче и че едва ли би му навредило много, ако реши да се запише в армията. Дейвид О'Конър се съгласяваше с всичко, а погледът му изразяваше все по-дълбоко отчаяние, когато Мерибет най-сетне неохотно влезе в стаята, облечена в омразната рокля, която се бе опитала да поосвежи с перлите на майка си. Вместо обувките с високи токове бе обула ниски сини обувки. Но тъй като и без друго стърчеше доста над Дейвид, тя се опита да убеди сама себе си, че това не е чак толкова важно. Знаеше, че изглежда ужасно. Тъмната рокля контрастираше рязко с огнените пламъци на червената ѝ коса, а това я караше да се чувства още по-

недодялана и смешна. Поздрави Дейвид с ясното съзнание, че никога не е изглеждала по-грозна.

— Изглеждаш наистина чудесно — неубедително изрече Дейвид.

Самият той бе облечен с тъмния костюм на по-големия си брат, който му беше с няколко номера по-голям. Подаде ѝ малко букетче цветя, но ръцете му трепереха твърде силно и майка ѝ трябваше да му помогне да ги забодне на роклята ѝ.

— Приятно прекарване — ласкаво им пожела майка ѝ, която в този момент изпитваше съжаление към дъщеря си.

Мислеше си, че може би все пак трябваше да ѝ позволят да облече онази рокля. Мерибет изглеждаше толкова красива и пораснала в нея!

Но Маргарет знаеше, че е напълно безсмислено да се спори с Бърт. Познаваше силната му загриженост за дъщерите им.

Две от сестрите му са били принудени да се омъжат насила преди години и той винаги бе повтарял на Маргарет, че няма да позволи подобно нещо да се случи с дъщерите му, каквото и да му струва това. Те щяха да станат добри момичета и да се омъжат за свестни момчета. Нямахше да допусне леки жени в къщата си. Никакъв незаконен секс, никакви гуляи и разюзданост. Беше абсолютно непреклонен.

Само Райън можеше да върши всичко, което си пожелае. Та той беше мъж, в края на краищата! Вече беше осемнадесетгодишен и работеше заедно с Бърт.

Бърт Робъртсън притежаваше най-добрия в Анауа гараж за поправка и продажба на стари коли, печелеше по три долара на час, бизнесът му процъфтяваше и той се гордееше с него дяволски много.

На Райън му харесваше да работи при него и той твърдеше, че е толкова добър механик, колкото и баща му. Разбираха се добре и понякога, през уикендите, ходеха заедно на лов или за риба, а Маргарет оставаше у дома с момичетата, водеше ги на кино, или гледаше да навакса с шиенето. Никога не бе работила и Бърт много се гордееше с това. В никакъв случай не беше богат човек, но можеше да върви из града с гордо вдигната глава и нямахше да позволи на дъщеря си да промени това, като отиде на танци с чужда рокля, нашарена по лицето като паун в любовен период. Дъщеря му беше красиво момиче,

но това бе само още едно основание да я държи по-изкъсо, за да не направи някоя щуротия като сестрите му.

Той се беше оженил за едно съвсем обикновено и невзрачно момиче. Преди да го срещне, Маргарет О'Брайън бе решила, че иска да стане монахиня. А през изминалите почти двадесет години му беше вярна и предана съпруга. Но той никога не би се оженил за нея, ако тя се контеше така както Мерибет се бе опитала преди малко, или пък ако спореше с него така, както постоянно правеше Ноел. Още преди години бе стигнал до заключението, че синът се гледа много по-лесно от дъщерите, макар че Мерибет никога до този момент не му бе създавала неприятности. Но тя имаше много странни идеи за жените и за всичко, което те можеха, или не можеха да правят, искаше да ходи на училище, говореше дори за колеж. Учителите ѝ ѝ бяха завъртели главата, като ѝ повтаряха непрекъснато, че е много умна. Според Бърт, нямаше нищо лошо в това едно момиче да получи добро образование, стига да знае кога да спре и за какво да го използва. Бърт често повтаряше, че не е необходимо една жена да посещава колеж, за да се научи как се сменят пелени. Но малко обучение, което да ѝ позволи да му помага в бизнеса, бе напълно допустимо. Той не би имал нищо против тя да учи счетоводство, за да може след това да поддържа документацията им, но някои от идеите ѝ наистина бяха твърде налудничави и неприемливи. Жени лекарки, жени инженери и адвокати, та дори и медицински сестри! Всичко това изглеждаше твърде пресилено за Бърт. За какво, по дяволите, му говореше тя! Понякога наистина ѝ се чудеше. Момичетата трябва само да се държат прилично, за да не съсипят живота си, както и този на околните, а после от тях се очаква да се омъжат, да имат деца — толкова, колкото съпрузите им могат да си позволят или желаят. След това трябва да се грижат за мъжете и децата си, за дома им и да се стараят да не създават проблеми.

Беше говорил с Райън за това и го бе предупредил да внимава да не се ожени за непокорно момиче и да не направи бебе на някоя, за която не иска да се ожени.

Но с момичетата беше различно. От тях се очакваше само да се държат прилично... да не ходят на танци полуголи или да подлудяват семействата си с налудничавите си идеи за жените.

Понякога се чудеше дали те не черпеха идеите си от филмите, на които ги водеше Маргарет. Във всеки случай, не ги научаваха от Маргарет. Тя беше тиха и покорна жена, която никога не му бе създавала проблеми.

Но Мерибет беше съвсем различна! Беше добро момиче, но Бърт винаги бе смятал, че модерните ѝ идеи един ден ще ѝ създадат много проблеми.

Мерибет и Дейвид пристигнаха на бала с повече от час закъснение. Всички останали се забавляваха добре и без тях. Въпреки че алкохолът не бе позволен, някои от момчетата от класа ѝ вече изглеждаха пияни, а също и някои от момичетата. Мерибет забеляза и няколко двойки в паркираните отвън коли, но се опита да не им обръща внимание. Беше смутена, че трябваше да види това заедно с Дейвид. Тя почти не го познаваше, но никой друг не я бе поканил на танци. А тя искаше да отиде и сама да види какво представлява един такъв бал. Беше ѝ писнало да стои встрани от всичко. Никога не бе като другите. Винаги бе по-различна. В продължение на години бе първенец на класа и някои от децата я мразеха заради това. Други просто я пренебрегваха.

А родителите ѝ я засрамваха винаги когато дойдеха в училище. Майка ѝ се държеше като уплашена мишка, а баща ѝ беше прекалено шумен и постоянно нареждаше на останалите какво да правят. И най-вече на майка ѝ.

Тя никога не му противоречеше. Подчиняваше му се и се съгласяваше с онова, което ѝ казваше, дори и когато за всички бе очевидно, че той греша. А той непрекъснато парадираше с мненията си — а такива имаше поне няколко милиона — и то все за жените, за ролята им в живота, за това, че мъжете се нуждаеха от тях, а те самите нямаха нужда от образование. Винаги даваше себе си за пример.

Беше сирак от Бъфало и беше успял в живота, макар че бе учил само до шести клас. Според него на никой не му трябваше по-високо образование и това, че брат ѝ си бе направил труда да завърши училище, за нея бе истинско чудо.

Той беше ужасен ученик и постоянно го отстраняваха от училище за лошо поведение. Но тъй като ставаше дума за Райън, а не за момичетата, баща им намираще това за много забавно. Райън може би вече щеше да е във флота, или дори в Корея, но го бяха признали

негоден за военна служба, защото имаше плоски ходила, а едното му коляно бе чупено по време на футболен мач.

Тя и Райън почти нямаше какво да си кажат. Винаги ѝ бе трудно да си представи, че произхождат от едно и също семейство и че са родени на една и съща планета.

Той беше симпатичен на вид и арогантен, не беше особено умен и бе трудно да се предположи дори, че двамата с Мерибет са роднини.

— Какво е важно за теб? — попита го тя един ден, опитвайки се да разбере що за човек е той, а може би и да осъзнае какви точно са най-близките ѝ хора.

Той я погледна с изумление, зачуден защо въобще му бе задала подобен въпрос.

— Момичетата, колите... бирата... хубавите забавления... Татко през цялото време говори за работа. Това е добре, предполагам... щом ще бачкам по колите и няма да ми се наложи да работя в банка, застрахователна компания или нещо подобно. Предполагам, че съм голям късметлия, че мога да работя при татко.

— Сигурно — тихо изрече тя и кимна. Погледна го с големите си, любознателни зелени очи като се опитваше да го уважава поне малко. — Никога ли не си искал да станеш нещо повече?

— Какъв например? — Изглеждаше озадачен от въпроса.

— Всякакъв. Нещо повече от това просто да работиш за татко. Като например да отидеш до Чикаго или в Ню Йорк, или да си намериш по-добра работа... Или пък да се запишеш в колеж...

Това бяха нейните мечти. Искаше толкова много, а нямаше с кого да сподели мечтите си. Дори и момичетата от класа ѝ бяха по-различни от нея. Никой никога не успя да разбере защо тя толкова се вълнува от оценките и обучението си. Какво значение имаха те? На кого му пукаше за училището? На нея. Но в резултат на това нямаше никакви приятели и трябваше да ходи на танци с момчета като Дейвид.

Но тя продължаваше да пази мечтите си. Никой не можеше да ѝ ги отнеме. Дори и баща ѝ. Мерибет искаше собствена кариера, поинтересен град, в който да живее, вълнуваща работа, образование, ако можеше да си го позволи, и евентуално съпруг, когото да обича и уважава. Не можеше да си представи, че би могла да живее с човек, на когото не се възхищава. Не можеше да си представи живот като този на майка си. Омъжила се бе за човек, който не ѝ обръщаше никакво

внимание, никога не я питаше за мнението ѝ, изобщо не се интересуваше от мислите и желанията ѝ.

Мерибет искаше много повече. Имаше толкова много мечти, толкова много идеи, че всички наоколо я смятаха за луда, с изключение на учителите ѝ, които осъзнаваха, че е удивително момиче и искаха да ѝ помогнат да се освободи от оковите си. Само те разбираха колко е важно за нея да получи добро образование. А тя можеше да си излее душата само докато пишеше съчинения в училище, а после винаги получаваше похвала за интересните си идеи...

— Искаш ли пунш? — попита я Дейвид.

— А? — Мислите ѝ се рееха на милиони мили от тук. — Извинявай... Бях се замислила за нещо друго... Съжалявам, че баща ми ти мля сол на главата тази вечер. Скарахме се заради роклята ми и трябваше да се преоблека. — Докато произнасяше тези думи се чувстваше по-грозна и неугледна от всякога.

— Много е хубава — нервно изрече той и очевидно излъга.

Роклята беше всичко друго, но не и хубава и тя го знаеше. Тоалетът ѝ беше толкова безличен и обикновен, че се искаше доста смелост, за да бъде облечен. Но тя бе свикнала да бъде различна и осмивана. Или поне би трябвало да е свикнала.

Винаги е била особнячка. Излишна и ненужна. Точно затова Дейвид О'Конър бе съвсем спокоен, когато я покани да го придружи на танците. Знаеше, че никой друг няма да го направи. Беше хубавица, но се държеше твърде странно и всичко го знаеха. Беше доста висока, имаше искряща червена коса и страхотна фигура, но мислеше единствено за училище и никога не излизаше с момчета. Никой не я канеше. Той предполагаше, че тя ще приеме поканата му и се оказа прав.

Дейвид не спортуваше, беше нисък и имаше ужасни проблеми с акнето. Коя друга би могъл да покани, освен Мерибет Робъртсън? Тя беше единственият му избор, като се изключеха, разбира се, няколкото наистина много грозни момчета, с които не искаше да има нищо общо.

Всъщност, той харесваше Мерибет. Но никак не си падаше по баща ѝ. Старецът наистина го бе накарал да се поизпоти, докато чакаше дъщеря му. Тъкмо се чудеше дали това изтезание няма да продължи цяла нощ, и тя най-сетне се появи, облечена в тъмносиня

рокля с бяла яка. Изглеждаше добре. Страхотната ѝ фигура се забелязваше дори и под грозната рокля. А и какво значение имаше дрехата, в края на краищата? Той беше развълнуван, че ще танцува с нея и ще усети тялото ѝ до своето. Възбуждаше се само при мисълта за това.

— Искаш ли малко пунш? — отново я попита и тя кимна.

Не искаше, но не знаеше какво друго да му каже. Вече съжаляваше, че бе дошла. Дейвид беше такова мекотело, а тя изглеждаше толкова глупаво в синята рокля, че бе сигурно, че никой друг няма да я покани да танцуват. Трябваше да си остане у дома и да слуша радио с майка си... Точно както бе наредил баща ѝ.

— Ей сега се връщам — увери я Дейвид и изчезна, а тя се загледа в танцуващите двойки.

Повечето от момичетата ѝ се струваха красиви. Роклите им бяха в ярки цветове, с широки поли и леки сака, също като онази, която не ѝ позволиха да облече.

Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди Дейвид да се върне, а когато все пак се появи, той вече се усмихваше широко. Изглеждаше така, сякаш е научил вълнуваща тайна и веднага щом опита пунша, тя разбра защо е толкова щастлив. Напитката имаше странен вкус и Мерибет предположи, че някой е сипал алкохол в чашата ѝ.

— Какво е това? — попита тя, подуши течността и отпи малка глътка, която затвърди съмненията ѝ. Беше опитвала алкохол само няколко пъти, но беше повече от сигурна, че в пунша има нещо.

— Само малко от сока на радостта — захили се той.

Внезапно ѝ се стори по-нисък и много по-грозен. Беше истински досадник, а начинът, по който ѝ се хилеше, бе просто отвратителен.

— Не искам да се напивам — сухо заяви тя.

Съжаляваше, че бе дошла, особено пък с него. Както всеки път, и сега бе започнала да се чувства като риба на сухо.

— Хайде, Мерибет, не се плаши. Няма да се напиеш. Само няколко глътки. Ще те накара да се чувстваш по-добре.

Тя го погледна по-внимателно и разбра, че е пил докато беше навън.

— Ти колко изпи?

— Първокурсниците са донесли няколко бутилки ром, а Кънингам има пинта^[2] водка.

— Чудесно! Страхотно!

— Да, нали? — Усмихна се щастливо, доволен, че тя бе съгласна с него, без изобщо да забележи презрителния ѝ тон.

Мерибет го гледаше с истинско отвращение, но той не забеляза и това.

— Ей сега се връщам — студено рече тя.

Изглеждаше много по-голяма и зряла от него. Ръстът и маниерите ѝ я караха да се чувства по-голяма през повечето време, но край него изглеждаше като гигант, макар да беше само пет и половина фута^[3]. Дейвид обаче, беше с цели четири или пет инча по-нисък.

— Къде отиваш? — Изглеждаше обезпокоен. Още не бяха танцували.

— В тоалетната — хладно го уведоми тя.

— Чувам, че и там раздавали алкохол.

— Ще ти донеса — рече и изчезна сред тълпата.

Съставът свиреше „В хладната, хладната вечер“, децата танцуваха, допрели лицата си, а тя изпитваше безгранична тъга. Бавно излезе от салона и мина край група момчета, които очевидно се опитваха да скрият някаква бутилка. Само че нямаше как да скрият последиците от алкохола и едва на няколко метра от тях тя видя още две момчета, които повръщаха до стената. Твърде често бе наблюдавала брат си да повръща и бе свикнала с подобни сцени. Мина край тях колкото бе възможно по-бързо и седна на една пейка от другата страна на салона, за да дойде на себе си и да убие малко време, преди отново да се върне при Дейвид. Той очевидно щеше да се напие, а тя нямаше да се забавлява изобщо. Може би просто трябваше да се прибере у дома и да забрави за всичко. Дълбоко се съмняваше, че след още няколко пътиета Дейвид ще е в състояние да забележи отсъствието ѝ.

Остана на пейката дълго време. Нощният въздух бе доста хладен, но тя не мислеше за това. Хубаво ѝ бе да си седи там, далеч от всички тях — от Дейвид, от съучениците ѝ, от другите, които не познаваше, от онези, които пиеха и повръщаха. Добре ѝ беше да е далеч и от родителите си. В един момент ѝ се прииска да остане там завинаги. Облегна глава на пейката и затвори очи, протегна краката си напред и се понесе в мислите си.

— Твърде много пиене, а? — Един тих глас внезапно се обади до нея и тя подскочи от изненада.

Вдигна поглед и видя познато лице.

Беше момче от последния клас — много известен, футболна звезда. И очевидно нямаше никаква представа коя е тя. Мерибет не можеше да си представи нито какво прави той тук, нито защо въобще си прави труда да разговаря с нея. Може би я бе помислил за някоя друга. Тя изправи гръб и отрицателно поклати глава, като очакваше той всеки момент да си тръгне и да я остави на пейката.

— Не. Просто твърде много хора. Май всичко ми дойде твърде много.

— Да. На мен също. — Без да чака покана, той седна до нея и дори и на лунната светлина, тя не можеше да не забележи, че е изключително красив. — Мразя тълпите.

— Малко ми е трудно да го повярвам. — Мерибет изведнъж се развесели. Чувстваше се странно спокойна с него, макар той да беше героят на училището. Но всичко беше толкова нереално — пейката, тъмнината, разговорът им. — Винаги си заобиколен от хора.

— А ти? Откъде ме познаваш? — В гласа му се долавяше интерес, а видът му бе страхотен. — Коя си ти?

— Аз съм Пепеляшка. Буикът ми току-що се превърна в тиква, кавалерът ми — в пияница, а аз излязох навън, за да си потърся стъклената пантофка. Да си я виждал?

— Възможно е. Опиши я. Как мога да съм сигурен, че си истинската Пепеляшка? — Беше му приятно с нея и непрекъснато се питаше защо не я бе забелязал преди. Облечена беше в грозна рокля, но имаше красиво лице, изключителна фигура и добро чувство за хумор. — В последния клас ли си? — Внезапно прояви интерес към нея, макар всички в училището да знаеха, че излиза с Деби Флауърз още от втори курс. Говореше се дори, че ще се женят веднага щом завършат училище.

— Второкурсничка съм — усмихна се тя.

Беше изненадващо откровена, независимо че разговаряше с Красивия принц.

— Може би затова не съм те забелязал — честно си призна той. — Но изглеждаш по-голяма.

— Е, благодаря. — Усмихна му се, като си мислеше, че трябва или да се върне при Дейвид, или да си тръгне за дома. Не беше редно да стои тук с него, съвсем сама. Но кой знае защо се чувстваше в безопасност.

— Казвам се Пол Браун. А ти, Пепеляшке?

— Мерибет Робъртсън. — Отново се усмихна и се изправи.

— Къде отиваш? — Беше висок, с тъмна коса и ослепителна усмивка.

И изглеждаше разочарован.

— Тъкмо си тръгнах за къщи.

— Сама? — Тя кимна. — Искаш ли да те закарам?

— Не, благодаря. — Не можеше да повярва, че отхвърли предложението на Пол Браун, на звездата в горния курс. А и как би могла? Какво постижение, помисли си тя.

— Хайде, нека поне да те придружа до салона. Няма ли да се обадиш на кавалера си, че тръгваш?

— Предполагам, че ще трябва.

Двамата се отпавиха към главния вход на салона като стари приятели и веднага щом се приближиха, видяха Дейвид, вече безнадеждно пиян, несигурно да си поделя бутилката с още половин дузина приятели. Вътре в салона имаше учители, но хлапетата очевидно правеха каквото си искат.

— Не мисля, че е необходимо да му казвам каквото и да било — дискретно рече Мерибет и спря, преди да стигнат до него. После се усмихна и погледна към Пол, който беше доста по-висок от нея. — Благодаря ти за компанията. А сега ще се прибирам.

Цялата ѝ вечер бе провалена. Бе прекарала ужасно, като се изключи разговорът ѝ с Пол Браун.

— Не мога да те пусна да си ходиш сама. Хайде, нека те откарам. Или се боиш, че и моят шевролет ще се превърне в тиква?

— Не мисля. Ти не си ли Красивият принц? — закачливо попита тя, но после изведнъж се смути.

Той наистина бе Красивия принц и тя не биваше да казва това.

— А дали наистина не съм? — Той я погледна заядливо.

Изглеждаше невероятно красив и възпитан. Помогна ѝ да се качи в колата. Беше безупречно поддържана „Бел Еър“, модел 1951, блестяща от хром и ухаеща на истинска кожа.

— Харесва ми твоята тиква, Пол — подразни го тя, а той се разсмя.

Мерибет му каза адреса си, но той предложи да отидат да хапнат по хамбургер и да изпият по един млечен шейк.

— Едва ли си се забавлявала много. Кавалерът ти ми се стори истинско влечуго... Извинявай, може би не трябваше да казвам това... но той не направи нищо за теб тази вечер. Обзалагам се, че дори не си танцувала. Защо не се позабавляваш малко на път за вкъщи? Какво ще кажеш? Рано е още.

Наистина беше рано, а и у дома нямаше да я очакват преди полунощ.

— Добре — предпазливо изрече тя. Искаше да бъде с него. Беше ѝ направил много по-силно впечатление, отколкото бе готова да си признае. — Ти тази вечер сам ли си? — Погледна го, като се питаше какво се бе случило с Деби.

— Да, сам съм. Вече отново съм свободен. — От начина, по който Мерибет бе задала въпроса си, той се бе досетил, че знае за Деби.

Всички в училище знаеха за тях. Бяха се скарали преди два дни, защото Деби бе узнала, че е излизал с друго момиче през коледната ваканция. Само че той не смяташе за необходимо да обяснява на Мерибет всичко това.

— Предполагам, че съм истински късметлия, а, Мерибет? — Усмихна ѝ се обезоръжаващо и започна да я разпитва за живота ѝ докато пътуваха към заведението на Уили — мястото, където и денем, и нощем киснеха най-нахаканите младежи в града.

Когато пристигнаха, музиката гърмеше, а заведението беше претъпкано. Тук имаше повече деца, отколкото на танците и тя внезапно се притесни, по-силно от всякога, от грозната рокля, която родителите ѝ я бяха накарали да облече и от самата себе си. Внезапно се почувства точно на шестнадесет години и нито ден повече. А Пол беше почти осемнадесетгодишен. Но той, сякаш почувствал свенливостта ѝ, побърза да я запознае с всичките си приятели. Някои от тях въпросително повдигаха вежди, опитвайки се да разберат коя е тя, но никой не се противопостави на присъствието ѝ. Бяха изненадващо мили с нея, а тя се забавляваше наистина добре, смееше се и говореше през цялото време.

Двамата с Пол си поделиха един чийзбургер и един млечен шейк. Танцуваха няколко пъти, включително и няколко блуса. Пол я държеше толкова близо до себе си, че дъхът ѝ чак спираше, а той пък се вълнуваше от гърдите ѝ, притиснати към тялото му. Тя непрекъснато усещаше въздействието, което оказваше върху него, и това я объркваше и смущаваше, но той не ѝ позволяваше да се отдръпне, притискаше я все по-близо до себе си, а след това погледна надолу към нея и нежно ѝ се усмихна.

— Къде беше през последните четири години, малко момиченце?
— Гласът му прозвуча дрезгаво и напрегнато, и тя му се усмихна в отговор.

— Мисля, че през всичките тези години беше прекалено зает, за да ме забележиш — тихичко отвърна тя и абсолютната ѝ откровеност много му допадна.

— Мисля, че си права. Бил съм истински глупак. Това трябва да е моята щастлива нощ...

Отново я притисна към себе си, а устните му докоснаха косата ѝ. Това момиче притежаваше нещо, което силно го вълнуваше. Не бе просто тялото ѝ, или пък твърдите гърди, които бе усетил да се опират в него, докато танцуваха. Привличаше го нещо в начина, по който го гледаше и му отговаряше. Тя излъчваше някаква дръзка смелост и самоувереност. Изглеждаше така, сякаш не се бои от нищо. Знаеше, че е още дете и като второкурсничка би трябвало да изпитва известно страхопочитание пред него. Но не и тя. Мерибет не се боеше от него, не се страхуваше да каже какво мисли, а това много му харесваше. Разривът с Деби бе наранил самолюбието му, а Мерибет беше точно балсама, от който имаше нужда, за да облекчи болката си.

Когато се върнаха в колата му, той се обърна и я погледна. Не искаше да я води у тях. Приятно му бе да са заедно. Харесваше всичко у нея. А за Мерибет това бе най-вълнуващото, най-главозамайващото преживяване в живота ѝ.

— Искаш ли да се поразходим малко с колата? Часът е само единадесет. — Бяха си тръгнали от бала твърде рано и имаха достатъчно време, за да поговорят и да потанцуват в заведението на Уили.

— Може би трябва вече да се прибирам у дома — предпазливо изрече тя, но той запали колата и вместо към къщата им, пое към

парка.

Мерибет не се притесни особено, макар че не искаше да закъснява прекалено много. С него се чувстваше в пълна безопасност. През цялата вечер се бе държал като истински джентълмен. Беше много по-внимателен и изискан от Дейвид.

— Само едно кръгче и ще те закарам у вас, обещавам. Просто не искам тази нощ да свърши. За мен тя бе много специална — многозначително заяви той, а тя усети, че ѝ се вие свят от вълнение... Пол Браун! Реално ли беше всичко, което ставаше между тях? Ами ако той пожелаеше да излиза с нея вместо с Деби Флауърз? Не можеше да повярва, че това се случва в действителност.

— Прекарах страхотно, Мерибет...

— Аз също. Много по-приятно, отколкото на бала.

Тя се разсмя. Побъбриха непринудено още няколко минути, докато той стигна до едно усамотено място край езерото, спря колата и се обърна към нея.

— Ти си много специално момиче — заяви Пол и Мерибет нито за миг не се усъмни, че той говори напълно сериозно. Пол отвори жабката на колата, извади бутилка джин и ѝ предложи. — Искаш ли да пийнеш малко?

— Не, благодаря. Не пия алкохол.

— Как така? — Изглеждаше изненадан.

— Просто не ми харесва.

Това му се стори странно и той отново я подкани да опита. Мерибет понечи да откаже, но той бе толкова настоятелен, че тя отпи една малка глътка, за да не го обиди. Бистрата течност опари гърлото ѝ и очите ѝ се напълниха със сълзи. Устата ѝ пламна и тя цялата се изчерви, когато той се наведе към нея, взе я в прегръдките си и я целуна.

— Това повече ли ти харесва от джина? — нежно я попита той, след като я целуна отново, а тя се усмихна и кимна. Чувстваше се толкова пораснала и развълнувана, та дори и малко порочна. Той беше невероятно вълнуващ, неземно красив. — На мен също — промърмори Пол и отново я целуна, като този път успя да разкопчее копчетата на строгата рокля.

Мерибет се опита отново да ги закопчее, но неговите пръсти бяха по-сръчни, а и по-опитни, и само след секунда той държеше гърдите ѝ,

милваше ги и задъхан я целуваше, а тя изобщо не знаеше как да го спре.

— Пол, недей... моля те... — тихичко рече тя, макар да осъзнаваше, че е крайно неубедителна. Чудесно знаеше какво трябва да направи, но ѝ беше толкова трудно да не го желае.

Той се наведе и целуна гърдите ѝ и внезапно сutiенът ѝ се оказа разкопчан, а роклята ѝ бе напълно отворена. Устните му намериха нейните, а пръстите му нежно погалиха зърната на гърдите ѝ. А когато пъкна ръка под полата ѝ, Мерибет простена въпреки задръжките си, и колкото и да се опитваше да държи краката си събрани, той веднага намери центъра на женствеността ѝ. Започна непрекъснато да си повтаря, че всъщност не желае ласките му. Искаше ѝ се да се стресне, да се отдръпне, но нищо от онова, което той правеше, не можеше да я изплаши. Ласките му бяха възбуждащи и нежни, но тя знаеше, че трябва да спре и най-накрая, задъхана, успя да се отскубне от него. Погледна го със съжаление и поклати глава и той я разбра.

— Не мога. Съжалявам, Пол. — Беше зашеметена от чувствата, които бе пробудил в душата ѝ. Главата ѝ се въртеше.

— Няма нищо — нежно каза той. — Зная... Не трябваше... Наистина съжалявам...

Докато произнасяше тези думи, я целуна отново и всичко започна отначало. Само че този път им беше още по-трудно да спрат. И двамата бяха зачервени и разрошени и когато все пак успя да се отдръпне от него, тя шокирана забеляза, че панталонът му е разкопчан. Тогава Пол придърпа ръката ѝ към него и макар че се опита да му се противопостави, тя бе запленена и очарована от новите преживявания. Точно за това я бяха предупреждавали, точно това ѝ бяха казвали да не прави, никога, но всичко бе толкова зашеметяващо, че тя не можеше да възпре нито себе си, нито него. Бе възбуден до крайност и целият трепереше докато притискаше ръцете ѝ към ципа си, а тя изведнъж осъзна, че е започнала да го гали, да го милва...

Той я целуна и я положи да легне на седалката, а после се отпусна отгоре ѝ, пулсиращ от желание и възбуда.

— О, боже, Мерибет, толкова силно те желая... О, бебчо... обичам те... — После повдигна полата ѝ, бързо смъкна панталона си с едно-единствено движение и тя го усети да се притиска към нея, да я търси, разлюлян от отчаяна нужда и желание, не по-слаби от нейните.

Само с един-единствен тласък, съпроводен с болка и удоволствие, той проникна в нея и едва направил няколко движения, потръпна неконтролируемо и само след миг свърши.

— О, боже... О, боже... О, Мерибет... — После бавно се върна на земята, вгледа се в разширените ѝ от шока очи и усетил неспособността ѝ да повярва в случилото се, нежно докосна лицето ѝ. — О, боже, Мерибет, съжалявам... Ти беше девствена... Не можах да се въздържа... Ти си толкова красива, а аз те желяех така отчаяно... Съжалявам, скъпа...

— Няма нищо, всичко е наред.

Тя започна да го успокоява, докато все още беше в нея. После Пол бавно се оттегли, готов да се възбуди отново, но не се осмели да опита още веднъж. Като по чудо измъкна една хавлия изпод седалката и се опита да ѝ помогне да се почисти, докато тя отчаяно се опитваше да се държи спокойно и да запази самообладание.

Той отпи голяма глътка джин и предложи и на нея — и този път тя веднага прие, като се питаше дали алкохолът ѝ бе помогнал да му се отдаде, чудеше се дали е влюбена в него, не знаеше дали той я обича и дали случилото се между тях означава, че тя е вече неговото момиче.

— Ти си невероятна! — Той я целуна отново и я придърпа към себе си. — Съжалявам, че се случи тук и точно по този начин. Следващият път ще бъде по-приятно, обещавам. Родителите ми ще пътуват извън града след две седмици и ще можеш да дойдеш у дома.

Дори и за миг не му минаваше през ума, че Мерибет може да не пожелае да продължат връзката им. Бе решил, че тя иска още и не бе далеч от истината, но точно в този момент Мерибет изобщо не бе сигурна какво точно изпитва. Само за няколко минути целият ѝ свят се бе обърнал с краката нагоре.

— Вие... ти и Деби... — Още преди да изрече думите, знаеше, че е задала много глупав въпрос, а той ѝ се усмихна и за момент заприлича на по-мъдър и по-голям брат.

— Ти не си толкова малка, нали? На колко години си все пак?

— Навърших шестнадесет преди две седмици.

— Е, вече си голямо момиче... — Пол свали сакото си и го наметна на раменете ѝ, като забеляза, че трепери.

Мерибет беше изпаднала в шок от случилото се, а после изведнъж се сети, че трябва да го попита нещо.

— Мога ли да забременея сега? — Самата мисъл за това я ужасяваше, но той изглеждаше спокоен и напълно сериозен. А тя наистина не можеше да прецени колко голям риск бе поела.

— Не мисля. Не и от първия път. Искам да кажа, че е възможно... но няма да забременееш, Мерибет. А следващия път ще бъде по-внимателен.

Тя не беше сигурна какво точно означаваше това, но знаеше, че ако някога го направи отново, а това може би щеше да стане, ако продължат да се срещат... ако го е правил с Деби и ако това е, което очаква от нея... то тя ще настоява той наистина да внимава. Единственото нещо, което не желаше в този момент, бе да забременее. Дори и най-минималната възможност за това я караше да трепери от ужас. Не искаше да я принудят да се омъжи като двете си лели. Тя внезапно си припомни всичките злостни приказки на баща си.

— Как ще разбере дали съм бременна? — Попита го направо, а той се извърна към нея и я погледна с изумление, учуден от наивността и невинността ѝ. По-рано вечерта му се бе сторила толкова голяма.

— Не знаеш ли? — попита той, искрено смутен и тя отрицателно поклати глава, честна както винаги. — Просто ще пропуснеш месечния си цикъл.

Тя се смути от думите му и кимна с разбиране. Но все още не беше съвсем наясно. Само че не искаше да му задава повече въпроси, защото се боеше да не я помисли за невероятно глупава.

Той почти не говореше, докато я караше към дома ѝ, а когато спряха пред къщата ѝ, се огледа, а после се обърна към нея и я целуна.

— Благодаря ти, Мерибет. Прекарах чудесна вечер.

Тя кой знае защо очакваше загубата на девствеността ѝ да означава много повече от една просто *чудесна вечер*, но в същото време знаеше, че няма право да иска от него нещо повече. Бе сгрешила, като му бе позволила да го направи още при първата им среща и щеше да е голяма късметлийка, ако този случаен флирт прераснеше в нещо по-сериозно. Но нали той вече ѝ бе казал, че я обича!

— И аз прекарах чудесно. — Думите ѝ бяха учтиви и внимателно подбрани. — Ще се видим в училище — добави с надежда.

Върна му сакото и забърза към дома.

Входната врата беше отключена. Оставаха още две минути до полунощ. Мерибет изпита истинско облекчение, че всички вече са си легнали. Не ѝ се налагаше да обяснява нищо, нито пък да отговаря на въпросите им. Изми се внимателно, благодарна, че е сама и няма кой да я види, накисна роклята във вода и я простря, опитвайки се да не плаче. После можеше да им каже, че някой е разлял пунш върху нея или пък е повърнал.

Облече нощницата си като се тресеше от главата до петите и набързо се пхна в леглото. Гадеше ѝ се. Остана да лежи в тъмнината, в една стая с Ноел, замислена за всичко, което се бе случило. Може би това бе началото на най-важната връзка в живота ѝ, опитваше се да се успокои тя. Но изобщо не бе сигурна в това и непрекъснато се питаше доколко са сериозни намеренията на Пол Браун. След дългите размишления започна да се чуди дали всичко онова, което ѝ бе казал, имаше някакво значение. Надяваше се да е така, но бе чувала много истории за момичета, които са били изоставени от момчетата, отнели девствеността им. Но Пол не я бе принудил да го направи. И точно това я плашеше най-много. Тя бе пожелала да се люби с него. Колкото и да бе шокиращо и неочаквано, тя наистина бе поискала да го направи. Бе го пожелала в момента, в който бе започнал да я гали. А в този момент дори и не съжаляваше за това. Беше само изплашена. Обхваната от ужас, лежеше в леглото си и се молеше да не забременее.

По време на закуската на следващата сутрин майка ѝ я попита дали се е забавлявала добре и Мерибет отговори утвърдително. Най-смешното беше, че никой сякаш не подозираше нищо. А Мерибет очакваше, че само по вида ѝ всички ще разберат, че вече е съвсем различен човек. Беше пораснала. Вече беше жена. Беше го направила. И беше влюбена в най-красивото момче в цялото училище. Струваше ѝ се абсолютно необяснимо, че никой не забеляза промяната.

Райън беше в лошо настроение, Ноел се караше с майка си за нещо, което бе направила предишната вечер. Баща ѝ бе вече в гаража, макар че беше събота, а майка ѝ обяви, че я боли глава. Всички те си имаха свой собствен живот и никой не забеляза, че Мерибет се бе преобразила от гъсеница в прекрасна пеперуда, че Пепеляшка бе намерила своя Красив принц.

През целия уикенд сякаш се носеше из въздуха от щастие, но в понеделник с болезнен трясък отново се озова на земята. Веднага

забеляза Пол Браун, който влизаше в училище, прегърнал с ръка Деби Флауърз. А по обяд всички вече разнасяха клюката. Двамата с Деби се скарали, защото някой ѝ казал, че през уикенда той излизал с друго момиче и тя не могла да го понесе. Никой не знаеше за кое момиче става дума, но всички говореха, че Деби била бясна. До неделя обаче успели да изгладят взаимоотношенията си и сега всичко било както преди.

Мерибет имаше чувството, че сърцето ѝ се е разпаднало на хиляди парчета, а до сряда изобщо не можа да го види. Когато все пак се срещнаха, той се държа много мило и се спря до нея, но тя му обърна гръб и се направи, че прибира нещо в шкафчето си. Надяваше се, че Пол ще я отмине, но той я търсеше вече дни наред и се радваше, че най-сетне я откри.

— Не можем ли да отидем да поговорим някъде? — шепнешком я попита той, а цялото му същество излъчваше първична чувственост и сексуалност.

— Не мога... съжалявам... закъснявам за час по физическо. Може би по-късно.

— Не на мен тия! — Той леко я стисна за ръката. — Виж, съжалявам за случилото се... Тогава говорех сериозно... наистина... Никога не бих го направил, ако не смятах... Съжалявам... Тя е луда, но ние сме заедно от много време. Аз... не исках да те нараня.

Мерибет едва не се разплака, осъзнала, че той наистина говори сериозно. Защо му трябваше да се прави на добро момче? Но в противен случай, тя би се чувствала още по-зле.

— Не се безпокой за мен. Добре съм.

— Не, не си — нещастно измърмори той.

Чувстваше се по-виновен от всякога.

— Добре съм — настоя тя.

Очите ѝ внезапно се напълниха със сълзи. Искаше ѝ се нещата да се бяха подредили по-иначе.

— Искам само да помниш, че аз ще съм тук, ако имаш нужда от мен.

Мерибет се чудеше защо ѝ бе казал това, а следващия месец прекара, опитвайки се да го забрави. Непрекъснато го срещаше из училище — по коридорите, пред салона. Каквото и да правеше, не можеше да се скрие от него. А после, в началото на май, шест седмици

след като Мерибет и Пол се бяха любили, той и Деби обявиха годеща си. Сватбата щеше да бъде през юли, след дипломирането им.

В същия ден Мерибет установи, че е бременна.

Мензисът ѝ закъсняваше само с две седмици, но тя повръщаше постоянно, а тялото ѝ сякаш непрекъснато се променяше. Гърдите ѝ изведнъж станаха огромни и мъчително болезнени, талията ѝ сякаш се разшири за една нощ, по всяко време на деня се чувстваше замаяна и непрекъснато ѝ се гадеше. Не можеше да повярва, че тялото ѝ така изведнъж се промени толкова драстично.

Но всяка сутрин, докато си почиваше на пода на банята след поредното повръщане и се молеше да не са я чули, тя все по-ясно разбираше, че не може вечно да прикрива бременността си. Не знаеше какво да прави, на кого да каже, към кого да се обърне, а не искаше да говори с Пол. Най-накрая, в края на май, Мерибет отиде при лекаря на майка си, умолявайки го да не казва на родителите ѝ. Плака толкова много, че той най-накрая неохотно се съгласи. После потвърди бременността ѝ. Беше точно на два месеца и това бе напълно обяснимо. А Пол бе сгрешил. Със сигурност можеше да се забременее от първия път. Зачуди се дали нарочно я бе излъгал или и той не бе много наясно с тези неща. Може би и двете. Е, такъв ѝ бил късметът. Тя седна на масата за прегледи, обвинила тялото си с чаршафа, а от очите ѝ се затъркаляха сълзи, когато лекарят я попита какво смята да прави.

— Знаеш ли кой е бащата на бебето? — продължи да разпитва той, а Мерибет остана шокирана и още по-унижена от въпроса.

— Разбира се. — Изглеждаше измъчена и уплашена. Не съществуваеше лесен изход от тази ситуация.

— Ще се ожени ли за теб?

Тя поклати отрицателно глава.

Червената ѝ коса приличаше на огнен пламък, очите ѝ — на бездънни зелени океани. Все още не бе осъзнала напълно значимостта на случилото се, макар да се изкушаваше от възможността да принуди Пол да се ожени за нея.

— Той е сгоден за друга — дрезгаво изрече тя и лекарят кимна.

— При дадените обстоятелства може да промени намеренията си. Мъжете често го правят. — Той се усмихна тъжно. Изпитваше съжаление към нея. Беше хубаво момиче, а тази бременност неизбежно щеше да промени живота ѝ завинаги.

— Той няма да промени плановете си — отрони тихо Мерибет.

Тя беше класическата свалка за една нощ, момиче, което той дори не познаваше, макар да ѝ бе казал, че ще бъде до нея, ако има нужда от нещо. Е, точно такъв беше случаят. Но той едва ли бе искал да каже, че ще се ожени за нея, само защото е бременна.

— Какво ще кажеш на родителите си, Мерибет? — мрачно я попита лекарят и тя затвори очи, обхваната от ужас.

Умираще от страх само при мисълта, че трябва да каже на баща си.

— Все още не зная.

— Искаш ли да поговоря с тях?

Много мило предложение, но тя не можеше да си представи, че той ще им каже вместо нея. Знаеше, че рано или късно, ще трябва да го направи сама.

— Ами... ако се отърва от него? — смело попита тя.

Не беше съвсем сигурна как точно става това. Беше чувала само, че някои жени махат нежеланите бебета. Беше чула майка си и леля си веднъж да говорят за това и думата, която използваша, беше аборт. Майка ѝ бе споменала, че жената едва не умряла, но Мерибет предпочиташе това пред разговора с баща си.

Но лекарят веднага се намръщи.

— Много е скъпо, опасно и незаконно. И аз не искам да чуя нито дума повече за това, млада госпожице. На твоята възраст най-лесното разрешение е да дадеш бебето за осиновяване. Така постъпват повечето момичета. Бебето ще се роди през декември. Веднага щом започне да ти личи, можеш да отидеш при монахините в манастира и да останеш там, докато родиш.

— Искате да кажете, че ще дам бебето на някой друг? — Според думите му всичко изглеждаше съвсем просто, но тя подозираше, че нещата са доста по-сложни и че той не ѝ казва цялата истина.

— Точно така. — Лекарят отново изпита силно съжаление към нея. Беше толкова млада, толкова наивна. Но имаше тяло на жена и точно то я бе вкарало в беля. — Известно време няма да ти се налага да се криеш. Ще започне да ти личи чак през юли или август, а може и по-късно. Но трябва да кажеш на родителите си.

Мерибет кимна. Но какво можеше да им каже? Че се е любила с момче, което не познава, на предната седалка на колата му в нощта на

пролетния бал? И че той не иска да се ожени за нея? Може би майка ѝ дори ще пожелае да задържат бебето. Докато се обличаше в кабинета на лекаря, непрестанно мислеше за това, но просто не можеше да си представи, че би могла да им каже подобно нещо. Лекарят ѝ обеща, че няма да говори с тях, докато тя не го стори сама и Мерибет му повярва.

Късно следобед потърси Пол в училище. Дипломирането му беше само след две седмици и тя съзнаваше, че не бива да го натоварва допълнително. Вината за случилото се беше колкото негова, толкова и нейна — тя поне мислеше така — но Мерибет помнеше думите му да се обърне към него в случай на нужда.

Поразходиха се из двора и накрая седнаха на пейката зад салона. Същата онази пейка, на която се бяха срещнали в нощта на бала. Мерибет му го каза направо.

— О, по дяволите! Не може да бъде...

Той изпусна дълга въздишка. Изглеждаше нещастен и отчаян.

— Истина е. Съжалявам, Пол. Не зная дори защо ти го казвам. Просто сметнах, че трябва да знаеш.

Той кимна, неспособен да произнесе каквото и да било в този момент.

— Женя се след шест седмици. Деби ще ме убие, ако разбере. Казах ѝ, че всичко, което е чула, са само лъжи и измислици.

— Какво е чула? — Мерибет изглеждаше заинтригувана. Любопитна бе дали Деби е разбрала нещо за нея.

— Че съм бил с теб през оная нощ. Всички, които ни видяха в заведението на Уили, са ѝ казали. Тогава бяхме скарани. Поведението ми бе напълно обяснимо. Казах ѝ, че между нас не е имало нищо сериозно и че срещата ни не означава нищо за мен.

Мерибет изпита остра болка от думите му. Деби бе тая, която имаше значение за него. Не тя.

— А означаваше ли все пак? — многозначително попита Мерибет.

Искаше да знае. Имаше право да знае. Та тя щеше да роди бебето му.

Той я погледна замислено за момент, а после кимна.

— Тогава означаваше. Може би не толкова, колкото е необходимо, но... Мислех, че си страхотна. Но след това Деби започна да ме преследва през уикенда. Плака толкова много. Постоянно

повтаряше, че се отнасям с нея като с нищожество, че я мамя и че ѝ дължа нещо повече след тези три години, през които бяхме заедно. Така че аз ѝ казах, че ще се ожения за нея, след като завършим.

— Ти това ли искаш? — попита го Мерибет като не спираше да се чуди кой беше той и какво искаше в действителност. Тя не беше съвсем убедена, че Деби е това, към което се стреми, и се питаше дали и той го осъзнава.

— Не зная. Но това, което зная със сигурност, е, че не искам бебе.

— Нито пък аз.

Беше сигурна в това. Изобщо не знаеше дали някога щеше да пожелае да има дете, но във всеки случай не и в този момент, не и от него. Без значение колко красив беше, за нея беше очевидно, че не я обича. Не искаше да го принуждава да се жени за нея, дори и да мислеше, че ще успее да го склони, а тя бе сигурна, че той няма да приеме. Но тя не искаше до себе си мъж, който крие познанството си с нея. Желаше мъж, който да е горд, че я обича и да е готов с радост да приеме бебето ѝ. А не някой, когото ще вържат насила с набързо обявен годеж.

— Защо не се отървеш от него? — тихичко попита той и Мерибет го погледна с тъга.

— Да го дам за осиновяване ли? Това ли искаш да кажеш? — Точно такова разрешение на проблема бе предложил лекаря и тя смяташе да го изпълни.

— Не. Говоря ти за аборт. Познавам едно момиче, което абортира миналата година. Мога да поразпитам наоколо. Може би ще мога да събера и малко пари. Наистина е много скъпо.

— Не, не искам, Пол.

Лекарят ѝ бе казал достатъчно, за да я накара да се откаже от подобни намерения. А и колкото и малко да знаеше по въпроса, тя се досещаше, че става дума за истинско убийство.

— Ще го задържиш ли? — В гласа му се долавяше паника.

Как ли щеше да реагира Деби? Сигурно щеше да го убие.

— Не, ще го дам за осиновяване. — Беше мислила много по въпроса. Струваше ѝ се, че това е единственото решение. — Лекарят ми каза, че мога да отида при монахините, когато започне да ми личи и да оставя бебето при тях. Те ще му намерят семейство. — После се

обърна към него и му зададе един твърде странен въпрос. — Ще искаш ли да го видиш?

Той отрицателно поклати глава и се извърна настрана. Мерибет го караше да се чувства непочтен, уплашен и сърдит, а това никак не му харесваше. Знаеше, че не постъпва както трябва с нея. Но нямаше достатъчно кураж, за да застане до нея. А и не искаше да изгуби Деби.

— Съжалявам, Мерибет. Чувствам се истински мръсник...

Искаше ѝ се да му каже, че е точно такъв, но не можеше. Искаше ѝ се да му каже, че разбира всичко, но не можеше да направи и това, защото всъщност нищо не разбираше. Не осъзнаваше какво точно се бе случило с тях, не разбираше защо го бяха направили, защо бе забременяла, защо той щеше да се ожени за Деби, а не за нея, защо тя трябваше да се крие при монахините, за да роди бебето му.

Всичко бе толкова заплетено и объркано.

Поседяха още малко заедно, потънали в мълчание, а после той си тръгна, а тя вече знаеше, че никога няма да разговаря с него отново. Видя го още само веднъж в деня на дипломирането му, но той не ѝ каза нито дума. Просто я погледна, а после се извърна настрана. Тя продължи сама, с окъпано в сълзи лице. Не искаше да ражда бебето му. Беше толкова нечестно! А от ден на ден ѝ се гадеше все повече и повече.

Една седмица след като завърши учебната година, тя повръщаше клекнала в тоалетната, когато брат ѝ внезапно влезе и я видя. Беше забравила да заключи вратата.

— Извинявай, сест... О, боже... лошо ли ти е? — Райън се обезпокои в началото, но в следващия миг сякаш го озари прозрение. Стоеше и я гледаше как повръща и всичко му стана ясно. — По дяволите, ти си бременна!

Това беше изявление, а не въпрос.

Тя остана на мястото си, подпряла глава на тоалетната чиния. Когато най-сетне се изправи, срещна втренчения му поглед. Лицето му не изразяваше никакво състрадание, очите му бяха студени, погледът — обвинителен.

— Татко ще те убие!

— Защо си толкова сигурен, че съм бременна? — Опита се да се държи дръзко и предизвикателно, но той я познаваше прекалено добре.

— Кое е момчето?

— Не е твоя работа — отвърна тя и усети, че отново ѝ се гади, но този път от нерви и от страх.

— По-добре му кажи да си приготви новия костюм и да се стяга за сватба. Татко ще го убие, ако не те вземе.

— Благодаря за съвета — рече тя и бавно излезе от банята.

Знаеше, че дните ѝ са преброени. И се оказа права.

Райън каза на баща ѝ още същия ден. Той се прибра у дома побеснял от ярост и едва не изкърти вратата на спалнята ѝ. Мерибет лежеше на леглото си, а Ноел слушаше плочи и си лакираше ноктите. Той сграби Мерибет и я издърпа във всекидневната като не спираше да крещи. Мерибет напразно се бе опитвала да измисли начин да им каже новината, но сега вече не ѝ се налагаше. Райън го бе направил вместо нея.

Майка ѝ плачеше, когато излезе от стаята си, а Райън я гледеше намръщено, сякаш и той бе засегнат от постъпката ѝ. Баща ѝ бе накарал Ноел да си остане в стаята. Той обикаляше из всекидневната като разярен бик и не спираше да повтаря, че Мерибет е същата като лелите си, че се е държала като уличница и е опозорила цялото семейство. След това поиска да узнае името на момчето.

Но тя бе подготвена за това. Не я интересуваше какво ще ѝ направи. Нямахше да му каже името.

Смяташе, че Пол е красив и вълнуващ и би била много щастлива, ако той я обичаше и я искаше. Но той обичаше друго момиче, за което щеше да се ожени. А и Мерибет не искаше на шестнадесет години да провали целия си живот с един прибързан брак. Предпочиташе да роди бебето и да го даде за осиновяване. И никой не можеше да я принуди да каже кой е бащата.

— Кой е той? — Баща ѝ не спираше да крещи. — Няма да те пусна да излезеш от тази стая, докато не ми кажеш.

— Тогава ще трябва да останем тук доста дълго... — тихичко заяви тя.

Беше мислила и премисляла всичко дни наред и вече не се боеше дори и от баща си. А и най-лошото вече се бе случило. Тя бе бременна. И те знаеха. Какво повече можеха да ѝ причинят?

— Защо не искаш да ни кажеш кой е? Да не е учител? Някое хлапе? Женен мъж? Свещеник? Някой от приятелите на брат ти? *Кой е?*

— Няма значение. Той няма да се ожени за мен — спокойно рече тя, изненадана от собствената си смелост пред лицето на обезумелия си баща.

— И защо? — яростно викна той.

— Защото не ме обича. А и аз не го обичам. От просто, по-просто.

— А на мен изобщо не ми се струва просто. — Баща ѝ се гневеше все повече, а майка ѝ кършеше ръце и не спираше да плаче. Мерибет се чувстваше ужасно като я гледаше. Мразеше да наранява майка си. — Значи си спала с някакъв тип, без дори да го обичаш? Полошо не може и да бъде. Дори лелите ти обичаха мъжете, с които спяха. И се омъжиха за тях. Сега живеят прилично, децата им са законно родени. А ти какво ще правиш с това бебе?

— Не зная, татко. Мислех да го дам за осиновяване. Освен ако...

— Освен ако какво? Да не мислиш, че ще можеш да го задържиш тук и да опозориш и себе си и нас? Само през трупите ни — моя и на майката ти.

Майка ѝ я изгледа умолително, сякаш я призоваваше да промени нещо, но нищо вече не можеше да бъде променено.

— Не искам да задържа бебето, татко — тъжно рече Мерибет и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Аз съм само на шестнадесет. Не мога да му дам нищо. А и аз искам да живея. Не мога да се откажа от живота си. И бебето, и аз имаме право на много повече.

— Колко благородно от твоя страна! — Яростта му не знаеше граници. — Щеше да е много по-добре, ако се беше сетила за това, преди да си смъкнеш гащите. Виж брат си! Той се забавлява с много момичета. Но нито една от тях не е бременна. Виж се! Само на шестнадесет си, а целият ти живот е вече на боклука.

— Не е необходимо да става точно така, татко. Мога да уча при монахините, докато съм при тях, а след като родя бебето през декември, ще се върна на училище. Може би след коледната ваканция. На другите ще кажем, че съм била болна.

— Така ли? И кой ще ти повярва? Мислиш си, че хората няма да говорят? Всички ще разберат! Ти ще бъдеш опозорена. Ние също. Ти си срам и позор за цялото ни семейство!...

— Тогава какво искаш да направя, татко? — нещастно попита тя. Сълзите вече свободно се стичаха по лицето ѝ. Оказа се много по-

трудно, отколкото бе очаквала. Не съществуваше лесно разрешение на проблема. — Какво искаш да направя? Да умра? Не мога да променя стореното. Не зная какво да правя. Не зная друг начин, по който да оправя нещата.

Тя цялата се тресеше от ридания, но той изобщо не се трогна. Гледаше я с ледено презрение и възмущение.

— Ще трябва да родиш бебето и да го оставиш за осиновяване.

— Искаш ли да отида при монахините? — попита тя, като се надяваше, че той може да ѝ позволи да си остане у дома.

Животът в манастира, далеч от родителите ѝ, я ужасяваше... Но ако баща ѝ ѝ кажеше да си тръгне, тя просто нямаше къде другаде да иде.

— Не можеш да останеш тук — твърдо заяви баща ѝ. — Иди при монахините. Тук можеш да се върнеш едва след като родиш бебето. — А после ѝ нанесе последния удар. — Не искам да те виждам дотогава. Не искам да се срещаш с майка си или със сестра си. — За момент Мерибет си помисли, че думите му ще я убият. — С безотговорното си поведение обиждаш както себе си, така и нас. Нарани не само твоето достойнство, но и нашето. Изгуби доверието ни. Опозори ни, Мерибет. И себе си, и нас! Никога не го забравяй!

— Какво толкова ужасно съм направила? Никога не съм ви лъгала! Никога не съм ви наранявала. Никога не съм ви предавала. Просто бях много глупава. И то само веднъж. А сега виж какво ми се струпа на главата заради това... Не мислиш ли, че и то ми е достатъчно? Не мога да променя нищо. Ще трябва да продължа да живея така. Ще трябва да се откажа от бебето си. Това не е ли достатъчно за теб? Колко още трябва да ме наказваш?

Тя окаяно ридаеше, сърцето ѝ се късаше от мъка, но той беше неумолим.

— Това си е между теб и Бог. Не те наказвам аз. Той те наказва.

— Ти си ми баща! А ме изпращаш далеч от дома. Казваш ми, че не искаш да ме видиш отново, докато не се отърва от бебето... забраняваш ми да се срещам с майка ми и сестра ми...

Мерибет знаеше, че майка ѝ щеше да му се подчини. Знаеше, че тя е слаба и безволева, неспособна да отстоява собствените си решения, напълно зависима от него. И те, подобно на Пол, ѝ затваряха вратата към себе си. Тя вече беше абсолютно сама.

— Майка ти е свободна да прави каквото пожелае —
неубедително рече той.

— Тя прави само онова, което желаеш ти — предизвикателно
заяви Мерибет и той се ядоса още повече. — И ти го знаеш чудесно.

— Зная единствено, че ти опозори всички ни. Не очаквай, че ще
ти позволя да ми крещиш, нито пък, че ще допусна да ни позориш
повече и да доведеш копелето си тук. Не очаквай нищо от мен,
Мерибет! Не и преди да си си платила за греховете. Щом няма да се
ожениш за онова момче, то аз не мога да направя нищо за теб.

Той се завъртя на пета и излезе от стаята, за да се върне само
след пет минути. Тя дори не бе събрала още достатъчно сили, за да се
прибере в стаята си. Беше успял да проведе два телефонни разговора
— един с лекаря и един с манастира. Осемстотин долара щяха да са
необходимии, за да платят храната и стаята ѝ при монахините за шест
месеца, както и разходите ѝ по раждането. Монахините убедили
господин Робъртсън, че раждането ще се извърши в техния лазарет от
лекар и акушерка. Бебето ще бъде дадено на добри и грижовни хора, а
дъщеря му ще се върне у дома една седмица след раждането, в случай
че не се появят никакви усложнения.

Той вече бе дал съгласието си да я изпрати при тях, а парите — в
съвсем нови банкноти — бе поставил в бял плик, който ѝ връчи с
каменно изражение на лицето си. Майка ѝ, цялата обляна в сълзи, вече
се бе оттеглила в собствената си спалня.

— Постъпката ти ужасно разстрои майка ти — обвинително ѝ
заяви той. И през ум не му минаваше, че и той може да е допринесъл
за тревогите ѝ. — Не искам да казваш нищо на Ноел. Заминаваш от
тази къща и толкова. Не ѝ е необходимо да знае нищо повече. Ще се
върнеш след шест месеца. Утре сутринта аз лично ще те закарам в
манастира. Опаковай багажа си, Мерибет.

Говореше ѝ отчуждено и делово и тя усети как кръвта замръзва
във вените ѝ. Въпреки всичките ѝ разпавии с него, това все пак беше
нейният дом, нейното семейство. Тук живееха родителите ѝ, а сега те я
прогонваха далеч от себе си. Никой не искаше да ѝ помогне да
преживее това премеждие. За миг се зачуди дали не трябваше да
вдигне скандал на Пол. Може би тогава той щеше да ѝ помогне... или
може би щеше да се ожени за нея, а не за Деби. Но вече бе твърде

късно за подобни размишления. Баща ѝ я принуждаваше да напусне дома му. Утре сутринта трябваше да се махне от къщата.

— И какво точно да кажа на Ноел? — Мерибет едва успя да произнесе думите. Задъхваше се от болка и мъка по малката си сестричка.

— Кажи ѝ, че отиваш на училище. Измисли нещо. Всичко друго, но не и истината. Тя е прекалено малка, за да чуе всичко това.

Мерибет кимна, вцепенена от ужас. Беше твърде разстроена, за да му отговори.

После се върна в стаята си и като избягваше погледа на Ноел, се зае да подрежда единствената чанта, която притежаваше. Взе съвсем малко дрехи — няколко ризи, няколко панталона, една-две рокли, които щяха да ѝ стават още известно време. Надяваше се, че по-нататък монахините ще ѝ дадат някакви други дрехи. Само след месец-два нищо от нейния гардероб няма да ѝ става.

— Какво правиш? — Ноел изглеждаше паникьосана.

Беше се опитала да подслушва, но не можа да разбере нищо от спора им. Мерибет обаче имаше вид на човек, който току-що бе видял мъртвец. Обърна се разтреперана и погледна малката си сестричка.

— Заминавам за известно време — рече ѝ тъжно.

Искаше ѝ се да измисли някаква убедителна лъжа, но случилото се бе твърде тежко, твърде мъчително... твърде внезапно. Не можеше да понесе мисълта, че трябва да се сбогува с дома си, не можеше да понесе въпросите, с които я обсипа Ноел. Най-накрая ѝ каза, че отива в някакво специално училище, защото тази година оценките ѝ са пониски от обикновено, но Ноел се вкопчи в нея и се разплака, ужасена от мисълта, че ще изгуби единствената си сестра.

— Моля те, не отивай... не му позволявай да те отпрати надалеч... Каквото и да си направила, не може да е чак толкова ужасно... каквото и да е то, Мерибет, аз ти прощавам... Аз те обичам... Не заминавай, моля те...

Мерибет бе единственият човек, с когото Ноел можеше да поговори. Майка ѝ беше прекалено слаба и безхарактерна, баща ѝ — прекалено инатлив, за да я изслуша дори, а брат ѝ — твърде егоцентричен и глупав. Само Мерибет се вслушваше в проблемите ѝ, а сега щеше да изгуби и нея. Бедната малка Ноел изглеждаше съсипана от мъка.

Двете сестри плакаха през цялата нощ и си легнаха в едно легло, притиснати една в друга. А утрото дойде твърде бързо.

В девет часа баща ѝ сложи чантата ѝ в пикапа, а Мерибет стоеше и се взираше в майка си и кой знае защо се надяваше, че тя ще събере сили да го помоли да не прави това. Но майка ѝ никога не бе оспорвала решенията му и Мерибет го знаеше. Прегърна майка си и я притисна към себе си. Искаше ѝ се да можеше да си остане у дома, проклинаше глупостта и лошия си късмет.

— Обичам те, мамо — сподавено изрече тя, а майка ѝ я притисна още по-силно.

— Ще дойда да те видя, Мерибет. Обещавам.

Мерибет можа само да кимне с глава, неспособна да проговори от задавилите я сълзи. Прегърна Ноел, която плачеше на глас и я умоляваше да не тръгва.

— Шшт... престани... — Мерибет се опитваше да бъде храбра, макар че и тя вече плачеше. — Нима да отсъствам дълго. За Коледа ще си бъда у дома.

— Обичам те, Мерибет — изкрещя Ноел след отдалечаващата се кола.

Райън също бе излязъл да я изпрати. Но не ѝ каза нито дума. Само ѝ махна с ръка, докато баща ѝ я отвеждаше към новия ѝ дом в другия край на града.

Манастирът ѝ се стори зловещ, когато застана на стълбите пред него, стиснала в ръка малкия си куфар.

— Грижи се за себе си, Мерибет.

Не искаше да му благодари за това, което беше направил. Всичко можеше да мине много по-спокойно. Той можеше да се опита да я разбере, да си припомни какво означава да си млад, да проумее колко е страшно човек да допусне такава съдбоносна грешка. Само че той не бе способен да направи това. Той никога нямаше да надрасне себе си и консервативните си, крайно ограничени възгледи.

— Ще ви пиша, татко.

Известно време не ѝ каза нищо, а после кимна с глава.

— Добре е майка ти да знае как се чувстваш. Ще се тревожи за теб.

Искаше ѝ се да го попита дали и той ще се тревожи, но не се осмели да му задава повече въпроси.

— Обичам те — тихичко продума тя, докато баща ѝ бързаше надолу по стълбите, но той изобщо не се обърна да я погледне. Само вдигна едната си ръка, докато се отдалечаваше с колата и нито веднъж не се обърна назад.

Мерибет го изпрати с поглед и натисна звънеца на манастира.

Чакането отвън ѝ се стори толкова дълго, че ѝ се прииска да се втурне надолу по стълбите и да се прибере у дома. Само че точно в този момент за нея нямаше друг дом. Знаеше, че те няма да я приемат обратно докато не роди бебето.

Най-накрая се появи една млада монахиня и я пусна да влезе. Мерибет ѝ каза името си, а монахинята само кимна с глава, взе чантата ѝ и затвори тежката желязна врата зад гърба ѝ.

[1] Асоциация от колежи в североизточните щати на САЩ, включваща Браун, Колумбия, Кормел, Дортмаут, Харвард, Принстън, Университета на Пенсилвания и Йейл. — Б.пр. ↑

[2] Мярка за обем. Една американска пинта е равна на 0,47 л., а английската — на 0,56 л. — Б.пр. ↑

[3] Мярка за дължина. Един фут е равен на 30,48 см, а един инч — на 2,6 см. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Манастирът на „Сестри на милосърдието“ беше прихлупено, тъмно и мрачно място и Мерибет веднага разбра, че има още две момичета, дошли в манастира по същите причини. И двете бяха от съседни градове и тя с облекчение установи, че не ги познава. И двете всеки момент щяха да родят.

Всъщност, едното, нервно седемнадесетгодишно момиче, роди на втория ден след пристигането на Мерибет. Имаше момиченце, но бебето веднага бе предадено за осиновяване на чакащите бъдещи родители. Момичето така и не видя дъщеря си. А на Мерибет цялата процедура ѝ се струваше абсолютно варварска. Тайната им сякаш беше толкова позорна, че трябваше да се крият от целия свят.

Другото момиче беше петнадесетгодишно и очакваше бебето всеки момент. Двете момичета се хранеха с монахините, посещаваха дневните и вечерните молитви в параклиса и можеха да разговарят помежду си само в определени часове. На третата нощ от пристигането си там, Мерибет с ужас научи от другото момиче, че баща на бебето ѝ бе собственият ѝ чичо. Момичето беше отчаяно и нещастно, и очакваше с ужас предстоящото раждане.

През петата си нощ в манастира Мерибет лежеше и слушаше писъците на другото момиче. Те продължаваха вече два дни, а монахините само се щураха насам-натам. Най-накрая я откараха в болницата, за да ѝ направят цезарово сечение. Мерибет попита за момичето и ѝ бе казано, че тя повече няма да се връща при тях, но бебето се е родило благополучно, а по-късно случайно разбра, че е било момче.

Мерибет остана сама с монахините и се почувства по-самотна от всякога. Надяваше се скоро да пристигнат нови грешници, защото нямаше с кого дори да разговаря.

Всеки път, когато можеше, четеше местния вестник и две седмици след пристигането си забеляза съобщението за сватбата на Пол и Деби. Почувства се още по-самотна. Знаеше, че те са на

сватбено пътешествие, а тя гниеше в този затвор и изплащаше дълговете си заради онази нощ, прекарана на предната седалка на шевролета му. Тя трябваше да опере пешкира съвсем сама, а това ѝ се струваше крайно несправедливо. И колкото повече мислеше за това, толкова по-ясно разбираше, че не може да остане в манастира.

Нямаше къде да отиде, нямаше при кого да се подслони. Но просто не можеше да понеса потискащата атмосфера в манастира. Монахините се държаха добре с нея и тя вече им бе платила сто долара. Разполагаше още със 700 и почти шест месеца, за да отиде, където си пожелае. Нямаше представа накъде да тръгне, но знаеше, че не може да стои заключена тук и да чака пристигането на нови затворнички като нея, не можеше да преживее по този начин месеците, които оставаха до раждането на детето ѝ. Престоят ѝ в манастира бе твърде висока цена за допуснатата грешка. Мерибет искаше да отиде някъде, да живее като човек, да си намери работа, да има приятели. Имаше нужда от чист въздух, от гласове и шум, имаше нужда от хора. Тук се чувстваше постоянно потиснатата, не можеше да се избави от чувството, че е грешница, която никога няма да получи прошка. Но дори и наистина да беше такава, и тя имаше нужда от малко слънце и радост в живота си, докато очакваше раждането на бебето.

Не знаеше защо ѝ се бе случило всичко това, но може би трябваше да си извлече съответната поука, да приеме даровете, които животът имаше да ѝ поднесе, да не пропилява този период от живота си. Защото случилото се едва ли бе чак толкова ужасно, колкото го представяха монахините.

На следващия ден Мерибет информира игуменката, че си тръгва, каза ѝ, че отива при леля си и искрено се надяваше, че тя ѝ повярва. Но дори и да бе усетила лъжата, Мерибет знаеше, че нищо повече не може да я задържи там.

Излезе от манастира още на зазоряване. Носеше парите и малкия си куфар, а цялото ѝ същество бе изпълнено със зашеметяващо чувство за свобода. Не можеше да се върне у дома, но целият свят беше пред нея, очакваше я. Никога преди не се бе чувствала толкова свободна и толкова силна. Испитала бе огромна и непоносима болка, когато напусна дома си, но сега мислеше само за това, че трябва да намери място, където да остане и да роди детето си. Знаеше, че ще ѝ е по-лесно, ако напусне града и затова се отправи към най-близката

автогара и си купи билет до Чикаго. Трябваше да мине през Омаха, но Чикаго бе най-далечният град, в който би могла да отиде, а ако слезеше в някой град преди него, разликата в цената на билета щеше да ѝ бъде изплатена веднага. В този момент искаше единствено да се махне от града и да си намери дом за следващите шест месеца.

Изчака на автогарата докато пътниците започнаха да се качват в първия за деня автобус до Чикаго. Гледаше как родният ѝ град остава далеч зад нея, но не чувстваше никакво съжаление. Внезапно изпита истинско вълнение, замислена за бъдещето. Миналото, подобно на родния ѝ град, не значеше много за нея. Нямахте приятели, за които да съжاليا. Майка ѝ и сестра ѝ бяха единствените същества, които щяха да ѝ липсват. Преди да тръгне бе изпратила и на двете по една картичка от автогарата и им бе обещала да им изпрати адреса си щом има такъв.

— За Чикаго ли, госпожице? — попита шофьорът, а тя се настани на мястото си и внезапно се почувства голяма и независима.

— Може би. — Погледна го и се усмихна.

Можеше да отиде навсякъде и да прави каквото си иска. Беше свободна. Не зависеше от никого, освен от себе си и от бебето, което растеше в утробата ѝ.

Беше бременна на три месеца и половина и все още не ѝ личеше, но тя усещаше как тялото ѝ наедрява. Опита се да измисли нещо, което да каже на хората след пристигането си. Веднага щом разберяха, че е бременна, щеше да ѝ се наложи да обясни защо е дошла, защо е съвсем сама. Ще трябва да си намери и работа. Не можеше да работи кой знае какво. Но би могла да почиства домове, да дежури в библиотека, да бави деца, а дори и да започне работа като сервитьорка. Беше готова да работи каквото и да е, стига да е осигурена финансово и да е в безопасност. А и все още разполагаше с парите, които баща ѝ ѝ бе дал за манастира.

Следобед спряха в Омаха. Беше горещо, ветрецът подухваше едва-едва, а тя беше уморена и ѝ се гадеше от дългото пътуване с автобуса. Изяде един сандвич и се почувства малко по-добре. Останалите пътници непрекъснато слизаха и се качваха. Повечето пътуваха само до съседния град. Единствено тя бе останала от пътниците, които тръгнаха от началната автогара, когато късно вечерта спряха в един живописен малък градец, който изглеждаше чист и

много красив. В града имаше колеж и ресторантът, в който спряха за вечеря, бе препълнен с млади хора. Заведението малко напомняше на вагон-ресторант, но беше по-уютно, а сервитьорката, която донесе на Мерибет чийзбургер и млечен шейк, имаше най-широката и сърдечна усмивка, която бе виждала.

Бургерът беше страхотен, а сметката — малка. От другите маси се носеха весели разговори и смях. Мястото изглеждаше гостоприемно и приятно, и Мерибет неохотно тръгна да се връща към автобуса, който оттук поемаше направо към Чикаго. На излизане от ресторанта я видя. Малка табела на прозореца, която предлагаше работа за сервитьори и помощник-сервитьори. Тя се поспря за момент, а после бавно се върна обратно, като се чудеше дали ще повярват на измислената ѝ история или ще я помислят за луда.

Сервитьорката, която я бе обслужила преди малко, я погледна с усмивка, вероятно решила, че момичето е забравило нещо. Мерибет стоеше пред нея колебливо, а жената я чакаше търпеливо.

— Чудех се дали... аз... аз видях табелата... Чудех се за работата. Искам да кажа...

— Искаш да кажеш, че търсиш работа. — Другата жена се усмихна. — Няма нищо срамно в това. Плащаме по два долара на час. Шестдневна работна седмица, десетчасов работен ден. Успяваме така да въртим смените, че да ни остане малко време и за децата ни. Ти омъжена ли си?

— Не... аз... да... ами, бях. Вдовица съм. Съпругът ми беше убит... в Корея.

— Съжалявам. — На лицето ѝ се изписа искрено състрадание и тя внимателно се вгледа в Мерибет. Ясно ѝ бе, че момичето наистина иска работата. А и освен това ѝ харесваше. Изглеждаше твърде млада, но в това нямаше нищо лошо. Такива бяха и повечето им посетители.

— Благодаря ви... С кого трябва да разговарям за работата?

— С мен. Имаш ли някакъв опит?

Мерибет се поколеба, помисли си да излъже, а после отрицателно поклати глава, като се питаше дали трябва да ѝ каже и за бебето.

— Аз наистина имам нужда от тази работа. — Ръцете ѝ трепереха, стиснали чантата ѝ, а тя отчаяно се надяваше, че ще получи работата.

Внезапно ѝ се прииска да остане тук. Мястото изглеждаше подходящо. Градчето беше красиво и ѝ допаднаше.

— Къде живееш?

— Все още никъде. — Усмихна се. Беше толкова млада и сърцето на другата жена се сви от състрадание. — Току-що слязох от автобуса. Ако ме наемете на работа, ще си взема багажа и ще си потърся стая. Бих могла да започна още утре.

Другата жена се усмихна. Името ѝ беше Джули, а Мерибет ѝ харесваше. Момичето излъчваше някаква сила и издръжливост, приличаше на човек, който има принципи и куража да ги отстоява. Много необичайно качество за такова младо момиче, но тя съвсем определено създаваше добро впечатление.

— Иди и си свали чантата от автобуса. — Джули топло се усмихна. — Тази нощ можеш да останеш у дома. Синът ми е на гости при майка ми в Дулут. Можеш да спиш в стаята му, стига да не се уплашиш от бъркотията. Той е на четиринадесет години и е истински мърляч. Дъщеря ми е дванадесетгодишна. Разведена съм. А ти на колко години си? — на един дъх я попита тя.

Мерибет ѝ извика през рамо, че е осемнадесетгодишна и се затича към автобуса, за да вземе чантата си. Върна се само след две минути, останала без дъх, но широко усмихната.

— Сигурна ли сте, че няма да ви затрудня много, ако прекарам нощта у вас? — Беше развълнувана и щастлива.

— Разбира се. — Джули ѝ се усмихна и ѝ подхвърли една престилка. — Ето, захващай се за работа. Можеш да ми помагаш с мръсните съдове, докато приключи работа в полунощ.

Оставаше само още един час и половина, но работата бе доста изтощителна. Таблите бяха големи, а каните — доста тежки. Мерибет бе изненадана, че е толкова уморена, когато приключиха. Имаше още четири жени, които работеха в заведението и няколко млади момчета, предимно ученици, които почистваха масите. Повечето от момчетата бяха на възрастта на Мерибет, а жените бяха между тридесет и четиридесетгодишни. Казаха ѝ, че собственикът е претърпял сърдечен инфаркт и идвал в заведението само сутрин и следобед. Работата обаче вървеше добре, а синът му приготвяше по-голямата част от храната. Джули ѝ каза, че няколко пъти излизала с него. Бил симпатичен мъж, но нищо повече не се получило между тях. Тя имаше твърде много

задължения и отговорности и не ѝ оставаше време за романтични срещи. Имаше две деца, а бившият ѝ съпруг вече пет години не бе плащал издръжката им. Каза, че пести всяко пени, за да може да ги облича и обува, да плаща сметките за лекар и зъболекар, да не говорим за всички останали неща, от които имаха нужда или просто желаеха.

— Не е шега работа една жена сама да отглежда децата си — сериозно заяви тя, докато пътуваха с Мерибет към дома ѝ. — Това трябва да го обясняват добре на всяка жена, решила да се развежда. Децата не бива да се отглеждат само от един родител, от мен да го знаеш. Може да те боли глава, може да си болен, може да си уморен — никой не го е грижа. Ти си всичко, което имат. Целият товар тежи на твоите рамене. Аз нямам никакви роднини тук... Добре че са момичетата от ресторанта да ми помогнат. Те седят при децата или ги вземат у дома си, ако имам някоя наистина важна среща. Съпругът на Марта води сина ми за риба всеки път, когато има възможност. А това означава много за мен. Човек не може да се справи съвсем сам. Господ ми е свидетел, че се опитвам. Но понякога си мисля, че всичко това ще ме убие.

Мерибет слушаше внимателно и добре разбираше мъдрите и поучителни думи на Джули. Още веднъж ѝ се прииска да ѝ каже за бебето, но не го направи.

— Много е лошо, че ти и съпругът ти не сте имали деца. — Джули сякаш четеше мислите ѝ. — Но ти си млада. Ще се омъжиш отново. На колко години беше когато се оженихте?

— На седемнадесет, веднага след училище. Бяхме женени само една година.

— Много лош късмет, скъпа. — Тя потупа ръката на младото момиче и паркира на алеята. Живееше в малък апартамент в покрайнините, а малкото ѝ момиченце вече спеше дълбоко, когато влязоха вътре. — Никак не обичам да я оставям сама. Пък и обикновено брат ѝ е при нея. Съседите я наглеждат от време на време, а и тя е много самостоятелна. Понякога, когато съм в пълна безизходица, я взимам с мен в ресторанта, но на шефовете това никак не им харесва.

Мерибет се досещаше какво означава за една жена сама да се грижи за децата си, а от думите на Джули разбираше, че наистина не е никак лесно. Живеела сама вече десет години. Децата били на две и на

четири години, когато се развела. В началото обикаляла насам-натам, но това градче ѝ харесало и останала. Смяташе, че Мерибет също ще го хареса.

— Градчето е малко и приятно. Пълно е с добри деца и много свестни хора, които работят в колежа. Много от тях се хранят в „При Джими Д“. Веднага ще те харесат.

Посочи на Мерибет банята и стаята на сина си. Той се казваше Джефри и бе заминал за две седмици. Джули увери Мерибет, че може да остане при тях докато си намери квартира. Обеща ѝ, че ако се наложи, ще вземе дъщеря си да спи при нея, след като Джеф се върне, и ще ѝ даде стаята на Джесика. Смяташе обаче, че няма да се стигне до там, защото тук много хора предлагаша квартири заради студентите.

Оказа се права. До обяд на следващия ден Мерибет вече си бе намерила една прелестна малка стаичка. Цялата бе покрита с розова басма на цветя, беше малка, но много уютна и окъпана в светлина. А и наемът беше съвсем разумен. Намираше се само на шест преки от „При Джими Д“, където вече работеше.

Нещата сякаш започваха да се подреждат сами. В този град бе едва от няколко часа, а вече се чувстваше щастлива. Имаше усещането, че е била създадена, за да живее тук.

На път за работа изпрати на родителите си една картичка, за да им съобщи адреса си. Отново се сети за Пол, макар да знаеше, че няма смисъл да мисли за него. Чудеше се още колко ли време ще продължава да си спомня за него и да се пита къде ли живее и накъде ли ще замине детето им.

Когато пристигна в „При Джими Д“, една от другите сервитьорки ѝ даде розова униформа с малки бели маншети и чиста бяла престилка. Още същия следобед започна да изпълнява поръчки. Много от момчетата се заглеждаха след нея, готвачът — също, но никой не се държеше грубо и невъзпитано. Всички бяха дружелюбни и учтиви, а тя знаеше, че останалите жени шепнешком бяха разнесли новината, че е вдовица. Всички ѝ вярваха. Изобщо не им хрумваше, че историята ѝ може да е измислена.

— Как я караш, малката? — попита я Джули късно следобед, силно впечатлена от издръжливостта ѝ.

Бе работила упорито през целия ден, държеше се мило и възпитано и не беше трудно да се забележи, че клиентите я харесват.

Няколко души попитаха за името ѝ, а младежите искрено се радваха на присъствието ѝ.

Джими също я хареса. Бе наминал да ги види през деня и остана доволен от работата ѝ. Мерибет беше умна и спретната, и според Джими от пръв поглед си личеше, че е честна и почитена. Беше и много красива, а той обичаше в заведението му да работят млади и симпатични хора. Никак не понасяше стари, раздърпани сервитьорки, които с трясък поставяха кафето пред клиента, а целият им вид говореше, че работата никак не им допада. Джими държеше всичките му сервитьорки, млади и не толкова млади, да се усмихват и да изглеждат щастливи. Изискваше от тях да се държат така, че клиентите да се отпуснат спокойно и да се почувстват добре. Точно както правеха Джули и останалите. А сега и Мерибет. Тя полагаше истински усилия, а и работата очевидно ѝ харесваше. Беше очарована, че може да работи с тях.

Мерибет обаче, бе направо капнала от умора, когато късно през нощта се прибра в новата си стая. Въпреки това не спираше да си повтаря, че е истинска късметлийка. Вече имаше и работа, и квартира. Сега можеше да продължи живота си. Би могла дори да взема книги от библиотеката и да продължи обучението си. Нямахше да позволи една грешка да съсипе живота ѝ. Вече бе решила да не се предава. Тези няколко месеца не бяха нищо повече от едно временно забавяне, но тя бе твърдо решена да не се отклонява от избрания път, да поддържа върнатата посока.

Бе поела смяната си на следващия ден и обслужваше масите, когато в заведението влезе един сериозен младеж и си поръча руло с месо. Джули ѝ каза, че той често вечерял при тях.

— Не зная защо — замислено добави тя, — имам чувството, че не обича твърде да се прибира у дома. Не разговаря с никого, не се усмихва. Но винаги е много учтив. Добро момче е. Всеки път, когато дойде, ми се иска да го попитам какво търси тук и защо не се прибере у дома за вечеря. Може би си няма майка. Нещо се е случило у тях. Има най-тъжните очи, които съм виждала. Защо не отидеш да му вземеш поръчката и да го поободриш?

Тя леко побутна Мерибет към него. Той едва-едва погледна менюто и веднага реши. Беше опитвал вече всичко, което предлагаша, и си имаше любими ястия, които винаги си поръчваше с удоволствие.

— Здравейте. Какво ще обичате? — свенливо попита Мерибет, докато той я разглеждаше с прикрито възхищение.

— Ястие номер две. Руло и пюре от картофи. — Изчерви се.

Харесваше червената ѝ коса и се опитваше да не се заглежда във фигурата ѝ.

— Салата, царевица, или спанак? — Тя говореше съвсем делово.

— Царевица, благодаря.

Момчето не сваляше поглед от нея. Не беше я виждал преди, а той посещаваше заведението доста често. Вечеряше тук три или четири пъти седмично, понякога дори и през уикендите. Храната, която предлагаша, беше в голямо количество, много вкусна и евтина. Когато майка му престана да готви, това се оказа единственото място, където можеше да получи святна вечеря.

— Кафе?

— Не, мляко. А за десерт ябълков пай. — Говореше бързо, сякаш се боеше, че паят всеки момент ще свърши, и тя се засмя.

— Ще можете ли да изядете всичко това? Тук сервираме големи порции.

— Зная. — Той се усмихна в отговор. — Храня се тук доста често. А вие сте нова, нали?

Тя кимна и за пръв път от постъпването си на работа се изчерви и притесни. Беше симпатично момче и тя подозираше, че е някъде на нейната възраст и кой знае защо си мислеше, че той също го знае.

— Да, нова съм. Току-що започнах.

— Как се казваш?

Беше много пряк и директен. Но Джули беше права. В погледа му бе стаена такава огромна мъка и болка, че тя сякаш се боеше да се вгледа в очите му. Знаеше обаче, че трябва да го направи. Нещо в това момче я привличаше. Искаше да разбере кой е и да научи повече за него.

— Казвам се Мерибет.

— Аз съм Том. Радвам се да се запозная с теб.

— Благодаря. — Тя се отдалечи, за да поръча вечерята му, и се върна с чаша мляко.

Джули бе успяла вече да я подразни за разговора им, уверявайки я, че той не е разговарял с никой друг толкова дълго.

— Откъде си? — попита, когато Мерибет отново се приближи до масата му и тя му каза. — Кое те накара да се преместиш тук? Или може би не трябва да питам?

— Много неща. Тук ми харесва. Хората са много добри. Ресторантът е страхотен. А аз си намерих една много хубава стаичка съвсем наблизо. Нещата сякаш се подредиха сами.

Тя се усмихна, изненадана от лекотата, с която разговаряше с него. А когато се върна с вечерята му, той прояви много по-голям интерес към нея самата, отколкото към храната.

Доста време се забави с пая, а след това си поръча още едно парче и още една чаша мляко — нещо, което не бе правил никога преди. Разговаряха за много неща и той спомена, че често ходи за риба наблизо, после я попита дали някога е била на риболов.

Беше ходила с баща си и брат си преди няколко години, но не беше особено добра. Харесваше ѝ повече да стои на брега и да чете или пък просто да размишлява, докато те се занимават с въдиците.

— Можеш да дойдеш с мен някой път — рече той и после се изчерви, изненадан от самия себе си. От момента, в който влезе в ресторанта и я видя, просто не можеше да свали поглед от нея.

Остави ѝ щедър бакшиш, а после несръчно се изправи до нея на бара.

— Е, благодаря за всичко. Ще се видим следващия път. — И побърза да излезе от заведението.

Мерибет забеляза, че е много висок и слаб. Беше симпатичен, но сякаш не го осъзнаваше... А и изглеждаше много млад. Възприемаше го по-скоро като брат, отколкото като интересен младеж и дори да не го видеше никога повече, тя се радваше, че бе успяла да си поговори с него.

Той дойде отново на следващия ден, и на по-следващия, и бе дълбоко разочарован, че това бе почивният ѝ ден и не успя да я види. След уикенда се появи отново.

— Липсваше ми последния път — каза ѝ той и си поръча пържено пиле.

Имаше добър апетит и винаги си поръчваше обилна вечеря. Изглежда, че харчеше повечето си джобни пари за храна. Ядеше по много, а Мерибет се чудеше дали живее с родителите си. Най-накрая се реши да го попита.

— Сам ли живееш? — Погледна го внимателно, подаде му вечерята и напълни отново чашата му с мляко.

Не вписа допълнителната чаша в сметката му. И без друго доливаха кафето безплатно. Джими едва ли щеше да се разори от чаша мляко за един толкова редовен клиент като Томи.

— Не съвсем. Живея с родителите си. Но... те... ами... всеки се занимава само със себе си. А и мама вече не обича да готви. Тази есен отново започва работа. Учителка е. Няколко години подред само заместваше от време на време, но сега започва редовна работа в средното училище.

— Какво преподава?

— Английски език, обществени науки, литература. Много е добра. Винаги ми възлага някаква допълнителна работа. — Той изразително завъртя очи, но в действителност сякаш нямаше нищо против.

— Ти си късметлия. Аз трябваше да прекъсна обучението си за известно време и зная, че страшно ще ми липсва.

— Гимназия или колеж? — с интерес я попита той.

Все още се опитваше да отгатне възрастта ѝ. Изглеждаше му по-голяма, но не можеше да се отърве от усещането, че му е почти връстница.

Тя се поколеба само за миг, преди да му отговори.

— Гимназия. — Той предположи, че най-вероятно е в последния клас. — Смятам да се занимавам сама, а след Коледа ще се върна на училище. — Изрече думите сякаш се оправдаваше за нещо, а той се зачуди защо е трябвало да прекъсва, но реши да не я пита.

— Мога да ти дам назаем някои учебници, ако искаш. Мога дори да взема материали от майка си. Тя с радост ще ти услужи. Убедена е, че всички трябва да са в състояние да изучават учебния материал самостоятелно. Обичаш ли да ходиш на училище?

Тя кимна, и по погледа ѝ той разбра, че е съвсем искрена. В очите ѝ се четеше истински глад за знания, ненаситна жажда, която сякаш не можеше да бъде напълно задоволена. През свободния си ден бе посетила библиотеката, за да си вземе книги, които да ѝ помогнат да не изостава с учебния материал.

— Кой предмет ти харесва най-много? — попита го тя, докато прибираше мръсните чинии.

Този път си бе поръчал за десерт пай с боровинки. Пайовете бяха най-вкусното нещо в менюто им и той ги обожаваше.

— Английски — отвърна той. Мерибет постави чинията с пая на масата и почувства тъпа болка в гърба. Но тя обичаше да стои до него и да си говорят. Винаги имаха да си кажат толкова много неща. — Английска литература, часовете за съчинения. Понякога си мисля, че бих могъл да стана журналист или писател. На мама би й харесало. Татко, обаче, очаква от мен да се включа в семейния бизнес.

— И какъв е той? — с интерес попита тя.

Той беше умно симпатично момче, а в същото време бе толкова самотен. Никога не идваше с приятели, никога не бързаше да се прибере у дома. Мерибет се чудеше какво му е, защо е все сам и толкова тъжен.

— Търговия с хранителни продукти — обясни й. — Дядо ми е основал компанията. Всички преди него били фермери. Но после започнали да продават храни от цял свят. Интересно е, но писането ми харесва повече. Може пък да стана учител. Като мама. — Сви рамене и отново й се стори много млад.

Обичаше да разговаря с нея и с готовност отговаряше на въпросите й. И той имаше няколко въпроса към нея, но реши да й ги спести. А преди да си тръгне тази вечер, я попита кога отново ще има почивен ден.

— В петък.

Той кимна, като се чудеше дали ще я шокира много, ако я покани на разходка или пък ако й предложи да отидат да поплуват заедно извън града.

— Искаш ли да отидем някъде в петък следобед? Сутринта трябва да помагам на татко. Но мога да мина да те взема към два. Той ще ми позволи да взема пикапа. Можем да отидем на плувния басейн или на езерото. Можем да отидем и за риба, ако искаш.

Погледна я с надежда, сякаш нейното съгласие в този момент бе жизненоважно за него.

— С удоволствие. Ти реши къде ще отидем. — После, без да се колебае нито за миг, му даде адреса си. Само малко сниши гласа си, за да не я чуят останалите. Сигурна бе, че той е човек, на когото може да се довери. С него се чувстваше спокойна и в пълна безопасност. Само

от разговорите им инстинктивно бе усетила, че Томи Уитакър е неин приятел и не би направил нищо, което да я нарани или обиди.

— Май току-що си уговори среща с него, а? — Джули се усмихна и я погледна с любопитство веднага щом той си тръгна.

Едно от другите момичета го бе чула да кани Мерибет на риболов и сега всички си шушукаха, подхилваха се и се губеха в догадки. Тя все още беше такава хлапе, но те всички много я обичаха. Харесваха и него. Беше се превърнал в загадка за тях още с появата си в ресторанта през зимата. Никога не разговаряше с никого. Просто влизаше и си поръчваше вечеря. Но с идването на Мерибет бе възвърнал жизнеността си и двамата постоянно си говореха за нещо.

— Разбира се, че не съм — отвърна Мерибет в отговор на въпроса на Джули. — Не се срещам с клиентите ни — остро заяви тя, но Джули не ѝ повярва нито за миг.

— Знаеш, че можеш да правиш каквото си искаш. Джими няма да има нищо против. А момчето е много симпатично и наистина те харесва.

— Той е просто приятел, това е всичко. Казва, че майка му мрази да готви и затова идва тук на вечеря.

— Е, той май вече ти е разказал всичко за себе си?

— О, за бога! — Мерибет се усмихна и влезе в кухнята да вземе хамбургерите, които една група студенти бяха поръчали преди малко. А докато вървеше между масите с тежкия поднос, тя се усмихна на себе си, замислена за предстоящия петък.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В петък баща му му позволи да напусне работа в единадесет часа и след половин час той мина край квартирата ѝ да я вземе. Мерибет го очакваше, облечена в чифт стари дънки и маратонки, и широка риза, която преди принадлежеше на баща ѝ. Дънките бяха навити почти до коленете ѝ, а яркочервената ѝ коса бе сплетена на плитки. Изглеждаше около четиринадесетгодишна, а широката риза прикриваше растящия ѝ стомах. От няколко седмици вече не можеше да закопчава ципа на дънките си.

— Здравсти. Свърших по-рано, отколкото смятах. Казах на татко, че ще ходя за риба. Той одобри идеята и ме накара да тръгна веднага. — Помогна ѝ да се качи в колата, а по пътя спряха в един малък магазин, за да си купят сандвичи за обяд. Томи си поръча с телешко печено, а тя — с риба тон. Сандвичите бяха големи, домашно приготвени, а освен тях си купиша шест кутийки кола и пакетче бисквити.

— Още нещо? — попита Томи, развълнуван от присъствието ѝ.

Тя беше толкова красива и жизнена, а в същото време създаваше впечатлението, че е по-голяма и улегнала. Не живееше у дома си и вече работеше, а това я правеше да изглежда много по-зряла и самостоятелна.

Мерибет взе няколко ябълки и един шоколад, а Томи настоя да плати. Тя се опита да го накара да си поделят сметката, но той не ѝ позволи. Беше висок, силен и строен, а докато вървеше към пикапа, натоварен с продуктите, не спираше да се възхищава от фигурата ѝ.

— И как се случи така, че напусна дома си толкова млада? — попита я той, докато пътуваха към езерото. Все още не бе чул историята за убийтия ѝ съпруг. Беше решил, че родителите ѝ може би са починали, или пък се е случила някаква друга трагедия в семейството ѝ. Младежите на нейната възраст не отпадаха просто ей така от училище. Нещо в държанието ѝ подсказваше, че не му е казала цялата истина.

— Аз... ами... не зная. — Загледа се през прозореца, а после се обърна към него. — Това е доста дълга история...

Сви рамене, замислена за деня, в който напусна дома си и се премести в манастира. Това бе най-мрачното и тягостно място, което беше виждала, и Мерибет се радваше, че бе намерила сили да се махне от там. Тук поне се чувстваше жива, имаше работа, сама се грижеше за себе си, а сега бе срещнала и него. Вероятно можеха да бъдат приятели. Започваше да вярва, че за нея има място в този град. Бе се обаждала у дома няколко пъти, но майка ѝ само плачеше и изобщо не ѝ позволяваха да разговаря с Ноел. А последния път, когато позвъни, майка ѝ ѝ каза, че ще е по-добре, ако им пише, вместо да им се обажда по телефона. Увери я, че се радват, че е здрава и се справя добре, но баща ѝ бил все още много ядосан и не желаел да разговаря с нея докато проблемът ѝ не бъде разрешен. Майка ѝ продължаваше да говори за бебето като за проблема на Мерибет.

Мерибет въздъхна, замислена за взаимоотношенията с родителите си, а след това погледна Томи. Той имаше красиво, добре оформено, изразително лице и беше много добър събеседник.

— Скарахме се жестоко с баща ми и той ме принуди да напусна дома му. Искаше да остана да живея в родния ми град, но след няколко седмици реших, че просто не мога да го направя. И тогава дойдох тук и си намерих работа. — Според думите ѝ всичко бе съвсем просто и лесно. Не спомена нищо за мъчителната агония, която бе преживяла, премълча за ужаса и покрусата, които я съпътстваха в началото.

— Но нали смяташ да се върнеш? — Изглеждаше объркан.

Тя вече му бе казала, че ще се върне на училище след Коледа.

— Да. Трябва да продължа образованието си — безизразно заяви тя, докато той бавно следваше криволичещия към езерото път.

Рибарските му принадлежности бяха в каросерията на пикапа.

— Защо не ходиш тук на училище?

— Не мога — кратко рече тя, твърдо решена да не навлиза в подробности.

Искаше ѝ се да смени темата и го погледна внимателно, като се питаше що за семейство беше неговото и защо той не желаше да си стои у дома.

— Имаш ли братя и сестри? — нехайно го попита, когато пристигнаха, осъзнала за пореден път, че не знае почти нищо за него.

Той угаси двигателя и я погледна, и в колата се възцари продължително мълчание.

— Имах — тихичко рече той. — Ани. Беше на пет години. Почина точно след Коледа. — После, без да каже нито дума повече, скочи от пикапа и отиде да вземе въдицата си.

Мерибет гледаше след него и се питаше дали смъртта на сестра му обяснява болката, настанила се трайно в очите му, и нежеланието му да се прибере у дома при родителите си.

Тя слезе от кабината и го последва към езерото. Намериха едно тихо местенце на брега и той си събу дънките. Беше сложил банските си у дома и докато тя го наблюдаваше, Томи бързо разкопча ризата си. За част от секундата Мерибет си помисли за Пол, но между тях двамата нямаше никаква прилика. Ама никаква. Пол беше твърде опитен и хитър, едва ли не единственото момче в училище със светска изтънченост и житейски опит. А и освен това вече беше женен и принадлежеше към един съвсем различен живот. Цялото същество на Томи излъчваше непорочност и душевна чистота. Изглеждаше толкова наивен и невероятно красив, че Мерибет бе поразена от дълбоката симпатия, която изпитваше към него.

Седна наблизко и се загледа в ръцете му, докато той слагаше стръв на въдицата.

— Как изглеждаше тя? — Гласът ѝ беше топъл и ласкав, но той не вдигна поглед от кукичката.

— Ани ли?

Погледна към слънцето, после за миг затвори очи и най-сетне се обърна към Мерибет. Не искаше да разговарят за това, но кой знае защо чувстваше, че би могъл да ѝ се довери. Знаеше, че вече са приятели, но той искаше много повече. Тя имаше страхотни крака и чудесни очи, усмивката ѝ го караше да се разтапя от удоволствие, а фигурата ѝ предизвикваше чувствена наслада в душата му. Но това не бе просто физическо привличане. Томи искаше да ѝ бъде истински приятел. Искаше да ѝ помага, да бъде до нея, когато има нужда от помощ, а той усещаше, че сега моментът е точно такъв, макар че все още не знаеше защо.

— Беше най-сладкото хлапе, което някога се е раждало под слънцето. С огромни сини очи и светлоруса, почти бяла коса. Приличаше на малкия ангел, който слагаме на върха на коледната

елха... а понякога се държеше като истинско дяволче. Имаше навика да ме дразни и постоянно да върви подире ми. Направихме си един голям снежен човек точно преди да умре... — Очите му се напълниха със сълзи и той поклати глава. За пръв път говореше с някого за сестра си. Беше му невероятно тежко и мъчително. И Мерибет добре разбираше това. — Наистина много ми липсва — призна си той с прегракнал от сълзите глас, а Мерибет нежно докосна ръката му с топлите си пръсти.

— Добре е да си поплачеш... Сигурна съм, че много ти липсва. Дълго ли боледува?

— Два дни. Мислехме си, че се е разболяла от грип, или просто е настинала. Оказа се менингит. Лекарите не можаха да направят нищо. Тя просто си отиде. След смъртта ѝ започнах да си мисля, че трябваше аз да умра вместо нея. Искам да кажа... защо точно тя! Защо трябваше да умре едно толкова малко дете? Та тя беше само на пет години! Не бе направила нищо лошо, не бе наранила или обидила някого. Носеше радост и щастие на всички у дома. Аз бях десетгодишен, когато тя се роди. Беше толкова смешна... мъничка и пухкава като малко кученце.

Той се усмихна, замислен за Ани, премести се по-близо до Мерибет и остави вдицата на топлия пясък до себе си. Колкото и да бе странно, разговорът за Ани го накара да се почувства по-добре. Сякаш за един съвсем кратък миг спомените му отново я върнаха при него. Той вече не говореше за нея с никого. Никой от приятелите му не я споменаваше, а Томи знаеше, че не би могъл да каже на родителите си каквото и да било.

— Майка ти и баща ти сигурно са го понесли много тежко — рече Мерибет с неприсъща за годините ѝ мъдрост. Говореше така, сякаш вече ги познаваше добре.

— Животът ни сякаш замря, когато тя умря. Родителите ми спряха да разговарят помежду си, та дори и с мен. Никой не продумва дума. Никой никъде не излиза. Никой не се усмихва. Те никога не разговарят за нея. Всъщност, не разговарят за нищо. Мама почти не готви вече, а татко никога не се връща от работа преди десет часа. Сякаш нито един от нас не може да понесе мисълта, че трябва да продължим да живеем без нея. През есента мама се връща на работа. Ани вече я няма и ние като че ли се отказахме от всичко, умряхме и ние заедно с нея. Вкъщи атмосферата е толкова мрачна и угнетяваща,

че вече мразя да минавам покрай стаята ѝ. Цялата къща е празна, безлюдна, опустяла...

Мерибет го слушаше мълчаливо, после пъкна ръка в неговата и двамата се загледаха в езерото.

— Случва ли ти се понякога да я усещаш до себе си? Когато мислиш за нея, например? — попита го тя, усетила дълбоката му болка. Имаше чувството, че едва ли не е познавала сестра му. Представяше си красивото малко момиченце, което той бе обичал толкова много, и разбираше колко опустошен и съсипан бе след смъртта ѝ.

— Понякога. От време на време, късно нощем, разговарям с нея. Може би е глупаво от моя страна, но понякога имам чувството, че тя може да ме чуе.

Мерибет кимна. И на нея ѝ се бе случвало да разговаря с баба си след смъртта ѝ, а всеки такъв разговор я караше да се чувства по-добре.

— Обзалагам се, че те чува, Томи. Обзалагам се, че те наблюдава през цялото време. Може би сега е щастлива... Може би на някои хора просто не им е писано да останат сред нас за дълго. Може би те просто преминават през живота ни... Може би изпълняват предназначението си на тази земя по-бързо от всички нас. Не им е необходимо да живеят сто години, за да изпълнят всичките си земни дела. Те се справят изключително бързо... сякаш... — Опитваше се да намери най-точните думи, за да му обясни какво чувства. Тя мислеше често за това, особено пък напоследък. — Някои хора сякаш се появяват в живота ни само за да ни донесат нещо — дар, благословия, урок, който трябва да научим... Идват при нас с точно определена цел. Обзалагам се, че Ани те е научила на нещо... за любовта, за всеотдайността, за привързаността... Това е бил нейният дар за теб. Помогнала ти е да научиш всичко това и си е тръгнала. Може просто да не е било необходимо да остава повече. Дала ти е подаръка си, а после е била свободна да продължи напред... Тя е била много специална душа... а ти ще запазиш благословения ѝ дар завинаги.

Той кимна, опитвайки се да проумее всичко, което му бе казала. Звучеше му сравнително разумно, но все още го болеше дяволски силно. Разговорът с Мерибет обаче му се отразяваше добре. Тя сякаш наистина разбираше какъв ад бе преживял.

— Иска ми се да бе останала по-дълго. — Той въздъхна. — Достатъчно дълго, за да се запознае с теб. — А след това се усмихна. — Тя все щеше да намери какво да каже за това дали те харесвам или не, веднага щеше да прецени колко си красива, щеше да те сравни с другите момичета, които познава, щеше да ми обясни дали ме харесваш. Тя имаше мнение абсолютно за всичко и много държеше да го сподели. През повечето време направо ме влудяваше.

Мерибет се разсмя като го слушаше. И на нея ѝ се искаше да я бе познавала, докато е била жива. Но пък тогава може би изобщо нямаше да се срещне с брат ѝ. Той нямаше да се храни на ресторант тричетири пъти седмично, а щеше да вечеря у дома, със семейството си.

— Какво ли щеше да каже за нас? — подразни го Мерибет.

Играта бе започнала да ѝ харесва. И той ѝ харесваше и тя се чувстваше спокойна и доволна, седнала на пясъка до него. През изминалите месеци бе научила няколко тежки и неумолимо жестоки уроци, свързани с това на кого може и на кого не бива да вярва. И макар да се бе заклела пред себе си, че никога вече няма да се довери на когото и да било, дълбоко в душата си бе убедена, че Томи Уитакър е съвсем различен от повечето ѝ познати и заслужава доверие.

— Щеше да каже, че те харесва. — Той се усмихна глуповато и тя за пръв път забеляза луничките, осяяли носа му. Бяха ситни и изглеждаха почти златисти на ярката слънчева светлина. — И щеше да е напълно права. Макар че обикновено грешеше. — Ани обаче моментално щеше да усети, че той харесва Мерибет изключително много. Тя беше не само по-зряла и по-уравновесена от момичетата, които познаваше в училище, но бе и най-красивото, момиче, което някога бе виждал. — Мисля, че наистина щеше да те хареса. — Усмихна се ласкаво, излегна се на пясъка и се загледа в Мерибет с неприкрито възхищение. — Ами ти? Имаш ли си приятел там, у дома? — Беше решил, че трябва да я попита, за да се ориентира в ситуацията, а тя се поколеба само за миг.

Помисли си да му разкаже измислицата за младия съпруг, загинал във войната в Корея, но не можа. Реши, че ще му обясни всичко по-късно. Когато, и ако се наложи.

— Не. Всъщност, не.

— Но си имаш някой, нали?

Тя рязко поклати глава.

— Излизах с едно момче, защото смятах, че го харесвам, но се оказа, че съм се заблуждавала. А и той току-що се ожени.

Томи изглеждаше заинтригуван. Приятел, по-възрастен от нея.

— Това притеснява ли те? Говоря за женитбата му.

— Не. Никак. — Притесняваше я единствено бебето, което ѝ беше направил. Бебе, което не можеше да задържи и което всъщност не желаше. Ето кое я притесняваше ужасно, но тя не спомена нито дума за това.

— Между другото, ти на колко години си?

— На шестнадесет.

Веднага след това установиха, че рождените им дни са само през една седмица. Бяха на една и съща възраст, но животът им бе съвършено различен. Колкото и безполезни да бяха родителите му в момента, той все още беше част от семейството им, имаше дом, а наесен отново щеше да тръгне на училище. Тя нямаше нито едно от тези неща, но за сметка на това, след по-малко от пет месеца, щеше да си има бебе. Щеше да роди детето на един мъж, който никога не я бе обичал. Всичко това ужасно я плашеше и потискаше.

След малко той нагази в езерото и тя го последва. Застанаха един до друг докато той се опитваше да лови риба. Скоро се отегчи, върна се на брега, остави въдицата си и се гмурна във водата. Този път Мерибет не го последва. Остана да го чака на пясъка, а когато излезе от водата, той веднага я попита защо не бе влязла с него да поплува. Тя би се присъединила към него с удоволствие. Беше невероятно горещ слънчев ден и хладната вода щеше да ѝ се отрази добре. Би изпитала истинска радост от плуването, но не искаше той да види издутия ѝ корем. През цялото време не свали ризата на баща си. Само събу дънките си, преди да нагази във водата.

— Можеш ли да плуваш? — попита я той и тя се разсмя, почувствала се изведнъж много глупава.

— Да. Но днес просто не ми се плува. Винаги малко съм се бояла да плувам в езера. Никога не знаеш на какво можеш да налетиш във водата.

— Но това е тъпо! Защо не влезеш? Няма никаква риба. Нали видя, че не хванах нищо.

— Може би следващия път — измърмори тя и започна да чертае с пръст разни фигурки по пясъка.

Изядоха обяда си под сянката на едно огромно дърво, разговаряха за семействата си, припомняха си спомени от детството си. Тя му разказа за Райън и Ноел. Разказа му и за баща си, който смяташе, че синовете могат да получат всичко, но на момичетата не им трябва нищо друго, освен семейство и деца. Призна му, че един ден иска да стане учителка, или адвокат, или поне писателка... довери му, че не иска веднага след гимназията да се ожени и да народи няколко деца.

— Говориш също като майка ми. — Той се усмихна. — Накарала е баща ми да я чака шест години след гимназията. Завършила колеж, работила две години като учителка и едва тогава се оженили. След това минали още седем години, преди да се родя аз, и още десет до раждането на Ани. Мисля, че доста са се измъчили, докато най-сетне си родят деца. Но образованието е изключително важно за мама. Обича да повтаря, че единствените ценности, които човек притежава, са умът и образованието му.

— Ще ми се и майка ми да мислеше по същия начин. А тя прави всичко, което ѝ нареди баща ми. Смята, че на момичетата не им трябва колеж. И двамата ми родители не желаят да ме изпратят в колеж. Може би щяха да позволят на Райън, ако беше пожелал, но той реши, че предпочита да работи в гаража заедно с татко. Би заминал и за Корея, но е негоден за военна служба. Баща ми обаче твърди, че брат ми е страхотен механик. Знаеш ли... — Опитваше се да му обясни неща, които не бе споделяла с никой друг. — Винаги съм се чувствала различна от тях. Винаги съм искала неща, за които никой в семейството ни не го е грижа. Искам да ходя на училище, искам да науча много неща, искам да бъда интелигентна и способна. Не мога да мечтая за това как ще пипна някой мъж и ще му народя няколко деца. Искам да постигна много повече. Само че всички, които ме познават, просто ме смятат за луда. — Но не и Томи. Той произхождаше от семейство, в което разсъждаваха също като нея. Струваше ѝ се, че се бе родила в неподходящо семейство и бе обречена цял живот да се сблъсква с невежеството и неразбирането на околните. — Мисля, че и сестра ми в края на краищата ще постъпи като всички останали. Постоянно се оплаква от баща ми, но иначе е добро дете. Само на тринадесет е, а вече лудее по момчетата. — От друга страна, не Ноел беше тая, която бе забременяла от Пол Браун на предната седалка на

колата му и затова Мерибет реши, че изобщо не ѝ прилича точно тя да говори така за сестра си.

— Наистина трябва да поговориш с майка ми някой ден, Мерибет. Струва ми се, че ще я харесаш.

— Сигурно. — А после го погледна с любопитство. — Тя дали ще ме хареса? Майките обикновено са доста подозрителни към момичетата, които синовете им харесват.

Особено пък към момичета в нейното положение! Не, невъзможно бе да се срещне с госпожа Уитакър. След още един месец вече няма да е в състояние да прикрива бременността си, а тогава ще спре да се вижда дори и с Томи.

Все още не бе решила какво ще му каже, но в края на краищата щеше да ѝ се наложи да измисли нещо, ако той дойдеше да я потърси в ресторанта. Ще трябва да му разкаже измислицата за младия съпруг, загинал в Корея, макар че тя вече ѝ звучеше твърде глупаво. Много ѝ се искаше да му каже истината, но не можеше. Постъпката ѝ беше твърде ужасна и безотговорна и прекалено шокираща. Сигурна бе, че ако знаеше истината, той никога не би я поканил отново на разходка. След няколко седмици ще трябва да спре да се вижда с него. Ще му каже, че излиза с друг. А и той вече ще е започнал училище тогава и сигурно ще е много зает. Нищо чудно дори да се влюби в някоя първокурсничка в училище, някоя клакьорка на отбора му, може би... някое съвършено момиче, което родителите му познават...

— Ей... за какво се замисли? — прекъсна мислите ѝ той. Мерибет беше на милиони мили от тук, замислена за всички хубави момичета, в които той щеше да се влюби. — Изглеждаш толкова тъжна, Мерибет. Нещо не е наред ли? — Усещаше, че нещо я измъчва, но нямаше как да знае какво е то. Познаваха се съвсем отскоро, но той с удоволствие би ѝ помогнал.

Благодарение на нея, за пръв път от месеци насам не тъгуваше така болезнено по Ани и много му се искаше да направи и той нещо за нея, за да ѝ върне услугата.

— Нищо... просто се бях замислила... Няма нищо особено...

Само едно бебе, което расте в утробата ми. Това е всичко! Не е кой знае какво!

— Искаш ли да се поразходим?

Повървяха малко около езерото. На места се катереха по камъните, другаде нагазваха във водата, или просто вървяха по пясъчливия бряг. Езерото беше малко и много красиво, а веднага щом излязоха на един равен участък по брега, той я предизвика да се надбягват. Не можа да го надбяга дори и с нейните дълги, елегантни крака. Най-накрая се строполиха един до друг на пясъка и останаха да лежат, загледани в небето, като се опитваха да си поемат дъх.

— Много си добра — великодушно призна той и Мерибет се разсмя.

В някои отношения се държеше също като по-голям брат.

— Почти те настигнах, но се спънах в оня камък.

— Не е вярно... Беше много назад.

— Да, но ти тръгна преди мен... На практика ме излъга почти с осем фута... — Тя се смееше от сърце, а лицето му бе съвсем близо до нейното и той с възхищение се взираше в нея.

— Не е вярно! — защити се Томи.

Отчаяно желаше да я целуне.

— Напротив, направи го. Следващия път ще те победи...

— Да... сигурно... Обзалагам се, че можеш и да плуваш... — Харесваше му да я дразни, да лежи до нея, да бъде заедно с нея.

Често се питаше какво ли изпитва един мъж, когато се люби с жена. Много му се искаше да узнае... да открие това с нея... Но тя изглеждаше толкова женствена и в същото време толкова невинна, че той не смееше да я докосне. Вместо това се обърна и легна по корем, за да не може тя да забележи силното му желание. Тя остана да лежи до него по гръб и внезапно изражението ѝ странно се промени. Бе почувствала необяснимо потръпване, сякаш някаква пеперуда размахваше крилца в корема ѝ. Усещането беше абсолютно непознато, но в следващия момент тя вече знаеше какво е... първите признаци на живот на нейното бебе.

— Добре ли си? — Той загрижено се вгледа в нея.

За момент се бе променила неузнаваемо. Изглеждаше стресната и поразена... и много уплашена.

— Добре съм — тихичко промълви тя, стъписана от случилото се.

Старият кошмар отново я връхлетя. Бебето вече бе съвсем истинско, съвсем живо, а времето летеше неумолимо бързо,

независимо дали това ѝ харесваше. Беше си помислила, че трябва да отиде на лекар, за да се увери, че всичко с бебето е наред, но не познаваше никой в този град, а и не можеше да си го позволи.

— Понякога изглеждаш на милиони мили разстояние от мен — рече той, като се питаше непрекъснато за какво би могла да мисли в тези мигове. Много му се искаше да узнае всичко за нея.

— Просто си мисля за най-различни неща... за нашите у дома... за сестра ми.

— Обаждаш ли им се? — Беше заинтригуван. Тя все още бе пълна загадка за него. Срещите му с нея бяха толкова вълнуващи, толкова необичайни.

— Пиша им. Така е по-добре. Баща ми все още побеснява от гняв всеки път, когато се обадя по телефона.

— Май наистина си го разгневила много силно.

— Това е дълга история. Ще ти я разкажа някой ден. Може би следващия път.

При положение, че има следващ път.

— Кога е следващият ти свободен ден? — С нетърпение очакваше деня, в който отново щеше да излезе с нея. Обичаше да е с нея, харесваше аромата на косата ѝ, погледа в очите ѝ, копирания допир на кожата ѝ, когато я хванеше за ръка или я докоснеше случайно, допадаха му нещата, които говореше, уважаваше идеите, които споделяха. Всичко у нея го изпълваше с възхищение.

— Ще имам няколко свободни часа в неделя следобед. А след това ще почивам чак в сряда.

— Искаш ли да отидем на кино в неделя? — попита я той, изпълнен с надежда, а Мерибет се усмихна.

Никой преди него не я бе канил да излизат заедно. Повечето момчета в училище не проявяваха никакъв интерес към нея, с изключение на навлеците като Дейвид О'Конър. Никога преди не бе излизала на среща с момче... даже и с Пол... Преживяванията ѝ с Томи бяха съвсем нови и непознати... И много ѝ харесваха.

— С удоволствие.

— Ще те взема от ресторанта, ако това те устройва. А ако искаш, в сряда можем пак да дойдем тук, или пък да измислим нещо друго, ако езерото ти е омръзнало.

— Тук ми харесва. — Тя се огледа наоколо, а после го погледна.

Наистина ѝ харесваше.

Тръгнаха си чак в шест, когато слънцето започна да се спуска надолу по небето, и бавно се прибраха в града. На Томи му се искаше да я заведе на вечеря, но бе обещал на майка си да ѝ помогне да сглобят новата библиотека. Освен това, тя бе настояла да сготви нещо за вечеря, което се случваше съвсем рядко напоследък. Бе ѝ казал, че ще се прибере към седем часа.

В седем без двадесет той спря пред малката къщичка, в която живееше Мерибет, и тя със съжаление слезе от пикапа. Не искаше да се разделят.

— Благодаря за страхотната разходка. — Това беше най-щастливият ѝ следобед от години насам, а той бе най-добрият приятел, който някога бе имала. Струваше ѝ се, че появата му в живота ѝ точно в този момент бе пръст на провидението. — Наистина много се забавлявах.

— Аз също. — Той се усмихна, застанал до нея и се вгледа в искрящите ѝ зелени очи. Тя сякаш бе обгърната от някакво сияние, което го хипнотизираше. Стоеше до нея и изпитваше почти непреодолимо желание да я целуне. — Утре вечер ще се храня в ресторанта. По кое време свършваш работа?

— В полунощ — със съжаление изрече тя.

Искаше ѝ се да е свободна, за да може да ходи навсякъде с него... поне до края на лятото. След това нещата и без друго щяха да се променят. Но в този момент тя все още можеше да се престори, че всичко ще бъде наред. Макар че, след като бе усетила бебето да се движи в утробата ѝ, вече знаеше, че дните им заедно са преброени.

— Утре вечер ще те закарам до вас след работа.

Родителите му нямаха нищо против излизанията му, а и той можеше да им каже, че е бил на кино. На последната прожекция.

— Чудесно. — Усмихна му се, а после се изправи на стълбите и му махна с ръка.

Той запали колата и потегли с широка усмивка на лицето си. Беше най-щастливото момче на света. Все още се усмихваше, когато се прибра у дома в седем без пет.

— Какво се е случило с теб? Да не си хванал кит в езерото днес? — Майка му тъкмо привършваше с подреждането на масата и го посрещна с усмивка. Бе приготвила телешко печено, любимото ястие

на баща му, и Томи остана със странното чувство, че тя полага специални усилия да му угоди.

— Не... нямаше риба... само слънце, пясък и малко плуване.

Къщата ухаеше чудесно. Майка му бе приготвила и сладкиши, имаше още картофено пюре и сладка царевица. Любимите храни на всеки един от тях, та дори и на Ани. Тази вечер обаче, познатата болка при мисълта за нея не бе толкова остра и мъчителна. Разговорът му с Мерибет за нея бе помогнал и му се щеше да сподели това с майка си, но знаеше, че е невъзможно.

— Къде е татко?

— Каза, че ще се прибере в шест. Предполагам, че някой го е задържал. Но всеки момент вече трябва да си дойде. Казах му, че вечерята е в седем.

Час по-късно обаче, той все още не се бе прибрал, а никой не отговаряше и на телефона в офиса му. Телешкото вече се бе препекло, а майка му бе стиснала уста в яростна гримаса.

В осем и петнадесет тя и Томи вечеряха, а баща му си дойде в девет. Веднага стана ясно, че е пийнал малко повече, но за сметка на това бе в превъзходно настроение.

— Добре, добре! Малката ми женичка е решила да приготви вечеря за разнообразие — весело рече той и се опита да я целуне, но не можа да уцели ни една от бузите ѝ. — Какъв е поводът?

— Ти каза, че ще си дойдеш в шест часа — мрачно му напомни тя. — А аз пък ти казах, че ще вечеряме в седем. Просто си помислих, че е време това семейство отново да започне да се храни заедно.

Томи се паникьоса, като чу думите ѝ, но по всичко личеше, че този опит няма да се повтори, поне не в скоро време, и той реши да не се притеснява предварително.

— Предполагам, че съм забравил. Вече не си спомням откога не си готвила.

Не беше особено разкаян, а когато седна до масата, направи усилие да изглежда малко по-трезвен, отколкото бе в действителност. Много рядко му се случваше да се прибере пьян у дома, но през последните седем месеца животът му бе толкова безрадостен и празен, че с облекчение прие поканата на двама от подчинените си да се почерпят с уиски.

Лиз му сервира вечерята, без да каже нито дума повече и той я погледна с изненада.

— Месото е доста препечено, нали, скъпа? Знаеш, че го обичам по-сурово.

Тогава тя грабна чинията му, изсипа всичката храна в боклука и тресна празната чиния в мивката. Беше дълбоко разочарована.

— Опитай се да се прибиращ у дома преди девет часа. Месото беше недопечено преди два часа, Джон — измърмори тя през здраво стиснатите си зъби, а той унило се облегна назад.

— Извинявай, Лиз.

Тя се извърна от мивката и го погледна, напълно забравила за присъствието на Томи. Напоследък те все забравяха за него. Сякаш и той си бе отишъл заедно с Ани. Неговите нужди и желания вече не бяха от значение. Те самите бяха прекалено отчаяни и обезумели от мъка, за да могат да му помогнат.

— Предполагам, че това вече няма значение, нали, Джон? Нищо няма значение. Дори и всички ония любезности и мили жестове, които ни се струваха толкова важни навремето. Вече напълно сме се предали.

— Не трябва да се предаваме — тихо се обади Томи. Този следобед Мерибет му бе вдъхнала надежда, ако не нещо повече, и той искаше да я сподели с тях. — Ние все още сме тук. А на Ани никак не би й харесало това, което става с нас. Защо не се опитаме отново да прекарваме повече време заедно? Не е необходимо да е всяка вечер. Само от време на време.

— Кажи го на баща си — студено заяви Лиз.

Обърна им гръб и започна да мие съдовете.

— Твърде късно е, сине. — Баща му го потупа по рамото и изчезна в спалнята им.

Лиз изми чиниите, а после, здраво стиснала устни, заедно с Томи сглоби новата библиотека. Щеше да й трябва за учебниците ѝ през есента. Почти не разговаря със сина си. Спомена му само за някакъв проект, върху който работели в училище, а после му благодари и се прибра в спалнята. Беше се променила неузнаваемо през изминалите седем месеца. Душата ѝ сякаш се бе превърнала на камък. Нямаше ги топлотата и нежността, които Томи помнеше отпреди. Сега в очите ѝ се четеше само отчаяние, болка и скръб. Очевидно бе, че никой от тях не можеше да се справи със смъртта на Ани.

Джон бе заспал с дрехите си. Тя влезе в стаята, изгледа го продължително, а после се обърна и затвори вратата след себе си. Това, което ставаше между тях, може би не бе чак толкова важно. Преди няколко месеца Лиз бе ходила на лекар и той ѝ бе казал, че повече не може да има деца. Нямаше смисъл да опитват. Раждането на Ани бе предизвикало твърде много увреждания. А и тя беше вече на четиридесет и седем години. Винаги бе имала проблеми със забременяването, дори и когато беше много по-млада. Този път лекарят веднага ѝ призна, че е безнадеждно.

Между нея и съпруга ѝ вече не съществуваше никаква връзка. Не беше я докосвал от нощта, в която Ани се разболя... онази нощ, в която се убеждаваха един друг, че тя просто е настинала. Все още се обвиняваха за случилото се, а мисълта, че може отново да се люби с него, я отвращаваше. Лиз не искаше да се люби с никого, не искаше да се привързва към никого, не искаше да обича толкова силно... и да скърби толкова силно, когато загуби хората, които обича. Стоеше надалеч дори от Джон и Томи. Беше се изолирала от тях, държеше се студено и безразлично, но леденото ѝ отношение само прикриваше силната ѝ болка.

Скръбта на Джон бе много по-очевидна. Истинска агония разяждаше душата му. Липсваше му не само обичното му малко момиченце, но и съпругата и сина му. Нямаше с кого да сподели чувствата си, нямаше кой да го изслуша и утеши. Би могъл да ѝ изневери досега, но не желаше секс с кого да е. Искаше да станат такива каквито бяха преди. Стремеше се към невъзможното, искаше да върне предишния им живот.

Той се размърда докато Лиз се движеше из стаята. Тя влезе в банята и си облече нощницата, а после го събуди, преди да е загасила лампата.

— Иди и си сложи пижамата — му рече.

Сякаш говореше на дете или на напълно непознат човек. Гласът ѝ прозвуча като на медицинска сестра, която се грижи за него, а не като на жена, която го бе обичала някога.

Джон седна на ръба на леглото, опитвайки се да събере мислите си, а след това я погледна.

— Съжалявам за тази вечер, Лиз. Просто забравих. Може да съм се изплашил от това, че трябва да се върна у дома и да започнем

всичко отначало. Не зная. Не исках да омаловажавам усилията ти, нито да съсипвам вечерта.

Но го беше направил така или иначе. Животът бе съсипал много неща. Ани я нямаше. И никога вече нямаше да се върне при тях. Никога вече нямаше да видят тяхната малка Ани.

— Няма нищо — неубедително изрече тя. — Ще го направим някой друг път.

По думите ѝ обаче личеше, че не възнамерява да повтори този опит.

— Наистина ли? Чудесно! Твоите вечери ужасно ми липсват...

Всички бяха отслабнали през тази година. Изминалите седем месеца бяха ужасно мъчителни и за двамата и им личеше. Джон бе остарял, Лиз изглеждаше изпитана и нещастна. Особено пък напоследък, когато бе разбрала със сигурност, че никога вече няма да има друго бебе.

Той влезе в банята да си облече пижамата. Когато се върна да легне до нея, ухаеше на сапун и изглеждаше съвсем прилично. Но тя вече му бе обърнала гръб. Тялото ѝ беше сковано и неподвижно.

— Лиз? — Той заговори в потъналата в мрак стая. — Мислиш ли, че някога ще ми простиш?

— Няма какво да ти прощавам. Не си направил нищо. — Гласът ѝ прозвуча съвсем безжизнено.

И двамата приличаха на мъртъвци.

— Може би ако бяхме извикали лекаря още вечерта... Ако не ти бях казал, че е просто настинка.

— Доктор Стоун каза, че и това не би помогнало.

Сякаш обаче не бе съвсем убедена в думите му.

— Съжалявам — продума той със задавен от сълзи глас и постави ръка на рамото ѝ. Но тя не се обърна. Скованото ѝ тяло сякаш се напрегна и отдалечи още повече след докосването му. — Съжалявам, Лиз...

— И аз — също тъй тихичко рече тя, но пак не се обърна към него.

Не го погледна. Не го видя да плаче мълчаливо на лунната светлина, нито пък той забеляза сълзите, които безшумно попиваха във възглавницата ѝ. Бяха като двама души, които плуваха съвсем сами — всеки в своя си океан.

Томи лежеше в стаята си и си мислеше за тях. Струваше му се, че вече няма никаква надежда отново да станат семейство. Очевидно бе, че случилото се бе твърде мъчително, болката — твърде силна, а скръбта — прекалено голяма, за да могат да я понесат и превъзмогнат.

Бе загубил не само сестра си, но и дома си и двамата си родители. Единственото нещо, което го ободряваше, докато лежеше и мислеше за тях, бе предстоящата среща с Мерибет... Той си представи дългите ѝ крака и червената коса, спомни си старата риза, с която бе облечена, надбягването им по брега на езерото... припомни си хиляди дребни подробности, а после се унесе в сън и сънува Мерибет, която вървеше по брега на езерото, хванала Ани за ръка.

ГЛАВА ПЕТА

В неделя след работа Томи я заведе да гледат „От тук до вечността“ с Бърт Ланкастър и Дебора Кер. И двамата останаха очаровани от филма. Той седеше много близо до нея, обгърнал раменете ѝ с ръка. Похапваха си пуканки и бонбони, а тя плака на всички тъжни моменти. После и двамата единодушно се съгласиха, че филмът е страхотен.

Той я откара у дома и по пътя се уговориха за разходката в сряда след обяд. После тя изведнъж се поинтересува как бе минала вечерта с родителите му. Бе забравила да го пита, макар че го бе видяла още на другия ден.

— Не беше много приятно — замислено промърмори той. — Всъщност, беше доста тягостно. Татко забрави да се прибере у дома. Предполагам, че е излязъл да се почерпи с колеги. Месото обаче се препече, докато го чакахме, мама побесня от гняв, а татко си дойде пиян. Не може да се каже, че вечерта мина успешно. — Той се засмя. Ужасно беше, че се опитваше да гледа философски на случилото се. — През повечето време те са доста ядосани един на друг. Предполагам, че се вбесяват най-вече от безсилието си да променят нещата... Изглежда не могат да си помогнат един на друг.

Мерибет кимна. Изглеждаше изпълнена със съчувствие и разбиране. Двамата поседнаха за малко на стъпалата пред къщата. Възрастната дама, която бе дала стаята под наем, бе много радостна, когато видеше, че Мерибет се забавлява. През цялото време ѝ повтаряше, че е много слаба, но Мерибет знаеше, че скоро няма да е така. Не беше слаба дори и в този момент. Вече бе започнала да наддава на тегло, но все още успяваше да го прикрие, макар че престилката, която слагаше на работа, се издуваше повече отпреди.

— Какво ще правим в сряда? — попита я Томи, преливащ от щастие. — Пак ли ще ходим на езерото?

— Разбира се. Защо не ми позволиш този път аз да се погрижа за обяда? Мога дори да приготвя нещо сама.

— Добре.

— Какво искаш?

— Каквото и да е. Сигурен съм, че ще бъде вкусно!

Искаше само да бъде с нея. Седяха на стълбите един до друг, тялото ѝ беше примамливо близо, но той, който знае защо, все още не смееше да се наведе към нея и да я целуне. Всичко у нея го привличаше, изпитваше физическа болка всеки път, когато се приближеше до нея, но да я вземе в ръцете си и да я целуне, бе много повече отколкото можеше да си позволи. Тя усети напрежението, което го измъчваше, но го изтълкува погрешно и реши, че е притеснен заради родителите си.

— Може би всичко е въпрос на време — успокои го тя. — Минали са само седем месеца. Дай им още малко време. Може би нещата ще се пооправят, когато майка ти се върне на работа.

— Или ще се влошат още повече. — Изглеждаше угрижен. — Тогава тя изобщо няма да се прибира у дома. Докато Ани беше жива, мама работеше съвсем епизодично, за по няколко часа на ден. Предполагам, че сега смята, че не е необходимо да си седи у дома само заради мен. И е права. Та аз не се прибирам преди шест часа от училище.

— Мислиш ли, че някога ще имат друго бебе?

Не беше сигурна колко възрастни са родителите му и го погледна с интерес. Но той само отрицателно поклати глава. Беше си задавал същия въпрос, макар че не смяташе, че това е възможно.

— Мисля, че майка ми е вече стара за това. На четиридесет и седем години е, а и имаше много проблеми с раждането на Ани. Не съм сигурен дори, дали биха пожелали друго бебе. Никога не са говорили за това.

— Родителите не разговарят за тези неща с децата си.

Тя се усмихна, а той я погледна, леко смутен.

— Да, предполагам, че е така...

Уговориха се за сряда след обяд, а Томи обеща да вечеря в ресторанта в понеделник или във вторник.

Джули вече бе открила, че Мерибет излиза с него и ѝ подхвърляше закачки при всяко негово идване в заведението. Думите ѝ обаче бяха добронамерени и всички в ресторанта се радваха, че се е сближила с такова добро момче като Томи.

Той ѝ пожела лека нощ като пристъпваше смутено от крак на крак, което му се случваше твърде рядко. Искаше всичко да е наред — не трябваше да прибързва, нито да си позволява волности, защото се боеше, че тя може да си помисли, че не я харесва. Моментът се проточи мъчително дълго. След това Мерибет внимателно затвори вратата и замислено тръгна по стълбите към стаята си, като не преставаше да се пита как в края на краищата щеше да му каже истината за себе си.

Той дойде да я види в ресторанта още на следващия ден, а вечерта се върна отново, за да я закара до дома ѝ след работа. Същото се повтори и във вторник. Рано сутринта в сряда, преди да отиде да я вземе, той мина през гробището, за да посети Ани.

Ходеше там от време на време, за да почисти гроба ѝ и да събере опадалите листа. Беше посадил и малко цветя и редовно се грижеше за тях. Правеше го заради Ани, но и заради майка си. Знаеше, че тя се притеснява за гроба ѝ, но не можеше да понесе мисълта да отиде там.

Понякога, докато говореше, той разговаряше на глас с Ани, а този път ѝ разказа за Мерибет и за това колко много я харесва. Имаше чувството, че тя е седнала на някое дърво наблизо, гледа надолу към него, а той ѝ разказва за последните си преживявания.

— Тя е страхотно момиче... никакви пъпки... дълги крака... Не може да плува, но тича много бързо. Мисля, че ще я харесаш.

После се усмихна, замислен за Мерибет и за малката си сестра. В някои отношения Мерибет му напомняше за това какво момиче би могла да бъде Ани, ако бе живяла достатъчно, за да стане на шестнадесет години.

И двете бяха изключително честни и откровени. Притежаваха добро чувство за хумор, бяха палави и закачливи.

Привърши работата си на гроба ѝ, замислен върху думите на Мерибет, че някои хора се появяват в живота ни само за да ни донесат някакъв дар и специалната си благословия. *Не на всички им е писано да останат на този свят за дълго*, му бе казала тя и това бе първото разумно обяснение, което бе чул след смъртта на Ани. Може би тя просто бе дошла за малко... но само ако можеше да остане по-дълго...

Не след дълго малкото гробче под дебелия сянък изглеждаше чисто и подредено, но и този път сърцето му се сви от мъка, когато се изправи и прочете името ѝ, *Ан Елизабет Уитакър*, на малкия

надгробен камък. Върху него бе издълбано малко агънце и очите му се пълнеха със сълзи само като го погледнеше.

— Довиждане, детенце — прошепна той, преди да си тръгне. — Ще се върна скоро... Обичам те...

Все още мъчително и болезнено преживяваше отсъствието ѝ, особено пък когато бе на гроба ѝ, и затова бе твърде мълчалив, когато отиде да вземе Мерибет от квартирата ѝ.

Тя веднага забеляза тъгата му.

— Нещо не е наред ли? — Погледна го и почувствала, че е разстроен, веднага се обезпокои. — Нещо лошо ли се е случило?

— Не. — Бе трогнат от загрижеността ѝ, но му бе необходима цяла минута, за да ѝ отговори. — Ходих да почистя... гроба на Ани... Ходя там от време на време... Мама се радва, че го правя, а аз и без това обичам да я посещавам... Пък и знам, че мама мрази да ходи там. — После се усмихна и я погледна. Отново бе навлякла една широка, раздърпана риза, но този път бе с шорти и сандали. — Разказах ѝ за теб. Предполагам, че тя и без друго вече знае.

Отново чувства спокойствието, което го обхващаше винаги, когато бе с Мерибет. Обичаше да споделя тайните си с нея. Не изпитваше никакви колебания или срам. Тя беше едва ли не част от него самия, човек, с когото бе израснал и когото познаваше добре.

— Миналата нощ я сънувах — рече Мерибет и той я изгледа учудено.

— Аз също. Сънувах, че двете се разхождате около езерото. Почувствах се невероятно щастлив и спокоен — призна той и Мерибет кимна.

— В моя сън тя ме помоли да се грижа за теб и аз ѝ обещах... Хората идват един след друг... Тя си тръгна и дойдох аз, а тя ме помоли да те наглеждам... Може би след мен ще се появи някой друг... а след това... Това е един вид вечно, безкрайно движение на хора, които осмислят живота ни... Мисля, че точно това се опитвах да ти кажа миналия ден. Нищо не е вечно, хората, които нахлуват в живота ни, се сменят непрекъснато... някои продължават с нас, а други не... Животът ни никога не стои на едно място... той тече напред... подобно на река. Налудничаво ли ти звучи това?

Погледна го, като се питаше дали философските ѝ размишления не му се струват глупави, но се увери, че той разбира всичко. И

двамата бяха твърде мъдри за възрастта си, но всеки един си имаше основателна причина за това.

— Не, никак. Просто не ми хареса тази част за непрекъснатото движение на хора, които идват при нас, а после изчезват от живота ни. Би ми харесало повече, ако всички те можеха да останат с нас завинаги. Искан ми се Ани да е все още тук и не искам някой друг след теб, Мерибет. Какво лошо има в това?

— Невинаги можем да останем при тези, които обичаме — промълви тя. — Понякога трябва да продължим напред. Като Ани. Невинаги имаме право на избор.

Но тя имаше избор. За момента бе обвързана с бебето, но един ден Мерибет щеше да продължи напред, а бебето щеше да заживее собствения си живот — в друг, различен от нейния свят, с други родители. Напоследък ѝ се струваше, че нищо в живота ѝ не е вечно и постоянно.

— Не ми харесва това, Мерибет. Все някога хората трябва да се спрат някъде, да останат завинаги.

— Някои го правят. Други не. Трети пък просто не могат. А ние трябва само да ги обичаме, докато имаме тази възможност, и да научим всичко онова, което е трябвало да ни кажат.

— Ами ние? — попита я той. Изражението му бе твърде сериозно за едно шестнадесетгодишно момче. Но и тя бе една много сериозна млада жена. — Мислиш ли, че и ние сме се срещнали, за да научим по нещо един от друг?

— Може би. Може би точно в този момент имаме нужда да бъдем заедно — мъдро отрони тя.

— Ти вече ме научи на много неща за Ани. От теб разбрах, че трябва да я обичам, независимо къде се намира сега, че трябва винаги да я нося със себе си.

— И ти ми помогна — сърдечно промълви Мерибет, но не обясни нищо повече и той учуден замълча.

Докато пътуваха към езерото, тя почувства, че бебето помръдна отново. Случваше се вече твърде често и усещането ѝ бе познато и приятно. Никога не бе изпитвала нещо подобно преди и лекото помръдване на бебето я радваше и ѝ доставяше удоволствие.

Когато стигнаха до езерото, Томи разстла одеялото, което бе донесъл, а Мерибет извади храната. Бе приготвила сандвичи с яйца,

които Томи ѝ бе казал, че обича, и шоколадов кекс. Носеше цяла чанта с плодове, бутилка мляко — напоследък и тя бе започнала да пие много мляко — и няколко соди. И двамата бяха гладни и решиха да похапнат веднага. След това се излегнаха на одеялото и дълго разговаряха, този път за училището, за някои от приятелите му, за родителите си, за плановете си. Томи ѝ каза, че веднъж е бил в Калифорния с баща си, за да уредят доставката на някакви храни. Пътувал бе и до Флорида по същите причини. Мерибет не бе ходила никъде, но сподели, че би искала да види Ню Йорк и Чикаго. И двамата си признаха, че много искат да посетят Европа, но Мерибет мислеше, че едва ли някога ще ѝ се отдаде подобна възможност. Животът ѝ едва ли щеше да я отведе някъде другаде, и дори идването ѝ в този град бе истинско приключение за нея.

Поговориха и за войната в Корея и за техни познати, които вече бяха намерили смъртта си там. И на двамата им се струваше истинска лудост да бъдат въввлечени в нова война толкова скоро след последната. И двамата си спомняха Пърл Харбър^[1], макар че тогава са били само четиригодишни. Бащата на Том бил твърде стар, за да участва във войната, но бащата на Мерибет се бе бил в Йоджима^[2]. Майка ѝ бе живяла в постоянен страх за живота му, но той, за радост на всички, се бе прибрал у дома жив и здрав.

— Какво би направил, ако получиш повиквателна? — ненадейно попита Мерибет и той сякаш се смути от въпроса.

— Сега? Или когато стана на осемнадесет?

Дотогава оставаха само две години и ако военните действия в Корея се проточат, съществуваше съвсем реална възможност да го вземат в армията.

— Когато и да е. Ще отидеш ли?

— Разбира се. Ще бъда длъжен да го направя.

— Аз не бих отишла, ако бях мъж. Не вярвам във войната — твърдо заяви тя, а той се усмихна.

Понякога му се струваше много странна. Мненията ѝ бяха толкова категорични, а някои от тях бяха доста чудати и откачени.

— Това е защото си момиче. Мъжете нямат избор.

— А може би би трябвало. Или пък някой ден ще го имат. Квакерите не участват във войни. Мисля, че са по-умни от всички останали.

— Може би просто се боят — рече той, защитавайки традициите, в които бе възпитан, но Мерибет отказваше да ги приеме.

Тя не приемаше много неща. Освен онези, в които вярваше искрено и дълбоко.

— Не мисля, че се боят. Смятам, че се опитват да останат верни на себе си и на онова, в което вярват. Ако бях мъж, щях да откажа да отида на война — упорито повтори Мерибет. — Бойните са глупави и безсмислени.

— Не, нямаше да го направиш. — Томи се усмихна. — Щеше да се биеш като всички останали. Щеше да си длъжна да го направиш.

— Може би един ден мъжете ще престанат да вършат неща, само защото са *длъжни* да го направят. Може би ще започнат да мислят, да се съмняват, да оспорват чуждите решения, а не просто да изпълняват нечии заповеди.

— Съмнявам се. Ако го направят, ще настъпи истински хаос. Защо някои ще отидат да се бият, а други ще си останат у дома? И как ще го постигнат? Ще избягат? Или ще се скрият някъде? Невъзможно е, Мерибет. Остави войните на мъжете. Те знаят какво правят.

— Точно там е бедата. Не съм убедена, че знаят. Всеки път, когато се отегчат, те ни въвличат в нови войни. Помисли за сегашната. Тъкмо се възстановихме от последната война и отново сме в беда. — В гласа ѝ се долавяше неодобрение и възмущение, и Томи се разсмя.

— Може би трябва да се кандидатираш за президент — подразни я той, макар да уважаваше идеите ѝ и да се възхищаваше от смелостта, с която излагаше твърде напредничавите си, нестандартни убеждения. Цялото ѝ същество излъчваше забележителен кураж и твърдост.

После решиха да се поразходят около езерото, а на връщане Томи я попита дали иска да поплуват. Тя отново отклони предложението, а той за пореден път се запита защо винаги му отказва. Навътре в езерото имаше дървен сал и той започна да я убеждава да стигнат до него с плуване, но тя просто не желаше да се съгласи.

— Хайде, кажи ми истината! — най-сетне рече той. — Да не би да се боиш от водата? Няма нищо срамно в това. Трябва само да ми кажеш.

— Не, не е това. Просто не искам да плувам. — Беше добра плувкиня, но не можеше да съблече ризата на баща си. Нямаше начин.

— Тогава поне се потопи във водата.

Беше непоносимо горещо и Мерибет с удоволствие би се гмурнала в хладната вода, но знаеше, че не бива. Беше бременна. На цели четири месеца и половина.

— Просто влез във водата заедно с мен. Ще се почувстваш чудесно.

Тя се съгласи да погази заедно с него, но нищо повече. Езерото беше съвсем плитко в началото и те се бяха отдалечили доста от брега, когато дълбочината рязко се увеличи. Тя отказа да продължи и остана на мястото си, а той заплува до сала и обратно, като силно и уверено замахваше с дългите си ръце. Беше добър плувец и само след няколко минути се върна на мястото, където го чакаше.

— Страхотен плувец си. — В гласа ѝ се долавяше възхищение.

— Миналата година участвах в училищния отбор, но капитанът се оказа пълен глупак. Тази година не желая да се включавам в отбора. — Започнаха да се връщат към брега, а той я погледна закачливо и я напръска с вода. — Ти си истинска пъзла, знаеш ли? Вероятно плуваш не по-зле от мен.

— Не е вярно — рече тя, като се опитваше да избегне водните пръски.

Но той продължаваше да се задява и тя не можа да устои на предизвикателството и се включи в играта. В следващия момент, и двамата, подобно на палави деца, започнаха да се заливат с пълни шепи. Мерибет скоро се измокри цялата. Извърна се рязко, за да се предпази от поредния душ, изгуби опора и цопна във водата. В началото изглеждаше изненадана, а после осъзна, че е мокра до кости и че ще ѝ бъде невъзможно да излезе от водата без той да забележи изпъкналия ѝ корем. Само че вече бе прекалено късно да направи каквото и да било. Мерибет протегна крак, спъна го и той падна във водата близо до нея. Тя побърза да се отдалечи с плуване, но Томи веднага я настигна и те продължиха да се пръскат, като се заливаха от смях.

Мерибет отказа да отиде с него до сала и след като поплуваха още малко наоколо, започна да мисли как да излезе от водата така, че той да не види корема ѝ. Такъв начин обаче нямаше. Най-накрая му каза, че ѝ е студено — което изобщо не бе вярно — и го помоли да отиде да ѝ донесе хавлията. Той изглеждаше леко изненадан — водата беше топла, а следобедното слънце силно припичаше, но отиде за

кърпата и ѝ я подаде. Само че това не помогна кой знае колко. Тя все пак трябваше да излезе от водата и да се приближи до него. Искаше ѝ се да му каже да се обърне, но не посмя, а продължи да лежи във водата със смутено и разтревожено изражение.

— Нещо не е наред ли?

Не знаеше какво да му каже и най-накрая кимна неохотно. Все още не искаше да му разкрива истината и не бе решила как точно да го направи. Но сега бе хваната като в капан.

— Мога ли да помогна? — Томи изглеждаше озадачен.

— Мисля, че не.

— Виж, Мерибет, просто излез от водата. Какъвто и да е проблемът, ще го разрешим заедно. Ела, ще ти помогна.

Протегна ѝ ръка, а очите ѝ мигновено се напълниха със сълзи. Той нагази във водата, приближи се до нея и я вдигна внимателно. Тя най-сетне се изправи пред него, позволи му да я изведе от водата, без да може да спре сълзите си, а той все още не разбираше защо плаче. Нежно я загърна с хавлията, а после погледна надолу и го видя. Коремът ѝ беше издут — все още малък, но много твърд и заоблен и в него очевидно имаше бебе. Той все още си спомняше как изглеждаше майка му, когато бе бременна с Ани, а Мерибет бе твърде слаба, за да допусне нещо друго...

Томи я погледна с изумление.

— Не исках да разбереш — нещастно промълви тя. — Не исках да знаеш.

И двамата бяха до колене във водата, но никой не се помръдваше. Той изглеждаше така, сякаш току-що го бе ударила мълния, а тя приличаше на човек, който току-що бе преживял смъртта на близък приятел.

— Хайде! — тихо рече Томи, придърпа я към себе си и обгърна раменете ѝ с ръка. — Хайде да отидем да поседнем.

Мълчаливо се върнаха на брега и се приближиха до одеялото. Тя свали хавлията и разкопча ризата на баща си. Под нея носеше горнище на бански костюм и шорти. Ризата вече бе напълно излишна. Тайната ѝ бе излязла наяве.

— Как се случи? — най-сетне попита той като се опитваше да не гледа издутия ѝ корем, макар че все още беше поразен от това разкритие.

Тя се усмихна тъжно.

— По обичайния начин, предполагам. Не знам кой знае колко по въпроса.

— Имала си приятел? *Имаш* приятел? — поправи се той, а сърцето му се сви от болка.

Тя обаче само поклати глава и се обърна настрана, но само след миг го погледна отново.

— Нито едното, нито другото. Просто постъпих страшно глупаво. — Реши да бъде напълно откровена. Не искаше да има никакви тайни от него. — Направих го само веднъж. С човек, когото почти не познавах. Дори не се срещях с него. Той дойде да ме изпрати след един бал, на който кавалерът ми се напи. Беше един от героите на горния курс. Предполагам, че съм била поласкана от желанието му да поговори с мен, а той се оказа много ловък и хитър за наивница като мен. Обсипа ме с ласкателства, заведе ме да хапнем по хамбургер с приятелите му и аз реших, че е неотразим. После, на път за дома, спря край парка. Не ми хареса особено, но реших, че няма смисъл да вдигам голям шум за нещо толкова дребно. Той ми предложи глътка джин, а след това... — Тя сведе поглед към корема си. — Можеш да си представиш останалото. Каза ми, че не мисли, че бих могла да забременея. Беше се скарал с приятелката си, или поне така ми каза, но в понеделник се върна при нея, а аз се оказах пълна глупачка. Но което е още по-лошо, съсипах живота си заради един тип, когото дори не познавах и който не даваше и пет пари за мене. Трябваше ми известно време, за да осъзная какво се бе случило, а междувременно той успя да се сгоди. Ожениха се веднага след като се дипломираха.

— Каза ли му за бебето?

— Да. Той ми обясни, че иска да се ожени за нея и че тя ще побеснее, ако разбере... Аз не исках да съсипвам живота му... нито пък моя. Не казах на родителите си кой е бащата на бебето, защото не исках татко да го принуди да се ожени за мен. Не искам да се женя за човек, който не ме обича. Аз съм само на шестнадесет. Един брак би означавал край на живота ми. Но от друга страна — тя въздъхна и го погледна унило — животът ми и без това не изглежда блестящ. Май се оказа, че това не беше най-умният ход от моя страна.

— Какво казаха родителите ти? — Томи беше зашеметен от думите ѝ, стъписан от безчувственото равнодушие на онзи тип, изумен

от куража ѝ да отстоява желанията си дори и в подобен момент на изпитание.

— Баща ми каза, че трябва да напусна дома ни. Заведе ме в манастира при монахините. Трябваше да живея при тях докато родя. Но просто не можах да издържа. Останах там няколко седмици, но обстановката беше толкова тягостна и потискаща, че реших, че предпочитам да гладувам, но да не живея там. Напуснах манастира, качих се на един автобус и дойдох тук. — Изглеждаше уязвима и невероятно млада... и много красива. Томи я наблюдаваше, изпълнен с нежност и възхищение. — Баща ми каза, че мога да се прибера у дома след Коледа, след като родя бебето. Тогава ще се върна на училище — нерешително завърши тя, опитвайки се да представи нещата в по-добра светлина, но дори и за нея самата думите ѝ прозвучаха тъжно и унило.

— Какво ще правиш с бебето? — попита той, все още потресен от всичко, което се бе случило с нея.

— Ще го дам... ще го дам за осиновяване. Искам да намеря добри хора, които да го вземат. Не мога да се грижа за него. Аз съм на шестнадесет години. Не мога да гледам бебе... Не мога да му дам нищо... Не зная как да се грижа за него... Искам да се върна на училище... Искам да отида в колеж. Ако задържа бебето, ще бъда принудена да си остана у дома... Но което е по-важно, аз просто нямам какво да му предложа. Искам да намеря семейство, което наистина да желае дете. Монахините казаха, че ще ми помогнат, но това беше у дома... Тук все още не съм направила нищо по въпроса.

Изглеждаше неспокойна и несигурна, а той просто не вярваше на ушите си.

— Сигурна ли си, че не искаш да го задържиш? — Не можеше да си представи, че човек може да се откаже от собственото си дете. Подобна мисъл му се струваше ужасна.

— Не зная. — Точно в този момент бебето се размърда, сякаш се бореше за право на глас в решаването на съдбата му. — Просто не виждам как бих могла да се грижа за него. Родителите ми няма да ми помогнат. А аз не мога да печеля достатъчно пари, за да го издържам... Няма да е честно по отношение на бебето. А и аз не искам дете точно сега. Наистина ли ти се струва толкова чудовищно?

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя го погледна с отчаяние. Чувстваше се ужасно да признае, че не иска това бебе, но наистина беше така. Не обичаше Пол и не искаше да има дете и да носи отговорност за още един живот. Едва успяваше да контролира собствената си съдба. Беше едва шестнадесетгодишна.

— О, Мерибет! Имаш толкова много грижи. — Томи се приближи, прегърна я отново и я придърпа към себе си. — Защо не ми каза нищо? Можеше да споделиш всичко с мен още в началото.

— О, да, сигурно... *Здрасти, казвам се Мерибет, бременна съм от един тип, който се ожени за друга, а родителите ми ме изхвърлиха от дома... А ти имаш ли нещо против да ме заведеш на вечеря?*

Той се разсмя на думите ѝ, а тя му се усмихна през сълзи. В следващия момент изведнъж се озова в прегръдките му като плачеше от ужас и срам, но и от облекчение, че вече му бе казала всичко. Риданията ѝ я оставиха без сили, а той я притискаше към себе си докато плачът ѝ най-сетне утихна.

Томи изпитваше истинско и дълбоко състрадание към нея и бебето.

— Кога ще се роди? — попита той, след като тя отново се успокои.

— Към края на декември.

Но дотогава оставаха само четири месеца, а те и двамата знаеха, че времето ще се изниже неусетно.

— Била ли си на лекар тук?

— Не познавам никого в този град. — Тя поклати глава. — Не посмях да кажа на момичетата в ресторанта, защото се боях, че Джими ще ме уволни. Казах им, че съм била омъжена, но съпругът ми е убит в Корея, така че те няма да са прекалено изненадани, когато разберат, че съм бременна.

— Много умно от твоя страна. — В очите му проблеснаха весели искрици, а после отново я погледна въпросително. — Беше ли влюбена в него, Мерибет? В бащата на бебето?

За Томи беше изключително важно да разбере дали го е обичала. Испита истинско облекчение, когато тя поклати глава отрицателно.

— Бях поласкана от това, че иска да излиза с мен. Това е всичко. Бях невероятно глупава. А и да ти кажа истината, той е пълен негодник. Искаше единствено да се махна от главата му и да не казвам

на Деби. Предложи ми дори да махна бебето. Не съм съвсем сигурна как го правят, но мисля, че просто убиват бебето. Никой не пожела да ми каже как става, но всички повтаряха, че е много опасно и скъпо.

Томи я гледаше с мрачно и сериозно изражение. Бе чувал за абортите, но и той не бе много наясно какво всъщност означава тази дума.

— Радвам се, че не си приела.

— Защо?

Думите му я изненадаха. Какво значение имаше за него? Нещата щяха да са далеч по-прости и за тях двамата, ако тя не беше бременна.

— Защото не мисля, че е редно. Може би бебето е едно от ония неща, които си имат своята причина и обяснение... Като Ани.

— Не зная. И аз съм мислила много за това. Опитвах се да проумея защо се случи точно с мен, но не мога. Всичко сякаш е въпрос на неописуемо лош късмет. Един-единствен път. Предполагам, че е повече от достатъчно.

Той кимна колебливо. Познанията му за секса бяха поповърхностни и от нейните. И за разлика от Мерибет, той никога не бе правил секс.

След това изведнъж я погледна странно и тя разбра, че умира да ѝ зададе някакъв друг въпрос.

— Какво? Хайде... каквото и да е... питай...

Вече бяха истински приятели, обвързани от дружба, която — и двамата бяха сигурни в това — щеше да продължи до смъртта им. Той вече бе част от тайната ѝ. И щеше да си остане такъв завинаги.

— Как беше сексът? — попита я той, изчервен до ушите и смутен до смърт. Въпросът му обаче не ѝ се стори ужасен. Чувстваше го като брат, като истински приятел, дори като нещо повече. — Сигурно е било страхотно...

— Не. Не и за мен. Може би за него. Но мисля, че може да бъде наистина прекрасно... Много е вълнуващо. Кара те да се чувстваш замаян и унесен, преставаш да мислиш за всичко останало, не разсъждаваш разумно, забравяш за това кое е правилно и кое не. Също като експресен влак, втурнал се по релсите. А може би причината бе в глътката джин... Мисля си обаче, че преживяването би било наистина неповторимо, ако се прави с любимия човек. Не зная. Всъщност, дори

не желая да опитам отново. Не и докато не намеря подходящия човек. Не искам да се любя отново, не искам пак да постъпя като глупачка.

Той кимна, заинтригуван от думите ѝ. Очакваше нещо подобно и се възхищаваше на решението ѝ. Но изпитваше съжаление, че той все още не бе изпитал това, което тя вече познаваше.

— Тъжното е, че случилото се не означаваше нищо в онзи момент. А би трябвало. А сега ще имам бебе, което никой не желае. Нито баща му, нито аз. Никой.

— Може би ще промениш решението си, след като го видиш — замислено изрече той.

Сърцето му се бе разтопило от обич в момента, в които бе видял Ани.

— Не съм сигурна, че ще го видя. Двете момичета, които родиха в манастира преди да си тръгна, така и не видяха бебетата си. Монахините ги взеха веднага след раждането им. Струва ми се странно и неестествено... Да го носиш в утробата си през цялото време, а после да го дадеш на други... Но не по-малко неестествена ми изглежда и възможността да го задържа при себе си. Не за един ден, завинаги. Бих ли могла да се справя с това? Ще мога ли да бъда майка през всичкото това време? Не мисля. А после започвам да се плаша, че нещо в душата ми не е съвсем наред. Защо не искам да задържа това бебе при себе си? Ами ако го поискам, след като го видя... Какво ще правя тогава? Как ще го издържам? Томи, не зная какво да правя...

Очите ѝ пак се напълниха със сълзи и той отново я притисна към себе си и този път, без да се колебае, се наведе към нея и я целуна. Това беше целувка, сбрала възхищението и нежността, и състраданието, и цялата любов, която бе започнал да изпитва към нея. Това бе истинска целувка. Целувката на един мъж с любимата жена. За пръв път в живота си и двамата осъзнаха какво означава истинската целувка, за пръв път изпитаха силата ѝ, мощта ѝ, почувстваха огромното ѝ значение. Това бе целувка, която лесно можеше да премине в нещо повече, само че никой от двамата не би допуснал това да се случи точно тук, и точно в този момент.

— Обичам те — промълви той, заровил лице в косата ѝ. Искаше му се бебето, което тя носеше в утробата си, да бе негово, а не на онова момче, което никога не бе обичала. — Толкова много те обичам... Няма да те изоставя... Винаги ще бъда до теб, за да ти помагам.

Твърде смели обещания за едно шестнадесетгодишно момче. Но изминалата година бе направила от него истински мъж.

— И аз те обичам — предпазливо прошепна тя и избърса сълзите си с голямата хавлия.

Не искаше повече да го товари с всичките си проблеми.

— Трябва да отидеш на лекар — заяви той.

В гласа му вече се долавяха истински бащински чувства и загриженост.

— Защо? — Независимо от всичко, което бе преживяла, в някои моменти тя си оставаше истинско дете.

— Трябва да си сигурна, че бебето е здраво. Докато беше бременна с Ани, мама редовно ходеше на лекари.

— Да, но тя е била по-стара.

— Мисля, че въпреки това трябва да отидеш. — А после му хрумна нещо. — Ще взема името на лекаря на майка ми и може би ще успеем да измислим нещо, за да те прегледа. — Изглеждаше доволен от идеята, а тя се изсмя.

— Ти си луд. Той веднага ще си помисли, че бебето е твое и ще каже на майка ти. Не мога да отида на лекар, Томи.

— Ще измислим нещо — успокои я той. — Може би лекарят на мама би могъл да ти помогне да намериш някой, който да осинови бебето. Мисля, че лекарите се занимават и с това. Те би трябвало да познават хората, които искат деца, но не могат да си родят. Мама и татко също мислеха за осиновяване, преди да се роди Ани, но след това се отказаха. Ще разбере името му и ще ти уредим час.

Беше застанал до нея и както никой друг от близките ѝ, бе готов да поеме част от бремето ѝ. После отново я целуна дълго и настоятелно, а след това много нежно и внимателно постави ръка върху корема ѝ, за да почувства движенията на бебето. То бе започнало да мърда непрекъснато и тя попита Томи дали го усеща. Той се съсредоточи за миг, а после кимна с усмивка. Беше едва забележимо потрепване, сякаш коремът ѝ живееше свой собствен живот. Кое то в действителност си беше точно така.

Късно следобед отново влязоха във водата и този път Мерибет плува до сала заедно с него, а когато се върнаха на брега, се почувства много изморена. Излегнаха се на одеялото и дълго останаха там, обсъждайки бъдещето ѝ. Сега, когато Томи беше до нея, то не ѝ се

струваше чак толкова зловец и страшно, макар че случилото се все още я плашеше. Ако решеше да задържи бебето, то щеше да остане при нея през целия ѝ живот. Ако пък се откажеше от него, един ден може би щеше да се разкайва за това. Трудно ѝ беше да прецени кое е най-правилното решение, макар да продължаваше да мисли, че за детето и за нея самата ще е много по-добре, ако то бъде осиновено от други родители. Някой ден тя щеше да има и други деца и сигурно винаги щеше да съжалява и да се разкайва заради първото си бебе, но сега нито времето, нито мястото бяха подходящи за деца, а при създадите се обстоятелства тя просто не можеше да се справи.

Той я държеше в прегръдките си и те се целуваха и се притискаха един към друг, но нищо повече. И двамата изпитваха необяснимо спокойствие, когато се върнаха в квартирата ѝ, за да се преоблече, преди да отидат на вечеря и на кино.

Отношенията между тях се бяха променили напълно през този следобед. Струваше им се, че вече си принадлежат един на друг. Тя бе споделила тайната си с него, а той я бе разбрал и бе застанал твърдо до нея. Мерибет знаеше, че Томи няма да я подведе. Имаха нужда един от друг и тя просто не би могла да се справи без подкрепата му. Без много думи и обещания, между тях двамата бе възникнала дълбока привързаност, особен съюз, който никой не можеше да разруши.

— До утре — каза ѝ Томи, когато я остави пред дома ѝ в единадесет часа.

Знаеше, че вече не би могъл да стои далеч от нея. Изпитваше необходимост да знае, че е добре. На следващия ден щеше да я закара до тях след работа, макар че бе обещал на майка си да се прибере за вечеря.

— Грижи се за себе си, Мерибет...

Усмихна ѝ се, а тя му махна с ръка, усмихна се в отговор и тихо затвори вратата след себе си.

Легна си, като не преставаше да мисли за големия си късмет. Да се запознае точно с него! Той бе приятелят, който никога не бе имала, братът, който Райън никога не би могъл да бъде, любовникът, който Пол не беше. За момента, той бе всичко за нея.

Унесе се в сън и още веднъж сънува Ани.

[1] Военноморска база на САЩ, близо до Хонолулу, Хаваи, бомбардирана от японците на 9 декември 1941 г. Тази бомбардировка стана формалния предлог президентът Рузвелт да обяви война на Япония. — Б.пр. ↑

[2] Най-големият от вулканичните острови в северен Тихи океан, ознаменува победата над Япония през 1945 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

През следващата седмица Томи идваше в ресторанта всеки ден. Вечер я караше до дома ѝ, а в неделя вечерта я заведе на вечеря, а след това — на кино. През следващия ѝ свободен ден обаче, той отказа отново да я заведе на езерото. Вместо това предложи нещо много по-важно. Тайничко бе прегледал тефтера на майка си и внимателно си бе записал името и адреса на гинеколога ѝ.

След смъртта на стария доктор, Томпсън Ейвъри Маклийн вече от години бе гинеколог на Лиз и бе изродил и двете ѝ деца. Беше побелял господин на преклонна възраст, но идеите и методите, които използваше в работата си, бяха далеч по-модерни от маниерите му. Беше твърде вежлив и официален, но в работата си се придържаше към най-съвременните и напредничави теории и Томи знаеше, че майка му много го уважава. Освен това съзнаваше, че Мерибет трябва на всяка цена да отиде на лекар.

Обадил се бе да уговори час за госпожа Робъртсън, като се бе постарал гласът му да звучи като този на баща му. Опитал се бе да говори спокойно, като човек, уверен в себе си, макар че пръстите му стиснали слушалката силно трепереха. Когато го попитаха кой се обажда, той поясни, че е господин Робъртсън. Каза, че току-що са се преместили в Гринел — веднага след сватбата си — и съпругата му се нуждае от преглед. Сестрата сякаш му бе повярвала.

— Но какво да му кажа? — Мерибет бе обхваната от паника, когато той ѝ разказа за стореното. — Той няма ли да разбере всичко от прегледа? Необходимо ли е да му казваш нещо?

Томи се опитваше да изглежда по-сигурен, отколкото се чувстваше, и по-информиран, отколкото беше в действителност. Все още имаше съвсем повърхностни познания по най-деликатните моменти на проблема ѝ. За бременността знаеше само, че преди шест години майка му бе започнала да носи огромни рокли, а онова, което бе научил от „Аз обичам Луси“, който даваха по телевизията миналата

година, беше повече от недостатъчно. В него главната героиня само бе обявила, че очаква дете.

— Искам да кажа... какво да му кажа... за бащата на детето.

Изглеждаше дълбоко загрижена и притеснена, но съзнаваше, че той е прав да настоява да я заведе на лекар. Много неща за състоянието ѝ не ѝ бяха ясни и Мерибет изпитваше необходимост да поговори с лекар.

— Просто му кажи онова, което си казала на момичетата в ресторанта.

Все още никой не знаеше за бебето, но тя бе положила основите с разказа си за измисления съпруг, убит в Корея.

Мерибет го погледна с препълнени от сълзи очи и го свари напълно неподготвен със следващия си въпрос.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Аз? Аз... ами... ами ако ме познае?

Томи се изчерви до корените на косата си само при мисълта за това. Ами ако започнеха да я преглеждат пред него? Ако очакваха от него да знае неща, за които той няма и ни най-малка представа? Изобщо не можеше да си представи какви чудеса се извършват в кабинетите на гинеколозите. А което бе още по-страшно, какво щеше да стане, ако кажеха на родителите му?

— Не мога, Мерибет... Просто не бих могъл...

Тя кимна, без да каже нито дума повече и една самотна сълза се търкулна по бузата ѝ.

Сърцето му се късаше като я гледаше.

— Добре... добре... не плачи... Ще измисля нещо... Може пък да им кажем, че си моя братовчедка. Но в такъв случай те непременно ще се обадят на мама... Не зная, Мерибет, може би трябва да им кажем, че сме само приятели. Познавал съм съпруга ти и в името на старото приятелство просто съм те откарал до кабинета на лекаря.

— Мислиш ли, че ще заподозрат нещо? Дали ще разберат, че не съм омъжена?

Бяха като две хлапета, които се опитваха да измислят начин да се измъкнат от бъркотията, в която съвсем неразумно се бяха забъркали. Но бъркотията беше твърде голяма и нямаше измъкване от нея.

— Няма да разбере, ако не му кажеш — твърдо заяви Томи, демонстрирайки спокойствие, каквото не изпитваше.

Беше ужасен от перспективата да отиде при лекаря заедно с нея. Но не искаше да я подвежда. Вече ѝ бе обещал, че ще го направи и сега просто не можеше да се откаже.

И двамата не бяха на себе си от притеснение, когато следобед тръгнаха към кабинета. Почти не разговаряха, а той изпитваше истинско състрадание към нея. Опита се да я поуспокои, докато ѝ помагаше да слезе от пикапа, а после я последва към кабинета като се молеше да не се изчерви отново.

— Всичко ще бъде наред, Мерибет... Обещавам... — прошепна той, преди да влязат вътре и тя само кимна.

Томи бе срещал лекаря само веднъж, след раждането на Ани. Тогава той бе твърде малък, за да му позволят да се качи в отделението, и майка му бе застанала до прозореца на стаята си докато той стоеше на двора, махнала му бе с ръка и гордо му бе показала малката Ани.

Очите му се напълниха със сълзи при спомена за онзи ден и той стисна ръката на Мерибет не само за да я окуражи, но и за да утеша и себе си.

Веднага щом влязоха в чакалнята, сестрата вдигна поглед и ги изгледа над очилата си.

— Да? — Не можеше да си представи какво търсеха тези деца тук. Навярно имаха среща с майка си. И двамата бяха съвсем млади. — Мога ли да ви помогна?

— Аз съм Мерибет Робъртсън — прошепна тя. Гласът ѝ почти ѝ изневери, докато произнасяше второто си име. Все още не можеше да повярва, че Томи я бе убедил да дойде тук. — Имам уговорен час при лекаря.

Сестрата се намръщи, погледна в книгата пред себе си и кимна.

— Госпожа Робъртсън. — Изглеждаше изненадана.

Може би момичето бе малко по-голямо, отколкото изглеждаше. Освен това беше невероятно нервна.

— Да. — Думата прозвуча като въздишка.

Сестрата ги помоли да поседнат в чакалнята и се усмихна на себе си, припомнила си обаждането му. Очевидно бяха младоженци, а и двамата бяха още съвсем деца. Не можеше да не се чуди дали не се бяха оженили по принуда.

Двамата седнаха в чакалнята като разговаряха тихичко и се опитваха да не гледат към бременните жени около тях. Томи никога не бе виждал толкова много жени с огромни коремни в една и съща стая. Чувстваше се напълно смутен и объркан, защото те бърбеха безспир за съпрузите и другите си деца, от време на време потупваха коремите си с ръце и пак продължаваха плетките си.

И двамата изпитаха истинско облекчение, когато доктор Маклийн ги повика в кабинета си. Обърна се към тях като към господин и госпожа Робъртсън, и Томи, парализиран от изненада, не се и опита да го поправи. Лекарят очевидно нямаше никаква причина да смята, че той не е съпруг на Мерибет. Попита ги къде живеят, от къде са и от колко време са женени.

Мерибет погледна лекаря и отрицателно поклати глава.

— Ние не сме... аз съм... това е... Томи е просто приятел... съпругът ми беше убит в Корея... — А после, съжалила за лъжата в момента, в който я бе изрекла, тя го погледна открито и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не съм омъжена, докторе. Бременна съм в петия месец... и Томи реши, че трябва непременно да се консултирам с вас.

Лекарят се възхити на желанието ѝ да предпази момчето и реши, че постъпката ѝ е необичайно благородна.

— Разбирам. — Той се замисли върху казаното от нея и сериозно изгледа Томи, който му се струваше странно познат.

Чудеше се дали не е син на някоя от пациентките му. Сигурен бе, че го познава отнякъде. Всъщност, за последен път го бе видял на погребението на Ани, но в момента просто не можеше да се сети за това.

— Възнамерявате ли да се ожените скоро? — Погледна към тях, изпитвайки дълбока симпатия и към двамата.

Винаги бе съчувствал на децата, изпаднали в подобна ситуация. Но те и двамата отрицателно поклатиха глави. Изглеждаха стреснати и разочаровани, сякаш се бояха, че той всеки момент ще ги изхвърли от кабинета си, а Томи внезапно съжали, че изобщо бе предложил да дойдат тук.

— Ние сме просто приятели — твърдо заяви Мерибет. — Томи няма вина за случилото се. За всичко съм виновна аз.

Тя започна да плаче, а Томи се присегна и докосна ръката ѝ.

Лекарят не сваляше поглед от тях.

— Мисля, че това няма никакво значение в този момент — топло рече той. — Защо ние двамата с теб не си поговорим насаме? След това ще те прегледам, а твоят... приятел — той се усмихна, развеселен от мисълта, че те очевидно смятаха, че могат да го заблудят — ... твоят приятел ще се върне при нас след това. Съгласна ли си?

Искаше да я прегледа и да поговори с нея за случилото се. Искаше да разбере как са реагирали родителите ѝ, какви са истинските ѝ планове, какво смята да прави с бебето. Струваше му се, че те двамата се обичат силно и в края на краищата ще се оженят. Още повече, че бяха стигнали толкова далеч в отношенията си. Но семействата им вероятно ги тормозеха и лекарят искаше да им помогне с каквото може. Може би те просто се нуждаеха от съвсем слаб натиск в правилната посока.

Лекарят се изправи и изпрати Томи до вратата. Този път той се почувства още по-ужасно — съвсем сам в цяла стая с бременни жени. Молеше се само да не влезе някоя позната на майка му и да го завари тук.

Стори му се, че минаха часове, преди сестрата отново да го въведе в кабинета на лекаря.

— Помислих си, че би искал да се присъединиш към приятелката си, за да поговорим заедно за положението ѝ — сърдечно заговори лекарят веднага щом Томи влезе в кабинета му.

Мерибет му се усмихна. Изглеждаше засрамена, но по лицето ѝ се четеше облекчение. Докторът бе чул тоновете на детето и я бе уверил, че по всичко личи, че ще роди едно голямо и здраво бебе. Мерибет му бе доверила, че вероятно ще даде детето за осиновяване и го бе помолила да я уведоми, ако намери подходящо семейство. Той ѝ бе обещал, че ще помисли по въпроса. Нищо повече. За него сякаш бе много по-важно да сподели с Томи информацията, която вече ѝ бе дал за състоянието и големината на бебето, за промените, които щяха да настъпят с тялото на Мерибет през следващите няколко седмици, за витамините, които трябваше да взима, за обедните дремки, които бяха желателни, в случай, че работният ѝ график позволяваше това.

Каза им всичко това сякаш Томи беше бащата, и едва тогава той осъзна какво точно се бе случило. Доктор Маклийн очевидно смяташе, че двамата с Мерибет се опитват да скрият факта, че Томи е баща на

бебето. Независимо от настойчивите уверения на Мерибет, че са само приятели, той съвсем определено не ѝ вярваше. За него бе повече от ясно, че Томи е силно загрижен за нея и я обича искрено и дълбоко.

Най-накрая спомена и за хонорара, който трябваше да платят за прегледите му, и изведнъж в главата му нещо сякаш прищрака и внезапно, осъзнал кое е момчето, той изпита истинска радост, че Томи бе решил да доведе Мерибет точно при него.

— Ти си Том Уитакър, нали, синко? — ласкаво го попита той.

Не искаше да го плаши. Искаше просто да сподели тайната им. В момента никой не бе застрашен от непосредствена опасност и той нямаше причина да се обажда на родителите му.

— Да, аз съм — честно си призна Томи.

— Родителите ти знаят ли за това?

Томи поклати отрицателно глава и целият се изчерви. Беше му невъзможно да обясни, че бе откраднал тефтера на майка си, за да вземе телефонния номер на лекаря.

— Те не познават Мерибет.

Много би искал да им я представи, но при създалите се обстоятелства, това просто не бе възможно. Още повече, че отношенията му с родителите му и без друго бяха достатъчно трудни.

— Може би е време да ги запознаеш — мъдро предложи доктор Маклийн. — Не можеш да отлагаш дълго. Коледа ще дойде преди да си се усетил. — Оставаха още само четири месеца до термина ѝ. — Струва ми се, че родителите ти са доста разбрани хора. Напоследък преживяха ужасни месеци и съм сигурен, че ще бъдат шокирани като им кажеш, но поне ще могат да ви помогнат. — Мерибет му бе казала, че е била прогонена от дома си и че Томи е единственият ѝ приятел на този свят. — Това е твърде тежко бреме, за да го носите съвсем сами на младите си рамене.

— Ще се оправим — заяви смело Томи и затвърди убеждението на лекаря, че бебето е негово, въпреки упоритостта, с която Мерибет се опитваше да го убеди в обратното.

Беше много благородно от нейна страна да го предпазва от всякакви обвинения и лекарят бе силно впечатлен от поведението ѝ. Всъщност, беше впечатлен и от двамата и се радваше, че бяха дошли при него. Уточни часа за посещението ѝ през следващия месец и им даде една много полезна книжка, в която се обясняваше какво да

очакват през следващите четири месеца и по време на раждането. В нея нямаше снимки. Само няколко елементарни рисунки, но никой от двамата не бе виждал нещо подобно преди.

Четивото предполагаше определени знания, които те и двамата не притежаваха, а много от използваните термини им бяха напълно непознати. От книгата обаче Мерибет разбра как да се грижи за себе си, какво може и какво не бива да прави, научи кои са признаците за опасност, при появата на които трябва непременно да се обади на лекаря. И двамата останаха силно впечатлени от прочетеното.

Доктор Маклийн бе казал на Мерибет, че неговият хонорар за консултациите и израждането на бебето щеше да бъде двеста и петдесет долара, а болничните такси щяха да й струват нови триста. За щастие, тя все още разполагаше с парите, които баща ѝ ѝ бе дал, преди да я изпрати в манастира, и имаше достатъчно пари, за да плати. Но и двамата бяха сериозно загрижени от факта, че лекарят бе убеден, че Томи е баща на детето.

— Ами ако каже на майка ти? — ужасена го попита Мерибет.

Не искаше да му създава проблеми у дома.

И Томи беше притеснен, но кой знае защо бе останал с впечатлението, че лекарят няма да ги издаде. Беше много почтен човек и той бе почти сигурен, че няма да се обади на родителите му. Въпреки всички недоразумения около бащинството на бебето, сега беше доволен, че бе завел Мерибет при него.

— Не мисля, че ще го направи — успокои я неуверено. — Смятам, че наистина иска да ни помогне.

Томи му вярваше и бе сигурен, че има всички основания за това.

— Симпатичен е — съгласи се Мерибет и двамата излязоха да изпият по един млечен шейк.

Разговаряха шепнешком за книгата, която им беше дал, за напредването на бременността ѝ, както и за някои от нещата, които лекарят бе споменал за родилните болки и раждането.

— Прозвуча ми доста страшничко — притеснено рече Мерибет. — Той спомена, че може да ми даде нещо, което да намали болките и да ме приспи... Мисля, че бих искала да го направи.

Изобщо не бе сигурна как точно протича раждането. Беше ужасно изпитание за едно шестнадесетгодишно момиче... и то заради бебе, което не желаше да задържи и което нямаше да види никога

повече. Твърде висока цена за онзи половин час на предната седалка на шевролета с Пол Браун. Понякога все още не можеше да повярва, че всичко това се случва с нея. Но посещението при лекаря ѝ помогна да види нещата в истинската им светлина. А също и загрижеността на Томи и фактът, че бебето изведнъж бе започнало да расте с дни.

Томи ходеше да я вижда в ресторанта почти всеки ден или пък отиваше да я вземе от дома ѝ и я водеше да изпият по сода, на разходка или на кино. На първи септември обаче той започна училище и всичко стана много по-трудно. Имаше занятия до три часа след обяд, после следваха тренировки, а след това разнасяше вестници. Когато се отбиеше да я види рано привечер, бе изтощен от умора. Но това не намаляваше загрижеността му за нея. Всеки път, когато останеха сами, той я притискаше към себе си и нежно я целуваше. Понякога им се струваше, че вече са женени, увлечени в разговор за работата ѝ, за училището му, за проблемите им. Страстта, която ги свързваше, бе твърде силна и дълбока, също като при женените двойки, макар че никой от двамата не позволяваше желанията им да ги отведат твърде далеч. Никога не минаваха отвъд целувките и нежните ласки.

— Не искам да забременея — дрезгаво промълви Мерибет една вечер, когато ръцете му погалиха наедрелите ѝ гърди и те и двамата се разсмяха.

Мерибет не искаше да се люби с него, не и сега, когато бебето на Пол растеше в утробата ѝ... А след това искаше всичко да бъде съвсем различно. Не желаше кошмарът да се повтори отново. Не и преди да е готова да има деца. А това щеше да стане след много години. Трябваше първо да завърши училище, да отиде в колеж, да се омъжи за подходящия човек. И едва тогава щеше да роди децата му. Не искаше да избързват с Томи и да опорочат всичко между тях.

И той я разбираше, макар че на моменти просто полудяваше от желание по нея.

Понякога Томи пишеше домашните си при нея, или пък в ресторанта, скрит в някой ъгъл. Тя му носеше мляко и хамбургери, а от време на време дори му помагаше. А когато хазайката ѝ отсъстваше от дома, те заключваха вратата на стаята на Мерибет, излягаха се в леглото ѝ и той започваше да ѝ чете на глас, или пък тя пишеше домашните му по химия, по алгебра или по тригонометрия. Бяха в един и същи клас и две седмици след започване на учебната година, на

него изведнъж му хрумна, че биха могли да учат по всичко заедно. Томи щеше да ѝ препише учебната си програма, щеше да ѝ дава учебниците си да се готви по тях и така тя щеше да върви в крак с материала, който пропускаше в училище, и после много по-лесно щеше да продължи образованието си.

— Ще ги помолиш да се явиш на изпит като се върнеш на училище и така няма да ти се наложи да пропуснеш цял срок.

Само че това беше нещо, за което той не обичаше да мисли. Не искаше Мерибет да се върне в Айова при родителите си. Искаше му се да остане тук, при него, но и двамата все още не знаеха какво ще се случи, след като бебето се роди.

За момента обаче, планът му се оказа изключително успешен. Срещаха се всяка вечер след училище или по време на работата ѝ, и всеки един сам подготвяше уроците си. Тя пазеше всичко, което беше написала, и изпълняваше домашните, които Томи получаваше в училище. В действителност, Мерибет продължаваше обучението си и едновременно с това работеше в ресторанта, и Томи бе силно впечатлен от качеството на работата ѝ. Въпреки отличните си оценки в училище, само за няколко дни той разбра, че всъщност тя е далеч по-добра ученичка от него.

— Страхотна си — с възхищение изрече Томи, докато сравняваше теста ѝ по алгебра с този, който му бяха върнали в училище.

Беше изкарала пълни шестици на двата теста, които бяха правили през седмицата, а темата ѝ за Гражданската война за часа по история бе най-доброто, което бе чел някога. Искаше му се да можеше да го покаже на учителката си по история.

Единственият проблем бе, че той се прибираще у дома чак в полунощ и в края на първия месец майка му започна да става подозрителна. Той ѝ обясни, че има тренировки всеки ден и помага на един приятел, който има проблеми с математиката. Майка му обаче също работеше в училище и не бе никак лесно да я убеди, че в среднощните му закъснения няма нищо необичайно.

Но той обичаше да бъде с Мерибет. Понякога разговаряха с часове след като привършеха с уроците. Говореха за мечтите и идеалите си, за човешките ценности, стремежи и морал, и неизбежно стигаха до бебето, до надеждите, които тя хранеше за бъдещето му, до

живота, който се стремеше да му осигури. Искаше то да има много повече от нея самата. Искаше то да получи възможно най-доброто образование и родители, които да му помогнат да напредне в живота, без да го ограничават със страховете и невежеството на предишните поколения. Мерибет знаеше каква битка ѝ предстои у дома, за да може един ден да отиде в колеж. Родителите ѝ никога нямаше да я разберат. За тях стремежите ѝ да продължи образованието си бяха несериозни и напълно излишни. Но Мерибет не искаше да се задоволи с работа, подобна на тази, която имаше в момента. Знаеше, че би могла да постигне много повече, но само ако успееше да получи съответното образование.

Учителите ѝ от години се опитваха да убедят родителите ѝ, че тя може да стигне далеч, но те просто не го разбираха. А сега баща ѝ повтаряше, че тя е същата като лелите си и че бе успяла да ги опозори с бременността си без мъж и венчило. Мерибет знаеше, че никога няма да се отърве от упреците им и дори и да остави детето, те никога няма да ѝ позволят да го забрави.

— Защо тогава не го задържиш? — все по-често я питаше Томи, но тя само отрицателно клатеше глава.

Знаеше, че това също не бе верният отговор. Независимо от всичко, което бе изтърпяла, въпреки чувствата, които изпитваше към това дете, тя знаеше, че не може да се грижи за него, а и дълбоко в себе си съзнаваше, че няма и желание за това.

В началото на октомври Мерибет трябваше да признае на момичетата в ресторанта, че е бременна. Те вече го бяха разбрали сами и бяха силно развълнувани, въобразявайки си, че бебето е последният дар от мъртвия ѝ съпруг, прекрасен дар, който щеше винаги да ѝ напомня за него. Нямаше как да знаят, че бебето ѝ напомняше единствено за Пол Браун, който имаше осемнадесетгодишна съпруга, вероятно също бременна, и който не даваше и пет пари за детето на Мерибет.

Не можеше да им каже, че иска да се откаже от бебето, и те ѝ носеха малки подаръчета за него, които винаги я караха да се чувства ужасно виновна.

Редовно посещаваше доктор Маклийн, който бе много доволен от нея и постоянно я разпитваше за Томи.

— Толкова добро момче! — усмихваше ѝ се той, сигурен, че грешката им ще доведе до щастлив край.

И двамата бяха чудесни хлапета. Тя беше много красива и лекарят бе убеден, че семейство Уитакър ще я приемат веднага щом разберат за бебето.

По средата на октомври Лиз Уитакър се отби в кабинета му за редовния си медицински преглед. А малко преди да я изпрати доктор Маклийн се сети да ѝ спомене, че има чудесен син.

— Томи? — Лиз изглеждаше изненадана, че той изобщо си спомня сина ѝ. Беше го видял за последен път преди шест години, след раждането на Ани. Тогава Томи бе застанал пред болницата и махаше с ръка към прозореца ѝ. — Той е добро момче — съгласи се тя, все още озадачена от забележката му.

— Сигурно сте много горди с него — с разбиране продължи лекарят.

Искаше му се да ѝ каже повече за двамата влюбени, които му бяха направили такова силно впечатление, но знаеше, че не бива. Беше обещал и на двамата, че няма да го направи.

— Наистина се гордея — отвърна тя, притеснена, че закъснява за училище.

По-късно, на път за дома, тя отново си спомни думите му и се зачуди къде ли се бяха срещали с Томи. Може би е изнасял лекция в училище, или пък има дете в класа на Томи, или... Лиз помисли още известно време върху това, но скоро забрави за случилото се.

На следващата седмица обаче, една от колежките ѝ спомена, че срещнала Томи с някакво изключително красиво момиче, и съвсем небрежно допълни, че момичето ѝ се сторило в твърде напреднала бременност.

Лиз бе ужасена от думите ѝ, а после изведнъж, обхваната от паника, си припомни неочакваната похвала от страна на доктор Маклийн. Мисли върху това през целия ден и реши, че вечерта непременно трябва да поговори с Томи.

Но той се прибра чак в полунощ.

— Къде беше? — строго го попита майка му веднага щом той си дойде.

Тя седеше и го чакаше в кухнята.

— Учих с едни приятели — нервно отговори той.

— Какви приятели? — Лиз познаваше почти всичките му съученици, особено пък сега, когато преподаваше в горния курс. — Кои по-точно? Искам да знам имената им.

— Защо? — Томи внезапно застана нащрек, а когато баща му влезе в стаята, той забеляза странния поглед, който родителите му си размениха.

Откакто майка му бе започнала работа, враждебността между тях бе понамаляла, но отчуждението им изглеждаше по-голямо от всякога. Лиз не бе споменала пред Джон за момичето, с което бяха видели Томи, но той бе чул разговора им и се зачуди какво става. Напоследък все по-ясно осъзнаваше факта, че Томи изобщо не си стои у дома и рядко се прибира преди полунощ.

— Какво има? — Той се обърна към Лиз, която изглеждаше доста разтревожена.

Томи беше добро момче и никога досега не им бе създавал проблеми. Може би просто си бе намерил приятелка.

— Напоследък чувам разни странни неща за Томи — загрижено каза майка му. — Искам да разбера истината от него.

Томи я погледна и веднага разбра, че тя знае нещо.

— Какви *странни неща*? — попита Джон. Това съвсем не бе типично за Томи.

— Кое е момичето, с което се виждаш — направо попита Лиз, а баща му седна на един стол, без да сваля поглед от тях.

— Просто приятелка. Нищо специално...

Но това беше лъжа и Лиз я усети веднага. Мерибет бе нещо повече от обикновена приятелка. Беше влюбен в нея до уши, опитваше се да ѝ помага да не изостава с уроците и бе дълбоко загрижен за бебето ѝ.

Майка му обаче не смяташе да го остави на мира.

— Бременна ли е?

Томи изглеждаше така, сякаш току-що бе получил силен и неочакван удар в диафрагмата, а баща му имаше вид на човек, който всеки миг ще падне от стола.

Лиз напрегнато се взря в Томи в настъпилата тишина.

— Е, бременна ли е?

— Аз... не... аз... о, мамо... не зная... аз не бях... ами... о, боже. — Прекара ръка през косата си, обхванат от паника и ужас. — Не мога

да обясня. Но не е това, което изглежда.

— Тя е просто дебела? — с надежда попита баща му, а Томи го погледна печално.

— Не съвсем.

— О, боже — прошепна майка му.

— По-добре седни — каза му Джон и Томи се отпусна на един стол, а Лиз остана права и продължи да се взира в него, изпълнена с ужас.

— Не мога да повярвам — измъчено промълви тя. — Момичето е бременно... Томи, какво си направил?

— Нищо не съм направил. Ние сме просто приятели. Аз... добре... не сме само приятели... но... о, мамо... ще я харесаш.

— Мили боже! — Майка му отново въздъхна и този път седна и тя. — Коя е тя? И как се случи това?

— По обичайния начин, предполагам — мрачно обясни Томи. — Казва се Мерибет. Запознахме се през лятото.

— Защо не си ни казал?

Но как би могъл да им каже каквото и да е! Те вече не разговаряха с него. Нито пък помежду си. Съвместният им живот бе приключил след смъртта на Ани, а сега всеки се носеше по течението, подобно на плаващи останки от потънал кораб в безлюден океан.

— В кой месец е? — попита майка му, сякаш това имаше някакво значение.

— Вече е на шест месеца и половина — спокойно отговори той.

Може би бе по-добре, че родителите му щяха да узнаят истината. От доста време насам му се искаше да помоли майка си да ѝ помогне с уроците и беше убеден, че тя щеше да я хареса.

Но в този момент Лиз изглеждаше още по-ужасена.

— *На шест месеца и половина?* И кога започна всичко това? — Отчаяно се опитваше да пресметне сама, но бе твърде разстроена, за да го направи.

— Кое кога е започнало? — Томи изглеждаше объркан. — Казах ти, че се запознах с нея през лятото. Тя се премести в нашия град през юни. Работи в ресторанта, в който се храня.

— Кога си ходил на ресторант? — Баща му изглеждаше по-разстроен и от майка му.

— Много пъти. Мама вече почти не готви. Не го е правила от месеци. Използвам част от парите, които печеля като разносям вестници, за да си плащам вечерите.

— Страхотно! — язвително изрече баща му и прикова върху Лиз обвинителния си поглед. После отново се обърна към сина си, още по-объркан и смутен. — На колко години е това момиче?

— На шестнадесет.

— Не разбирам — прекъсна ги майка му. — Дошла е тук през юни, а е бременна на шест месеца и половина... Това означава, че е забременяла през март, или там някъде. Очевидно сте се срещали извън града и след като е забременяла, тя се е преместила тук. Къде си ходил, Томи?

Тя поне не знаеше той да е пътувал извън града. Но както се оказа току-що, те не знаеха нищо и за честите му вечери в ресторанта. Нито пък за бременната му приятелка. Шест месеца и половина! Бебето щеше да се роди съвсем скоро.

Лиз се разтрепери само като си помисли за това. Какво смятаха да правят? Защо той не им бе казал нищо?

Докато мислеше върху това, Лиз започна бавно да проумява случилото се. Всички бяха толкова отчуждени и самотни след смъртта на Ани, особено тя и Джон. Нищо чудно, че Томи се бе забъркал в такива неприятности. Никой от тях не му обръщаше внимание.

Томи обаче най-накрая бе схванал същността на въпросите им.

— Тя не е бременна от мен, мамо. Забременяла е у тях, в Анауа, а баща ѝ я принудил да напусне дома им докато не роди бебето. Тя отишла в някакъв манастир, но не могла да издържи там и така дошла тук. През юни. Тогава се запознах с нея...

— И през цялото това време си излизал с нея? Защо не ни каза?

— Не зная. — Той въздъхна. — Исках да го направя, защото наистина смятах, че ще я харесате, но се боях, че няма да одобрите приятелството ни. Тя е чудесна. И е съвсем сама. Няма си никой, който да ѝ помага.

— Никой, освен теб. — Майка му изглеждаше огорчена, но баща му съвсем определено изпитваше истинско облекчение. — А това ме подсети да те питам още нещо. — Лиз продължаваше да разнищва историята. — Водил ли си я при доктор Маклийн?

Томи се сепна от въпроса ѝ.

— Защо? Той ли ти каза нещо?

Не би трябвало да е той! Лекарят им бе обещал да не го прави!

Лиз само отрицателно поклати глава без да сваля поглед от сина си.

— Всъщност, той не ми каза нищо. Само спомена, че си чудесно момче, а аз останах много изненадана, че те помни. Минаха шест години... И тогава една от учителките те видяла с нея миналата седмица и тя ми каза, че приятелката ти е в напреднала бременност. — Лиз вдигна очи към шестнадесетгодишния си син, като се питаше дали той възнамерява да се ожени за момичето. Дали я обичаше, или просто се опитваше да се държи като истински мъж? — Тя какво смята да прави с бебето?

— Още не е съвсем сигурна. Не мисли, че би могла да се грижи за него. Исква да го даде за осиновяване. Смята, че така ще е по-честно спрямо бебето. — Искваше му се да им обясни всичко наведнъж, да ги накара да я заобичат като него. — Тя е убедена, че някои хора се появяват в живота ни за съвсем кратко време, също като Ани, за да ни донесат благословията си или пък някакъв специален дар... Изпитва нещо подобно и по отношение на бебето. Струва ѝ се, че нейното предназначение е само да му даде живот, но не и да остане с него завинаги. И това не е само теория. Тя силно вярва, че трябва да постъпи точно така заради самото дете.

— Това е твърде тежко решение за едно толкова младо момиче — тихо рече Лиз. Изпитваше съжаление към момичето, но бе силно обезпокоена от очевидното увлечение на Томи. — Къде е семейството ѝ?

— Не желаят да разговарят с нея и не ѝ позволяват да се прибере у дома, докато не се освободи от бебето. Според думите ѝ, баща ѝ май е истински негодник, а майка ѝ не смее изобщо да му противоречи. Мерибет е съвсем сама. Няма си никого.

— Освен теб — тъжно допълни Лиз.

Това беше ужасен товар за едно шестнадесетгодишно момче. За разлика от нея, Джон, който се бе успокоил, че детето не е на Томи, сякаш вече изобщо не се тревожеше.

— Бих искал да се запознаеш с нея, мамо...

Тя се поколеба за момент. Не бе сигурна дали иска да узакони връзката им, като се срещне с момичето, или просто желае да му

забрани да се среща с нея. Но това не ѝ се струваше честно. Мълчаливо погледна към съпруга си, който само сви рамене, за да ѝ покаже, че не възразява.

— Може би наистина трябва да се срещнем...

Имаше странното усещане, че го дължат на Томи. Щом той държеше толкова много на това момиче, може би си струваше да се запознаят с нея.

— Тя отчаяно иска да ходи на училище. Всяка вечер работя с нея, давам ѝ копия на всичко, което правим в час, а тя използва учебниците ми, за да се подготвя. Вече започна да ме изпреварва. Освен това пише много повече есета и чете доста странична литература.

— Защо тогава не ходи на училище? — В гласа на майка му се долавяше неодобрение.

— Трябва да работи. Не може да ходи на училище, докато не се върне у дома.

— И тогава какво? — Майка му продължаваше да го притиска, но дори и Томи не знаеше всички отговори. — Ами ти? Връзката ви сериозна ли е?

Томи се поколеба. Не му се искаше да ѝ казва всичко, но знаеше, че трябва.

— Да, мамо... сериозна е. Аз я обичам.

Чул отговора му, баща му изведнъж се паникьоса.

— Ти няма да се ожениш за нея, нали? Или да задържите детето? Томи, вие сте само на шестнадесет години и не знаете какво правите. Щеше да е достатъчно лошо, ако бебето беше твое, но то не е. Не е необходимо да правиш това.

— Зная. — Отговори на баща си като истински мъж. — Аз я обичам. Бих се оженил за нея и бих задържал бебето, но тя не желае нито едното, нито другото. Исква да се върне в училище, а после, ако може, да отиде в колеж. Мисли, че би могла да продължи да живее с родителите си, макар че аз не съм сигурен в това. От всичко, което ми е разказвала, не мисля, че баща ѝ ще ѝ позволи да продължи образованието си. Но тя не желае да се жени, докато не приключи с обучението си. Мерибет не се опитва да ме впримчи в брак, татко. Ако се оженим, то ще е, защото аз съм настоял да го направим.

— Е, не го прави! — Баща му си отвори една бира и отпи.

Самата мисъл, че Томи би могъл да се ожени на шестнадесет години го изнервяше.

— Не прави нищо, за което по-късно ще съжаляваш, Томи — обади се и майка му, като се опитваше да изглежда по-спокойна, отколкото се чувстваше. Но след всичко, което бе чула, просто не можеше да спре треперенето на ръцете си. — И двамата сте много млади. Ще съсипете живота си, ако сега допуснете грешка. Тя вече е сгрешила веднъж. Недейте да прибавяте към случилото се още една грешка.

— Мерибет разсъждава по същия начин. Точно затова иска да даде бебето за осиновяване. Смята, че ако го задържи, ще допусне грешка, за която ще трябва да плащат всички. Но аз мисля, че греша. Сигурен съм, че един ден ще съжалява за детето. Тя обаче е убедена, че бебето заслужава по-добър живот от този, който тя може да му осигури.

— Може би е права — тъжно изрече майка му.

Трудно ѝ бе да повярва, че в живота може да има нещо по-тъжно от това да се откажеш от собственото си дете... освен, може би, да го изгубиш завинаги, особено пък ако си го обичал прекалено много. Но да се отречеш от детето, което си носил в утробата си девет месеца, ѝ се струваше истински кошмар.

— Има много чудесни семейства, които мечтаят да си осиновят дете... хора, които не могат да имат собствени деца и които биха се грижили чудесно за бебето ѝ.

— Зная. — Той внезапно ѝ се стори много уморен. Беше един и половина след полунощ, а те вече час и половина седяха в кухнята и обсъждаха проблемите на Мерибет. — Само че е много тъжно. А за нея какво ще остане?

— Бъдещето. Може би то е по-важно — мъдро рече майка му. — Животът ѝ ще бъде напълно опропастен, ако още шестнадесетгодишна се обвърже с бебе, без да има дори семейство да ѝ помага. Същото ще стане и с теб, ако се ожениш за нея. Това не е живот за две деца, които още не са завършили училище.

— Просто се срещни с нея, мамо. Поговори с нея. Искам да я опознаеш. Може би ще е добре да ѝ дадеш някои материали от училище. Тя се справя по-добре от мен и аз не зная какво повече да ѝ предложа.

— Добре. — Родителите му се спогледаха. Изглеждаха разтревожени, но и двамата кимнаха в съгласие. — Доведи я следващата седмица. Ще приготвя вечеря. — Каза го така сякаш щеше да направи изключителна жертва.

Вече мразеше да готви, но го правеше, когато се налагаше. А в този момент се чувстваше по-виновна от всякога, разбрала, че бе принудила сина си да се храни по ресторанти като сираче.

Опита се да му каже нещо по този въпрос, след като загасиха осветлението в кухнята и се запътиха по коридора към стаите си.

— Съжалявам... аз съжалявам, че напоследък не ти обръщам много внимание. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се изправи на пръсти, за да го целуне. — Аз те обичам... предполагам, че не бях съвсем на себе си през изминалите десет месеца.

— Не се безпокой за мен, мамо — ласкаво рече той. — Аз съм добре.

И наистина беше, благодарение на Мерибет. Тя му бе помогнала, повече отколкото той на нея — всеки беше за другия истинска утеха и подкрепа.

Томи се прибра в стаята си, а Лиз влезе в спалнята, погледна Джон и тежко се отпусна на леглото. Изглеждаше съсипана и много уморена.

— Не мога да повярвам на ушите си. Знаеш ли, той ще се ожени за нея, ако му позволим.

— И ще постъпи като истински глупак — сърдито заяви Джон. — Тя вероятно е някоя малка уличница, успяла да забременее още на шестнадесет години, а сега се опитва да го залъгва с разни приказки за колеж и образование.

— И аз не зная какво да мисля. — Лиз отново го погледна. — Сигурна съм само, че и двамата се държахме като обезумели през изминалата година. Ти пиеше, а аз се бях отнесла нанякъде и скрита в собствените си мисли, се опитвах да забравя случилото се. А по това време Томи се е хранил по ресторанти и се е влюбил в бременно момиче, за което иска да се ожени. Бих казала, че успяхме да превърнем живота си в пълна неразбория.

Лиз изглеждаше стъписана от всичко, което бе чула тази вечер, и душата ѝ се разкъсваше от чувство на вина.

— Може би това е нормално за хора, преживели толкова голямо нещастие — каза Джон и седна на леглото до нея. За пръв път от много време насам се приближаваше толкова до нея и Лиз изведнъж осъзна, че този път не е ядосана, а само разтревожена и обърквана. — Мислех си, че ще умра, когато... — тихо изрече Джон, неспособен да довърши собственото си изречение.

— Аз също... даже мисля, че почти го направих — призна си тя. — Чувствам се така, сякаш съм преживяла последната година в кома. Дори не съм сигурна какво точно се е случило.

Той я прегърна и я притисна към себе си, а когато по-късно си легнаха, никой от тях не каза нито дума. Той само още по-силно я притисна към себе си.

ГЛАВА СЕДМА

Дойде почивният ден на Мерибет и тя, облякла най-хубавата си рокля, се приготви да отиде в дома му и да се запознае с родителите му. Той дойде да я вземе след тренировката по футбол. Беше малко закъснял и изглеждаше доста нервен.

— Чудесна си — рече Томи, след като я огледа, а после се наведе и я целуна. — Благодаря ти, Мерибет.

Осъзнаваше, че тя се бе постарала и наистина искаше да изглежда добре за срещата с родителите му. Мерибет знаеше, че тази среща е много важна за него и не искаше да го кара да се чувства неловко заради нея. Достатъчно неудобно бе това, че е бременна почти на седем месеца. Никой друг, освен Томи не би я завел да се срещне с когото и да било, най-малкото пък с родителите му.

Мерибет бе облякла тъмносива вълнена рокля с малка бяла яка и черна папийонка, която бе купила със заплатата си, след като всички стари рокли ѝ отесняха, а Томи започна да я извежда на вечеря през свободните ѝ дни. Яркочервената ѝ коса бе прибрана в стегната опашка, привързана с панделка от черно кадифе. Приличаше на малко момиченце, скрило голям балон под полата си, а Томи ѝ се усмихна и ѝ помогна да се качи в камиона на баща му. Мерибет изглеждаше чудесно и той се надяваше срещата с родителите му да мине гладко и без усложнения. Почти не бяха споменавали името ѝ след дългия разговор миналата седмица. Само бяха потвърдили желанието си да се запознаят с нея. А Мерибет мълча през целия път, измъчвана от страхове и съмнения.

— Няма да се притесняваш, нали? — каза ѝ той, когато спряха пред дома му, а тя се възхити от красивата и спретната къща. Очевидно бе прясно боядисана, а край нея имаше цветни лехи. По това време на годината нямаше цветя, но по всичко личеше, че къщата е много добре поддържана. — Всичко ще бъде както трябва — успокои я той, докато ѝ помагаше да слезе от колата.

Влезе в къщата пред нея, хванал ръката ѝ и веднага видя родителите си. Очакваха ги във всекидневната и той забеляза, че майка му внимателно наблюдава Мерибет, която бързо прекоси стаята, за да се ръкува първо с нея, а след това и с баща му.

Всички се държаха изключително внимателно и учтиво. Лиз я покани да седне, а след това ѝ предложи чай или кафе. Мерибет предпочете една кола, а Джон остана да побъбри с нея, когато Лиз отиде в кухнята да погледне вечерята. Беше приготвила задушено месо и любимите на Томи картофени палачинки, гарнирани със сметана и спанак.

След малко Мерибет предложи да ѝ помогне и бързо я последва в кухнята. Двамата мъже я изпратиха с поглед, а когато Томи се надигна, за да се присъедини към тях, Джон леко го дръпна за ръката, за да го спре.

— Остави я да поговори с майка ти, сине. Дай на майка ти време да я опознае. Изглежда ми добро момиче — честно призна той. — Красавица при това. Истински срам е, че точно на нея се е случило подобно нещо. Какво е станало с момчето? Защо не са се оженили?

— Той се оженил за някакво друго момиче, но Мерибет и без друго не пожелала да се омъжи за него. Тя твърди, че не го обича.

— Не съм сигурен дали постъпката ѝ е умна, или пък много глупава. Бракът е доста труден понякога, дори и когато живеем с любимия човек. Но съм сигурен, че трябва много смелост и забележителен кураж, за да постъпи човек като нея. — Той запали лулата си и се вгледа в сина си. Томи бе пораснал много напоследък. — Родителите ѝ постъпват много непочтено с нея. Не е честно да я изгонят от дома си по този начин.

Джон внимателно се взираше в сина си, опитвайки се да разбере какво означава това момиче за него.

По всичко личеше обаче, че е искрено и дълбоко влюбен в нея. Чувствата му бяха изписани на лицето му и баща му го погледна със симпатия и много любов.

Когато Лиз най-сетне ги извика за вечеря, двете с Мерибет сякаш бяха станали добри приятелки. Мерибет ѝ помагаше да сервира масата, докато разговаряха за курса по цивилизация, който Лиз преподаваше в горните класове. Когато Мерибет спомена, че би искала да учи нещо подобно, Лиз я погледна със замислено изражение.

— Струва ми се, че бих могла да ти дам някои от материалите. Томи ми каза, че се опитваш да не изоставаш от съучениците си, като работиш заедно с него. Искаш ли да прегледам някои от темите ти?

Мерибет остана зашеметена от предложението.

— Ще ви бъда много задължена — с благодарност рече тя и зае мястото си между двамата мъже.

— Изпращаш ли работите си в старото училище или просто ги правиш за себе си?

— Най-вече за себе си, но се надявам, че ще ми позволят да се явя на изпит, след като се върна, за да ми признаят пропуснатия първи срок.

— Защо не ми позволиш да ги погледна? Може би ще мога да ги предложа в нашето училище, за да получиш някаква оценка за труда си. Разбрах, че пишеш всички домашни, които Томи получава в училище.

Мерибет бързо кимна в отговор, а Томи се настани между Мерибет и майка си и заговори вместо нея.

— Тя е много по-напред от мен, мамо. Вече привърши учебника ми по естествени науки и с историята на Европа. Разработила е и всички незадължителни теми.

Лиз изглеждаше впечатлена и Мерибет обеща да донесе всичките си разработки през уикенда.

— Всъщност, аз бих могла да ти давам и някои допълнителни задачи — каза Лиз, докато ѝ подаваше задушеното. — Всичките ми материали са предназначени за ученици в горните курсове.

Двете развълнувано продължиха да обсъждат плановете си, а в края на вечерта вече бяха разработили чудесна система, според която щяха да се виждат за няколко часа в събота следобед, а Лиз щеше да ѝ дава допълнителни домашни и задачи за през седмицата.

— Ще можеш да работиш върху тях, когато имаш възможност и да ми ги връщаш за проверка щом са готови. Томи ми каза, че работиш по шест дни в ресторанта и зная, че няма да ти е лесно. — Всъщност, Лиз бе изненадана, че тя има сили да работи по десет часа на ден като сервитьорка. — Колко още ще работиш, Мерибет?

Притесняваше се да я пита за бременността ѝ, но въпросът просто не можеше да бъде избегнат. Коремът ѝ вече беше огромен.

— До края, предполагам. Не мога да си позволя да напусна порано.

Парите, които баща ѝ ѝ бе дал, щяха да стигнат, за да плати за раждането, но тя имаше нужда от заплатата си, за да живее. Наистина не можеше да си позволи да напусне работа. Щеше да ѝ е доста трудно да събере достатъчно пари, за да може да се издържа седмица-две след раждането. Средствата ѝ бяха много ограничени, но за щастие тя не се нуждаеше от кой знае какво. А и след като не смяташе да задържи детето, нямаше нужда да му купува нищо, макар че момичетата в ресторанта непрекъснато ѝ говореха, че ще я обсипят с подаръци за бебето. Тя се опита да ги разубеди, защото преживяваше болезнено всеки разговор на тая тема, но те нямаше как да знаят, че тя щеше да се раздели с детето си.

— Ще ти бъде много трудно да работиш до последния момент. — В гласа на Лиз се долавяше искрено съчувствие. — Аз постъпих така преди да родя Томи и накрая вече си мислех, че ще го родя в класната стая. С Ани си взех по-голяма почивка. — На масата изведнъж се възцари абсолютна тишина. Лиз вдигна очи към Мерибет, а младото момиче открито срещна погледа ѝ. — Предполагам, че Томи ти е разказал за сестра си — тихичко промълви Лиз.

Мерибет кимна и очите ѝ се изпълниха с любов към него и искрено съчувствие към родителите му.

Ани вече ѝ се струваше съвсем истинска и реална.

Беше слушала толкова много за нея, сънувала я бе толкова често, че вече имаше чувството, че я бе познавала добре.

— Да, каза ми — внимателно изрече Мерибет. — Ани трябва да е била едно много специално малко момиченце.

— Такава беше — промълви Лиз.

Изглеждаше опустошена от мъка, а Джон мълчаливо протегна ръка през масата. Лекичко докосна пръстите ѝ и Лиз го погледна с изненада. Правеше го за пръв път от доста време насам.

— Предполагам, че всички деца са специални — продължи тя. — Твоите също ще бъдат такива. Децата са чудесен, благословен дар.

Мерибет не ѝ отговори, а Томи веднага я погледна, защото знаеше всичките ѝ страхове и съмнения, свързани с това бебе.

После разговаряха за следващия футболен мач на Томи, а Мерибет тайничко си мечтаеше да можеше да отиде да го гледа заедно

с тях.

Поговориха и за родния град на Мерибет, за училището ѝ, за времето, което бе прекарала край езерото заедно с Томи. Говориха за всичко друго, освен за взаимоотношенията ѝ със сина им и за бебето. В десет часа Томи най-сетне стана, за да я закара до тях. Тя целуна и двамата му родители преди да си тръгне, а веднага щом се качи в пикапа, изпусна дълга въздишка на облекчение и се облегна на седалката, сякаш бе съсипана от умора.

— Как мина? Никак ли не ме харесаха?

Беше трогнат от въпроса ѝ. Наведе се към нея и нежно я целуна.

— Беше чудесна и те много те харесаха. Защо мислиш, че мама предложи да ти помага?

Томи изпитваше огромно облекчение. Родителите му се държаха не просто учтиво, те бяха много дружелюбни и открито изразяваха симпатията си към нея.

Всъщност, те останаха силно впечатлени от Мерибет и докато помагаше на Лиз с чиниите, Джон възторжено заговори за острия ѝ ум и доброто ѝ възпитание.

— Тя е страхотно момиче, не мислиш ли, Лиз? Как е могла да допусне да ѝ се случи подобно нещо?

Поклати глава и избърса една чиния. За пръв път от месеци наред бе изпитал истинско удоволствие от вечерята и се гордееше с Лиз, която бе положила много усилия, за да бъде всичко наред.

— Не е виновна само тя...

Лиз леко се усмихна, но трябваше да признае, че Джон има право. Мерибет беше чудесно момиче и тя побърза да го каже на Томи, когато той се върна половин час по-късно. Беше изпратил Мерибет до стаята ѝ, целунал я бе и си бе тръгнал веднага, защото Мерибет изглеждаше много уморена, а гърбът отново я болеше. Денят се бе оказал прекалено дълъг за нея, а през изминалите няколко дни бе започнала да се чувства много тежка и непохватна.

— Приятелката ти ми хареса — тихо каза Лиз и прибра последната чиния.

Джон току-що бе запалил лулата си и само кимна в знак на съгласие.

— И тя много ви хареса. Мисля, че е много самотна тук, а родителите и малката ѝ сестричка ѝ липсват ужасно. От това, което

чувам от нея, не мисля, че са кой знае какво семейство, но предполагам, че тя е свикнала с тях. Баща ѝ ми прилича на истински тиранин, а Мерибет твърди, че майка ѝ никога не му противоречи. И въпреки това, мисля, че ѝ е много трудно да живее напълно изолирана от тях. Майка ѝ ѝ писа няколко пъти, но баща ѝ очевидно не желае дори да прочете писмата ѝ. Освен това, изобщо не ѝ позволяват да общува със сестра си. Поведението им ми се струва страшно тъпо.

Изглеждаше ядосан и майка му внимателно се вгледа в очите му. Лесно бе да забележи силната любов, която изпитваше към Мерибет, и желанието му да я пази и закриля.

— Семействата понякога взимат много глупави решения — каза майка му, изпълнена със състрадание към момичето. — Струва ми се обаче, че постъпката им няма да им дава мира още дълго, а може би и до края на живота им.

— Мерибет иска да се върне у дома и да завърши училище, а след това да се премести в Чикаго. Казва, че иска да посещава там колеж.

— Защо не тук? — предложи баща му и Лиз остана изненадана от лекотата, с която го каза.

В града им имаше колеж, който беше много добър. Ако Мерибет пожелаеше да учи тук и успееше да спечели стипендия, Лиз би могла да ѝ помогне с кандидатстването.

— Никога не съм мислил за това, а съм сигурен, че и тя не се е сетила за подобна възможност. — Томи изглеждаше доволен от предложението. — Ще поговоря с нея, но ми се струва, че точно в този момент тя се притеснява само за бебето. Малко е уплашена. Не мисля, че знае какво я очаква. Може би... — Той колебливо погледна Лиз, радостен, че двете жени вече се познаваха. — Може би ти би могла да поговориш с нея, мамо. Тя наистина няма с кого друг да си поговори, освен с мен и с другите сервитьорки в „При Джими Д“. А те май само я плашат като заговорят за това.

От малкото, което знаеше, Томи също се чувстваше уплашен и притеснен. Целият процес на раждането му се струваше ужасяващо труден и мъчителен.

— Ще поговоря с нея.

Лиз веднага прие и малко след това всички си легнаха.

Лиз лежеше до Джон и изведнъж се улови, че мисли за Мерибет.

— Тя е приятно момиче, нали? Невъзможно ми е да си представя, че бих могла да преживея подобно нещо съвсем сама... Ще ѝ бъде толкова трудно и тъжно... а и да се откаже от бебето...

Очите ѝ се напълниха със сълзи само при мисълта за това. Припомни си как бе държала Ани в ръцете си, и Томи... Бяха толкова очарователни, толкова милички и обичани. Мисълта да ги даде на други хора веднага след раждането, би я убила. Но тя ги бе чакала и двамата твърде дълго. А и беше доста по-стара. Може би на шестнадесет години едно бебе бе прекалено непосилен товар, а Мерибет бе достатъчно мъдра, за да осъзнае, че бремето е твърде тежко, за да се справи сама.

— Мислиш ли, че Ейвъри ще успее да намери семейство за детето?

Внезапно започна да се притеснява за това. И тя, като Томи, не можеше да се примири с факта, че Мерибет няма към кого друг да се обърне за помощ.

— Сигурен съм, че го прави много по-често, отколкото предполагаме. Не е толкова необичайно, както знаеш. Но момичетата в нейното положение обикновено се крият някъде докато родят. Сигурен съм, че ще намери най-подходящите родители за това бебе.

Лиз кимна. Лежеше в тъмнината и мислеше за Мерибет и за сина си. Бяха толкова млади и толкова влюбени, и изпълнени с надежди. Все още вярваха, че животът би могъл да бъде добър и благосклонен, доверяваха се изцяло на онова, което им готвеше съдбата. Лиз вече не притежаваше тяхната воля, изстрадала бе твърде жестока болка след смъртта на Ани. Знаеше, че никога повече няма да повярва в съдбата. Тя беше прекалено жестока, безжалостна, донкихотовска.

Поговориха още малко за Мерибет, а после Джон се унесе в сън. Дватамата с Лиз не бяха станали по-близки, но през последните няколко дни отчуждението между тях изглеждаше не толкова отблъскващо, а от време на време някой мил жест или блага дума стопляха душата ѝ. Лиз полагаше малко повече усилия, а вечерята им заедно съвсем определено показва, че отново трябва да започне да готви за всички тях. Имаха нужда да са заедно вечер, да се докосват от време на време, да разговарят, да споделят проблемите си, да си върнат надеждите и мечтите. Бяха като изгубени твърде дълго и сега Лиз усещаше как бавно, един по един, излизат от мъглата, в която се бяха крили месеци

наред. Чувстваше, че Джон се връща при нея, или поне иска да го направи. Само Томи си оставаше такъв, какъвто е бил винаги.

Само че сега Мерибет вече стоеше до него.

За пръв път от месеци наред Лиз се унесе в сън, завладяна от спокойствие и надежда. На следващата сутрин отиде в училищната библиотека, за да вземе някои книги за Мерибет и да ѝ подготви допълнителни задачи за домашно.

Беше събрала всички необходими материали, когато Мерибет дойде в събота следобед и бе изненадана от качеството на темите, които момичето ѝ подаде. Работата ѝ беше по-добра от тази на повечето завършващи ученици.

Лиз се намръщи докато четеше и поклати глава. Мерибет веднага се паникьоса.

— Слаби ли са, госпожо Уитакър? Наистина нямам много време и ги пиша все нощем. Мога да поработя още малко върху тях. Освен това искам да напиша още една разработка върху „Мадам Бовари“. Не мисля, че това, което съм подготвила, е достатъчно добро.

— Не ставай смешна — сгълча я Лиз, вдигна поглед към нея и неочаквано се усмихна. — Това е изключително. Аз съм просто възхитена.

Работата на Томи изглеждаше твърде слаба в сравнение с нейната. Мерибет беше превъзходна ученичка.

Беше написала една тема върху руската литература и друга за хумора в комедиите на Шекспир. Подготвила бе публицистична статия за войната в Корея, а всичките ѝ домашни по математика бяха абсолютно верни и безупречно подредени. Лиз от години не бе попадала на толкова прецизна и задълбочена работа у някой ученик. Погледна момичето и огромния ѝ издут корем, а после нежно стисна ръката ѝ.

— Свършила си чудесна работа, Мерибет! Мисля, че трябва да ти си признае цялата година. Разработките ти всъщност са по-добри от тези на учениците в последния курс.

— Наистина ли мислите така? Смятате, че бих могла да ги представя в старото ми училище?

— Имам по-добра идея — рече Лиз и подреди папките в спретнатата купчинка. — Искам да ги покажа на нашия директор. Може би ще успея да ти издействам разрешение да положиш приравнителни

изпити тук, а когато се върнеш у дома, ще можеш да се запишеш направо в последния клас.

— Мислите ли, че ще ми позволят да направя това?

Мерибет бе слисана и зашеметена от предложението на Лиз. Това означаваше, че би могла да прескочи една цяла година и може би дори да завърши през юни, което всъщност искаше. Знаеше, че предстоящите месеци у дома щяха да са твърде болезнени и мъчителни. Беше доказала, че може да се грижи сама за себе си, и ако искаше да се върне у дома, то бе само, за да види Ноел и майка си и за да завърши училище. Но Мерибет съзнаваше, че няма да е в състояние да остане твърде дълго. Беше стигнала далеч, пораснала бе твърде много, за да може да живее с родителите си още цели две години. Знаеше, че те никога няма да ѝ позволят да забрави случилото се, особено пък баща ѝ. Шест месеца до дипломирането през юни бяха повече от достатъчни. А след това щеше да се премести от дома, щеше да си намери работа, а един ден, ако има късмет, може да спечели и стипендия, за да отиде в колеж. Нямахше нищо против дори да учи вечерно. Готова бе да направи всичко, за да получи добро образование, макар и да знаеше, че семейството ѝ никога няма да я разбере.

Лиз ѝ даде няколко допълнителни задачи, обеща още веднъж да провери какво може да се направи в тяхното училище и каза на Мерибет, че ще я уведоми веднага щом получи някакъв отговор.

След това поговориха още малко, но не за училище, а за други неща — най-вече за Томи и за неговите планове. Лиз очевидно все още се безпокоеше, че той би могъл да се ожени за Мерибет, за да не се налага тя да оставя бебето си за осиновяване, но не каза нищо по този въпрос. Вместо това заговори за колежите, които би могъл да посещава, и за възможностите, които се откриваха пред него. Мерибет я разбираше чудесно. Знаеше какво се опитва да ѝ каже Лиз и накрая не можа да се въздържи. Погледна я в очите и заговори съвсем тихо и откровено.

— Аз няма да се омъжа за него, госпожо Уитакър. Не и сега. Не бих му причинила подобно нещо. Той се държа чудесно с мен. Томи е единственият приятел, който имам, откакто се случи всичко това. Но ние и двамата сме твърде млади и един брак сега ще съсипе живота ни. Не съм сигурна, че той го разбира — тя тъжно въздъхна, — но аз съм убедена, че все още не сме готови да имаме дете. Поне аз не съм.

Трябва да му дам твърде много... човек трябва да е винаги край децата си... трябва да е нещо, което аз още не съм... Трябва да е голям.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и Лиз усети, че сърцето ѝ се свива от болка и съжаление към нея. Самата тя беше още почти дете, а вече носеше бебе в утробата си!

— На мен ми изглеждаш доста голяма, Мерибет. Може би не достатъчно, за да се справиш с всичко това... но мисля, че имаш какво да дадеш на детето си. Постъпи така, както е най-добре за теб... и за бебето. Аз просто не искам Томи да бъде наранен или да направи някоя глупост.

— Няма. — Мерибет се усмихна и избърса очите си. — Аз няма да му позволя. Понякога и на мен много ми се иска да задържа бебето. Но после какво? Какво ще правя след един месец? След една година? Ами ако не мога да си намеря работа? Ако няма кой да ми помага? А Томи как ще завърши училище с бебе на ръце? Няма да може. Нито пък аз. Зная, че става дума за моето бебе и не би трябвало да говоря по този начин, но аз искам да направя онова, което е най-добро и за бебето. То има право на много повече от това, което мога да му дам. Има право на родители, които го обичат и не се боят от грижите по него. Искане ми се да бъда с детето си, но зная, че не мога... и това ме плаши.

Сърцето ѝ се късаше при мисълта за детето, особено сега, когато бебето беше толкова голямо и толкова истинско, и мърдаше през цялото време. Беше ѝ трудно да го пренебрегне, а още по-трудно да се отрече от него. Но за нея любовта към детето ѝ бе свързана с желанието да му осигури по-добър живот, а после да продължи пътя си напред, докато открие истинското си място в този свят.

— Доктор Маклийн каза ли ти нещо по въпроса с осиновяването? — попита Лиз. — Знаеш ли дали вече има някое семейство предвид?

Лиз беше любопитна. Познаваше няколко бездетни млади семейства, които биха били много щастливи да осиновят детето ѝ.

— Не е споменавал нищо. — Мерибет изглеждаше загрижена. — Надявам се, че той разбира, че аз твърдо съм решила да оставя детето. Може би той смята, че Томи и аз... — Мерибет се поколеба докато търсеше подходящата дума и Лиз се разсмя.

— Мисля, че е точно така. Той дори ми го намекна преди известно време, когато възхваляваше Томи като *чудесен младеж*. Мисля, че Ейвъри е убеден, че бебето е на Томи. И аз си помислих същото, когато разбрах за вас. Признавам си, че ме изплашихте до смърт... Но предполагам, че можеше да бъде много по-лошо... Томи се справя чудесно, въпреки че детето не е негово, а това сигурно е още по-трудно.

— Той е просто фантастичен — възкликна Мерибет.

Чувстваше се много по-близка с майка му, отколкото със собствената си майка. Лиз беше сърдечна, любяща и интелигентна, и сякаш бе започнала да възвръща предишната си жизненост и енергия след кошмарната година, която бе преживяла. Беше тъгувала и страдала прекалено дълго и го осъзнаваше.

— Какво ще правиш през следващите два месеца? — Лиз ѝ наля чаша мляко и ѝ предложи малко сладки.

— Ще продължа да работя, предполагам. Ще се занимавам с домашните, които ми даваш. Ще чакам раждането на бебето. Трябва да се роди по Коледа.

— Това е съвсем скоро. — Лиз я погледна ласкаво. — Искам да знам, ако мога да ти помогна по някакъв начин.

Искаше да помогне и на двамата, на Мерибет и на Томи.

Мерибет си тръгна късно следобед, а Лиз отново ѝ обеща да провери какви са възможностите в училище. Самата мисъл за това я изпълни с неописуемо вълнение и тя едва изчака Томи, за да му разкаже всичко. Той дойде да я вземе малко по-късно вечерта и я заведе на кино.

Отидоха да гледат „Дяволът от Буана“ и трябваше да си сложат цветни очила, за да могат да се насладят на триизмерните ефекти. Това беше първото кино от този тип и двамата останаха възхитени от него. След това Мерибет му разказа за времето, което бе прекарала с майка му.

Тя изглежда изпитваше огромно уважение към нея, а Лиз, на свой ред, с всеки изминал ден се привързваше все повече към момичето. Беше я поканила на вечеря следващия уикенд. А когато Мерибет му спомена за това, Томи заяви, че когато тя е със семейството му, той се чувства почти женен. Изчерви се, докато произнасяше думите, но усещането очевидно му харесваше.

Напоследък мислеше много за това, особено сега, когато раждането на бебето приближаваше.

— Не би било много лошо, нали? — попита той, когато я заведе до дома ѝ. Опитваше се да говори нехайно и безгрижно. — Няма да е никак лошо да се оженим.

Изглеждаше толкова млад и невинен. Но Мерибет вече бе обещала пред майка му, а и пред себе си, че няма да му позволи да направи това.

— Да, докато ти писне от мен. След година-две, или когато наистина много остарее и стана на двадесет и три — подразни го тя. — Помисли си за това. Има още седем години до тогава. Можем да си родим осем деца, ако я карам с това темпо.

Постоянно се шегуваше със себе си, а и с него, но този път съзнаваше, че на Томи не му е до шегги.

— Бъди сериозна, Мерибет!...

— Сериозна съм. Точно тук е бедата. И двамата сме твърде млади и ти го знаеш.

Но той бе твърдо решен да поговорят за това отново. Нямахше да ѝ позволи да го разубеди. Все още оставаха цели два месеца до раждането, но той искаше да ѝ направи сериозно предложение за женитба преди това.

Тя продължаваше да избягва този разговор и през следващата седмица, когато той я заведе да карат кънки. Беше паднал първият сняг и езерото блестеше на слънцето. Томи не можа да устои на импулса да отидат да се позабавляват. А и мястото му напомняше за Ани и за дните, когато се бяха пързали заедно.

— През уикендите често идвах тук с нея. Доведох я да се пързалиме седмицата преди... преди да умре. — Наложих си да произнесе думите, без значение колко силно го нараняваха в този момент. Знаеше, че е време да се примири с факта, че нея вече я няма, но въпреки това не му беше никак лесно. — Липсват ми постоянните ѝ закачки. Вечно ме тормозеше и ми досаждаше заради момичетата... Сигурно щеше да ме подлуди заради теб. — Той се усмихна, замислен за малката си сестра.

При едно от посещенията си в дома им Мерибет бе видяла стаята ѝ. Търсеше банята и съвсем случайно се озова в стаята. Всичките ѝ вещи бяха по местата си. Малкото ѝ легло, куклите ѝ, люлката, в която

ги е люлеела, библиотеката с книжките ѝ, възглавницата ѝ, малкото ѝ розово одеялце. Мерибет усети, че сърцето ѝ се свива от мъка. Но не спомена пред тях, че е била там. Имаше чувството, че е попаднала в светилище и отново почувства огромната скръб, която изпитваше цялото им семейство.

Но сега се смееше, докато Томи ѝ разказваше най-различни истории за момичетата, които Ани не бе одобрила, най-вече защото били твърде тъпи или твърде грозни.

— Аз може би също нямаше да се класирам — каза Мерибет докато се плъзгаше с него по леда и се питаше дали е много уместно да го прави в сегашното си състояние. — Особено пък в този си вид. Сигурно щеше да ме помисли за слон. Защото аз съвсем определено се чувствам точно така. — Все още обаче изглеждаше елегантна на леда, нахлузила кънките, които бе заела от Джули.

— Мислиш ли, че е разумно да се пързалиме — попита я той, измъчван от съмнения и страхове.

— Няма страшно — спокойно каза тя. — Стига да не падна. — После се завъртя няколко пъти, за да му покаже, че невинаги е била непохватна дебелана.

Той изглеждаше впечатлен от лекотата, с която тя се плъзгаше по леда. Правеше осморки без никакви усилия, докато изведнъж се подхлъзна и тупна тежко на леда. Томи и още няколко души, които бяха наблизко, извикаха от изненада и се втурнаха към нея. Беше си ударила главата и бе останала почти без дъх. Трима мъже едва успяха да я изправят, а тя изглеждаше почти припаднала. Томи я измъкна от леда, а всички наоколо ги гледаха сериозно угрижени.

— Най-добре е да я заведете в болницата — тихичко предложи една майка, която бе довела децата си да се пързаят. — Може да започне да ражда. — Тя му помогна да я качи в пикапа, а само миг покъсно Томи подкара с пълна скорост към кабинета на доктор Маклийн, като не преставаше да я обвинява, а и себе си, за проявената глупост.

— Как можа да направиш подобно нещо? — кресна той. — А и защо ли ти позволих?... Как се чувстваш? Добре ли си?

Томи целият се тресеше от нерви и страх. Мерибет нямаше родилни болки, но главата ѝ се цепеше от болка.

— Добре съм — рече тя и го погледна глуповато. — Зная, че беше тъпо от моя страна, но ужасно се уморих да бъда дебела, тромава

и непохватна.

— Не си. Ти си просто бременна. И трябва да изглеждаш точно такава, каквато си. Това, че не искаш бебето, не означава, че трябва да го убиеш.

Тя се разплака от думите му, а когато стигнаха до кабинета на доктор Маклийн, и двамата бяха ужасно разстроени. Мерибет продължаваше да плаче, докато Томи ту ѝ се извиняваше, ту отново започваше да ѝ крещи.

— Какво се е случило? Какво се е случило? Господи, какво става тук!

Лекарят не можеше да разбере нищо от спора им. Успя да чуе само, че Мерибет си е ударила главата и се опитала да убие бебето. Тогава тя се разплака отново и най-накрая си призна, че бе паднала на леда, докато карала кънки.

— Кънки? — Лекарят изглеждаше изумен. Никоя от другите му пациентки не би си и помислила за подобно нещо. Но те и двамата бяха само шестнадесетгодишни и останаха силно впечатлени от кратката му лекция. Вече никакво яздене, никакви кънки, никакви велосипеди и ски. — И никакъв футбол — добави с усмивка той и Томи се изхили. — Трябва да се държите като възрастни! — А после добави още един спорт, който трябваше да отпадне от заниманията им. — И никакви полови контакти, докато не се роди бебето.

Нито един от двамата не си направи труда да му обясни, че такива между тях изобщо не е имало и че Томи е все още девствен.

— Мога ли да ти имам доверие, че повече няма да караш кънки? — многозначително попита лекарят и тя го погледна глуповато.

— Обещавам.

А когато Томи отиде да докара колата, тя му напомни, че не смята да задържи бебето и че го моли да намери подходящо семейство, което да го осинови.

— Сериозно ли искаш това? — Лекарят изглеждаше изненадан. Момчето на Уитакър очевидно бе силно влюбено в нея и по всичко личеше, че е готов да се ожени веднага. — Сигурна ли си, Мерибет?

— Да... така смятам... — изрече тя, опитвайки се да говори като възрастна. — Аз просто не мога да се грижа за това бебе.

— А семейството му няма ли да помогне?

Докторът знаеше, че Лиз Уитакър иска друго бебе. Но може би не одобряваха намерението на сина си да стане баща толкова рано, и то без да е женен. Верен на обещанието си към децата, той изобщо не бе разговарял с родителите му.

Но Мерибет държеше на решението си.

— Не бих искала те да се грижат за детето. Не е честно. Това бебе има право на истински родители, а не на по-големи деца, които да се грижат за него. Как могла да го гледам и да ходя на училище? С какво ще го издържам? Родителите ми няма дори да ми позволят да се прибера у дома заедно с него.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато му обясняваше ситуацията.

Малко след това Томи се върна, а лекарят я потупа по ръката, изпълнен със състрадание. Беше твърде млада, за да носи толкова тежък товар.

— Ще видя какво мога да направя — тихичко рече той, а след това заръча на Томи да я държи два дни в леглото. Никаква работа, никакви забавления, никакъв секс, никакво пързаяне.

— Да, сър.

Томи я поведе към колата като я държеше здраво, за да не се подхлъзне на заледените участъци.

После я попита за какво разговаряха с лекаря. И двамата му се сториха много сериозни, когато влезе в кабинета, за да я вземе.

— Обеща, че ще ми помогне да намеря семейство за бебето.

Не му каза нищо повече, но бе много изненадана като разбра, че пътуват не към квартирата ѝ, а към къщата му.

— Къде отиваме? — попита го тя.

Все още изглеждаше уплашена и разстроена. Мисълта, че трябва да се откаже от бебето си, не я правеше никак щастлива, макар да бе убедена, че това е вярното решение. Още отсега знаеше, че раздялата с детето ѝ щеше да е много болезнена и мъчителна.

— Обадох се на мама — обясни Томи. — Лекарят ми каза, че можеш да ставаш само за да се храниш. През останалото време трябва да лежиш. Затова попитах мама дали можеш да прекараш уикенда у дома.

— О, не... Не биваше да правиш това... Не бих могла... Къде ще...

Беше ужасно притеснена и обърквана. Не искаше да им се натрапва, но вече всичко бе уредено. Майка му не се бе поколебала нито за секунда. Само бе ужасена от глупавото им хрумване да отидат да се пързаят.

— Всичко е наред, Мерибет — успокой я Томи. — Тя каза, че можеш да се настаниш в стаята на Ани.

Гласът му трепна едва забележимо. Никой не беше влизал в тая стая от единадесет месеца, но майка му я бе предложила сама, а когато пристигнаха, леглото вече бе оправено, чаршафите бяха сложени, а на масата я очакваше димяща чаша топъл шоколад.

— Добре ли си? — попита я Лиз, искрено загрижена за състоянието ѝ.

Беше преживяла няколко спонтанни аборта и не искаше нещо подобно да се случи и с Мерибет, особено пък сега.

— Как можа да постъпиш толкова безразсъдно? Имаш късмет, че не е изгубила бебето. — Лиз се развика срещу Томи.

Но те и двамата бяха толкова млади и приличаха на виновни деца докато смирено слушаха упреците ѝ.

Облечена в розовата нощница, която Лиз ѝ бе заела, сгъшена в тясното легло в стаята на Ани, Мерибет повече от всякога приличаше на малко момиченце. Ярочервената ѝ коса бе сплетена в дълги плитки, а всичките кукли на Ани сякаш я наблюдаваха, разпръснати из цялата стая. Проспа почти целия следобед. Накрая Лиз влезе в стаята и прокара пръсти по бузата ѝ, за да се увери, че няма температура. Лиз се бе обадила на доктор Маклийн и се бе поуспокоила, след като той я бе уверил, че бебето не е пострадало при падането.

— Те са толкова млади. — Лиз усети, че лекарят се усмихва, докато разговаряше с нея. После спомена, че е изненадан от решението на Мерибет да даде бебето за осиновяване, но не се впусна в подробности. Не искаше Лиз да си помисли, че се натрапва в живота им. — Тя е много добро момиче — замислено добави той, а Лиз се съгласи, затвори телефона и отиде да я види.

Мерибет обаче все още се чувстваше виновна, че лежи в стаята на Ани. Никак не ѝ се искаше да ги разстройва и натъжава.

Но Лиз бе изненадана от самата себе си, когато осъзна, че се чувства чудесно в стаята на Ани. С удоволствие седна на ръба на

легло и се загледа в големите, зелени очи на Мерибет. Беше толкова мъничка... Не изглеждаше много по-голяма от Ани.

— Как се чувстваш? — тихичко я попита Лиз.

Беше спала почти три часа. Томи бе отишъл да поиграе хокей през това време и я бе поверил на грижите на майка си.

— Малко понатъртена и схваната, но вече съм по-добре. Толкова се изплаших като паднах. Наистина си помислих, че може да убия бебето... а и то спря да се движи за известно време... Томи ми се разкрещя... Беше ужасно.

— Той просто е бил много уплашен. — Лиз кротко ѝ се усмихна и отново я зави. — И двамата сте се стреснали. Не остана още много. Според доктор Маклийн остават още седем, а може би дори само шест седмици. — Лиз познаваше огромната отговорност, която изпитва всяка жена, скътала в тялото си още един човешки живот. — Аз ужасно се вълнувах преди да родя децата си... Приготвих абсолютно всичко предварително... — Лиз натъжена замълча, осъзнала изведнъж, че при Мерибет всичко щеше да бъде съвсем различно. — Съжалявам.

Погледна я с насълзени очи, но Мерибет се усмихна и докосна ръката ѝ.

— Няма нищо... Благодаря, че ми позволихте да остана тук... Стаята много ми харесва... И колкото и да изглежда странно, аз много обичам Ани, макар че никога не съм я виждала. Понякога я сънувам. Често мисля за всичко онова, което Томи ми е разказвал за нея. Чувствам се така, сякаш тя все още е тук... в нашите сърца и в мислите ни.

Надяваше се, че Лиз няма да се натъжи от думите ѝ, а по-възрастната жена само се усмихна и кимна.

— И аз изпитвам същото. Тя винаги е с мен. — Лиз вече изглеждаше много по-спокойна и уравновесена. Джон също. Може би най-накрая бяха започнали да се борят със скръбта. Може би все пак щяха да успеят да победят. — Томи ми каза, че ти смяташ, че някои хора се появяват в живота ни за малко, само за да ни дарят с благословията си... Тази идея ми харесва... Тя беше с нас съвсем за кратко... пет години, които сега ми се струват като един миг... но ни даде толкова много... И аз съм безкрайно щастлива, че беше с нас. Тя ме научи на толкова много неща... за смеха, любовта, всеотдайността.

— Точно това исках да кажа — тихо промълви Мерибет и двете жени стиснаха ръцете си върху завивката.

— Научила те е на много неща... дори и аз, която никога не съм я виждала, научих от нея много за Томи... Бебето ми също ще ме научи на нещо, макар че ще остане при мене само няколко дни... или само няколко часа... — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — А аз искам да му дам най-скъпия дар на света... хора, които да го обичат.

Затвори очи и сълзите се затъркаляха по бузите ѝ, а Лиз се наведе и я целуна.

— Ще го направиш. А сега се опитай да поспиш още малко... И ти, и бебето имате нужда от почивка.

Мерибет кимна, неспособна да каже каквото и да било, а Лиз тихичко излезе от стаята. Знаеше, че Мерибет я очакват много трудности и изпитания, но освен тях предстояха и много щастливи мигове, благословени дарове и откровения.

Томи се прибра късно след обяд и веднага щом влезе, попита за Мерибет. Майка му побърза да го успокои.

— Добре е. Сега спи.

Той надникна в стаята. Мерибет спеше дълбоко в леглото на Ани, прегърнала една от куклите ѝ, и приличаше на ангел.

Върна се в стаята, погледна към майка си и изведнъж ѝ се стори много пораснал и възмъжал.

— Много я обичаш, нали, сине?

— Един ден ще се ожения за нея, мамо — заяви той с увереност, която не допускаше никакви съмнения в намеренията му.

— Не бързай да правиш планове. Никой от вас не знае накъде ще ви отведе животът.

— Ще я намеря. Няма да ѝ позволя да си иде. Обичам я... а също и бебето... — В гласа му се долавяше отчаяна решителност.

— Ще ѝ бъде много трудно да се откаже от бебето — рече Лиз.

Безпокоеше се и за двамата. Бяха им се струпали твърде много изпитания. На Мерибет — от глупост, а Томи се бе нагърбил с всичко съвсем доброволно. От любов.

— Зная, мамо...

Каквото и да мислеше по въпроса, очевидно не желаше да го сподели.

Когато вечерта Мерибет бавно излезе от стаята на Ани, Томи седеше до кухненската маса и приготвяше домашните си.

— Как се чувстваш? — попита я той и се усмихна.

Мерибет изглеждаше освежена и по-красива от всякога.

— Май съм станала много мързелива.

Тя с извинение погледна към майка му, която тъкмо привършваше с вечерята. Лиз готвеше често напоследък и Томи бе много доволен от това.

— Сядай веднага, млада госпожице! Никакво разхождане насам-натам. Чу какво каза лекарят. В леглото, или поне в удобен стол. Томи, накарай приятелката си да седне, ако обичаш. И утре в никакъв случай не ѝ позволявай да кара кънки.

И двамата се усмигнаха като палави деца, а тя им връчи по една прясно изпечена шоколадова бисквита. Харесваше ѝ, че в къщата им отново има млади хора. Радваше се, че Томи бе решил да я доведе в дома им. Забавно ѝ беше да гледа младото момиче около себе си. И макар да ѝ напомняше, че нейната Ани никога няма да стане на шестнадесет, присъствието на Мерибет ѝ доставяше истинско удоволствие.

Джон изпитваше същите чувства. Почувства се истински щастлив, когато ги завари събрани в кухнята, след като се прибра от един неочакван съботен ангажимент в офиса.

— Какво става тук? Да не би да правите събрание? — подразни ги той, развълнуван от празничната атмосфера в кухнята, която вече месеци наред тънеше в мрачно мълчание.

— Карам им се. Томи се опитал да убие Мерибет днес. Завел я да се пързаят на езерото.

— О, за бога... Защо не е опитал с футбол?

Погледна към сина си и за кой ли път си помисли, че и двамата са още твърде млади. Но тя сякаш се бе отървала без усложнения.

— Смятаме утре да опитаме с футбол, татко. След като поиграем и малко хоккей.

— Чудесен план. — Той се усмихна, щастлив, че не се бе случило нищо лошо.

След като се навечеряха, всички седнаха да играят на думи. Мерибет състави две седембуквени думи, а след това Лиз заговори за решението на училищното ръководство. Бяха готови да я допуснат до

приравнителни изпити и ако бе готова да се яви на четири изпита до края на годината, ръководството щеше да ѝ признае не само тази учебна година, но и първия срок от следващата. Разработките и есетата, които бе представила, бяха отлични и ако се представеше добре и на изпитите, щеше да ѝ остане само още един срок, преди да се дипломира.

— Успя, детенце — поздрави я Лиз, горда с постиженията ѝ.

— Не, не бях аз — засия Мерибет. — Всичко това е възможно благодарение на теб.

А след това изписка от удоволствие и побърза да напомни на Томи, че вече е в последния клас.

— Не бързай да се главозамайваш! Мама все още може да те скъса. Стига да реши. А и без това е доста строга със завършващите ученици.

Тази вечер всички бяха в приповдигнато настроение. Дори и бебето. Беше си възвърнало енергията и яростно риташе в корема на Мерибет на всеки пет минути.

— Сигурно ти е много ядосано — рече Томи по-късно вечерта, седнал на леглото до нея и усетил ударите на бебето. — И предполагам, че има пълното основание за това. Беше наистина много глупаво от моя страна... Съжалявам...

— Недей, беше много забавно. — Мерибет се усмихна. Все още бе възбудена от добрите новини от училището.

— Това означава много за теб, нали? — попита я той, без да сваля очи от лицето ѝ, докато разговаряха за плановете ѝ.

— Искам просто да стоя у дома колкото се може по-малко. Дори и тези шест месеца до дипломирането ще ми се сторят цяла вечност.

— Ще идваш ли на гости? — тъжно попита той.

Мразеше мисълта, че ще трябва да се разделят.

— Разбира се — веднага отвърна тя, но думите ѝ не прозвучаха много убедително. — Ще се опитам. — Но и двамата подозираха, че баща ѝ няма да го посрещне по начина, по който неговите родители се отнасяха към нея. И те, като Томи, бяха влюбени в нея. Не им беше трудно да разберат защо Томи я обича толкова много. — Може би ще мога да ти погостувам следващото лято, преди да замина за Чикаго.

— Защо Чикаго? — възнегодува той. Не искаше да се задоволи само с летните ваканции. — Защо не се запишеш в тукашния колеж?

— Ще кандидатствам и тук — съгласи се тя. — Но не зная дали ще ме приемат.

— С твоите оценки ще те молят да се запишеш тук.

— Едва ли. — Тя се засмя и той я целуна.

Скоро и двамата забравиха за оценките, за училището, за колежа, та дори и за бебето, което не преставаше да рита докато той я притискаше към себе си.

— Обичам те, Мерибет — напомни ѝ той. — И теб, и бебето. Никога не го забравяй...

Тя кимна, а той я притисна силно към себе си. Останаха дълго така, седнали върху тясното легло на сестра му, потънали в разговор за жизненоважни за тях неща. Родителите му вече си бяха легнали. Знаеха, че той е в стаята ѝ, но му имаха пълно доверие. Накрая Мерибет започна да се прозява, Томи ѝ се усмихна и се прибра в стаята си, замислен за бъдещето им.

ГЛАВА ОСМА

Един ден, късно следобед, докато работеха заедно върху едно есе по история, Лиз покани Мерибет да прекара Деня на благодарността^[1] с тях.

Есето беше много важно за подготовката на Мерибет за предстоящите изпити. Тя работеше по няколко часа всяка вечер след работа, а понякога оставаше будна до два или три часа сутринта. Но Мерибет искаше час по-скоро да приключи с изпитите, преди още да се е върнала у дома. Допълнителните задачи, които ѝ възлагаше Лиз, бяха нейният пропуск към свободата ѝ. Бе твърдо решена да завърши училище през юни, а после да се опита да си намери работа, за да се издържа в колежа. На баща ѝ това никак нямаше да се хареса, разбира се, и точно заради това Мерибет смяташе да замине за Чикаго.

Лиз от своя страна проучи възможността Мерибет да се върне в Гринел, за да посещава тукашния колеж. Където и да решише да кандидатства Мерибет, Лиз бе готова да ѝ даде необходимите препоръки. Вече познаваше работата ѝ добре и знаеше, че всяко учебно заведение би се гордяло с такава студентка. Истинско нещастие бе, че собственото ѝ семейство няма никакво желание да ѝ помогне да завърши образованието си.

— Баща ми просто не мисли, че на момичетата им трябва добро образование — каза Мерибет, след като привършиха заниманията. Тя бутна книгите настрана и стана да помогне на Лиз да приготвят вечерята. Това беше свободният ѝ ден и дори бе помогнала на Лиз при проверката на няколко сравнително лесни контролни на първокурсниците. — Майка ми не е посещавала колеж. А мисля, че е трябвало. Тя обича да чете, обича да научава нови неща. Татко обаче се мръщи дори когато я види да чете вестник. Според него жените не бива да знаят много неща, защото те само ги объркват и ги отклоняват от задълженията им. Единственото, което се очаква от тях, е да знаят как да се грижат за децата си и да поддържат къщата си чиста.

Постоянно повтаря, че жените нямат нужда от колежанско образование, за да се научат да сменят пелени.

— Съвсем просто и ясно — заяви Лиз, опитвайки се да прикрие яростта, предизвикана от подобен начин на мислене.

Според нея нямаше причина жените да не могат да съчетават и двете неща — да бъдат интелигентни и образовани, и да се грижат добре за съпрузите и децата си. Радваше се, че бе решила да се върне в училище. Бе забравила колко много ѝ даваше работата ѝ, какво удоволствие изпитваше от преподаването. Бе стояла твърде дълго у дома и спомените ѝ бяха започнали да поизбледняват. Но сега, когато Ани вече я нямаше, работата запълваше огромната празнина, зейнала след смъртта ѝ. Преподаването ѝ позволяваше да запълни свободното си време, ако не друго, но не само това. Лиз обичаше да се вглежда в светналите, развълнувани лица на учениците си. Тяхната жизненост притъпяваше болката ѝ, макар че никога не успя да я накара да забрави огромната загуба, белязала семейството им.

Тя и Джон все още не разговаряха за това. Всъщност, те почти не разговаряха помежду си. Нямаше какво толкова да си кажат, но думите, които си разменяха от време на време, вече не бяха толкова остри и язвителни. Понякога дори я докосваше по ръката, или пък я молеше за нещо с ласкав и любезен глас, който ѝ напомняше за времето преди смъртта на Ани, която бе довела до пълното им отчуждаване. Струваше ѝ се, че напоследък той се прибира у дома все по-рано, а тя на свой ред полагаше усилия да приготвя вечеря редовно. Запознанството им с Мерибет сякаш бе смекчило душите им, накарало ги бе да се вгледат в себе си, да се почувстват по-близки, да преодолеят поне част от бездната помежду им. Тя беше толкова уязвима, толкова млада... а двамата с Томи се обичаха силно и искрено. Лиз се улавяше, че понякога се усмихва само като ги наблюдава.

Докато приготвяха вечерята, тя отново повтори поканата за Деня на благодарността.

— Не искам да се натрапвам — промърмори Мерибет, убедена, че присъствието ѝ щеше да им пречи.

Вече бе решила да предложи на останалите сервитьорки да остане да дежури в ресторанта заради няколкото странници, които сигурно щяха да се отбият, за да си хапнат пуйка в този ден.

Повечето от другите момичета имаха семейства и деца, и искаха да си останат у дома. Мерибет нямаше къде да отиде и затова бе решила, че ще работи, за да помогне на колегите си. Сега изпитваше угризения, защото щеше да се наложи да се оправят без нея, ако тя приемеше поканата на Томи и родителите му.

Сподели притесненията си с Лиз, докато подреждаха масата.

— Вече си в твърде напреднала бременност, за да работиш толкова много — скара ѝ се Лиз и сложи супника на масата. — Не трябва да стоиш права по цял ден.

До раждането оставаше още един месец и Мерибет изглеждаше огромна.

— Не ми пречи — тихичко се заоправдава тя, като се опитваше да не мисли постоянно за бебето. Само че това бе невъзможно. Усещаше допира на ръчичките и крачетата, които я риташа и блъскаха, и понякога просто не можеше да скрие усмивката си и удоволствието, което изпитваше.

— Докога смяташ да работиш в ресторанта? — попита я Лиз и седна да отдъхне за няколко минути.

— До последния ден, предполагам. — Мерибет само сви рамене. Нямаше изход, парите ѝ трябваха.

— Ще се наложи да спреш преди това — ласкаво заговори Лиз. — Дай си поне няколко седмици почивка. Зная, че си млада, но товарът е прекалено тежък, дори и за момиче на твоята възраст. Освен това, искам да съм сигурна, че ще разполагаш с достатъчно време, за да се подготвиш за изпитите.

Лиз се бе уговорила с ръководството на училището за средата на декември.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Мерибет и двете жени продължиха да бърбят за други неща и да се занимават с вечерята.

Лиз тъкмо тръгна да намали печката, върху която бе наредена готовата вечеря, когато Томи и баща му се прибраха. Бяха разчели времето си съвсем точно и двамата бяха в чудесно настроение. Томи бе отишъл да помага на баща си след училище, а Джон, за пръв път от месеци насам, се бе обадил, за да пита в колко часа да се прибере за вечеря.

— Здравейте, момичета! Как я карате? — весело подвижна Джон.

Предпазливо целуна жена си, а после веднага се взря в лицето ѝ, за да види реакцията ѝ. Напоследък сякаш бяха почнали бавно да се сближават отново, но и двамата изглеждаха малко уплашени от това. Бяха живели разделени толкова дълго, че сега и най-малката проява на интимност им се струваше странна и необичайна.

После се обърна към Мерибет и топло ѝ се усмихна. Томи вече се бе приближил до нея и хванал ръката ѝ, тихичко ѝ говореше.

Всички бяха прекарали деня добре, а Лиз остави на Томи да убеди Мерибет да приеме поканата им за Деня на благодарността. Той не срещна никакви трудности, докато разговаряха за това в пикапа на път за квартирата ѝ. Тръгна да я изпрати веднага щом си написа домашните във всекидневната.

Напоследък Мерибет бе станала твърде чувствителна, твърде обичлива, измъчвана от носталгия и неоправдани страхове. Внезапно бе започнала да изпитва остра необходимост от присъствието му, искаше да го вижда постоянно около себе си и изпитваше истинско щастие и облекчение, когато той влезеше в ресторанта, в стаята ѝ, или пък в кухнята на родителите му.

— Добре ли си — нежно я попита той, забелязал сълзите, които проблеснаха в очите ѝ, когато му обеща, че ще прекара празника с тях.

— Да, нищо ми няма. — Избърса сълзите си и го погледна смутено. — Само дете се държа като глупачка. Не зная... започнах да плача толкова често... но те са толкова мили с мен, а дори не ме познават. Майка ти ми помогна с училището, с всичко... и двамата направиха толкова много за мен, а аз не зная как да им благодаря.

— Омъжи се за мен — сериозно заяви той, а тя се разсмя.

— Да, разбира се. Точно така. Тогава наистина ще им се отблагодаря за всичко. Страхотно ще се зарадват.

— Аз наистина мисля, че ще се зарадват. Срещата ни с теб е най-хубавото нещо, което се е случвало в семейството ни от години. Родителите ми бяха престанали да разговарят помежду си. В продължение на една цяла година само си крещяха или се заяждаха задето единият забравил да зареди колата, а другият пропуснал да изведе кучето. А сега те обичат, Мерибет. Всички те обичаме.

— Но това не е причина да съсипвам живота ви. Това, че забърках такава каша със собствения си живот, не ми дава право да опропастявам и твоя. А те наистина са много добри хора.

— Аз също — прошепна той и силно я притисна към себе си. — След като се омъжиш за мен, ще започнеш да ме харесваш още повече.

— Ти си луд!

— Да — захили се той. — По теб. Няма да можеш да се отървеш от мен толкова лесно.

— Аз и не искам. — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи и тя се разсмя заради обхваналата я слабост.

Сякаш бе попаднала в детско влакче на ужасите и емоциите ѝ се сменяха една след друга. Доктор Маклийн я бе предупредил, че това е напълно нормално. Навлязла бе в последния месец на бременността си и я очакваха много и важни промени. На нейната възраст и в нейното положение можеха да се очакват и емоционални сривове и депресии.

Томи бавничко я изпрати до вратата и те се помотаха още малко на стълбите. Вечерта беше ясна и студена, а когато я целуна за лека нощ, Томи усети потръпването на тялото ѝ, долови ударите на бебето и за кой ли път осъзна, че я иска завинаги. Отказваше да приеме мисълта, че тя може никога да не се ожени за него, че може да откаже да спи с него и да роди децата му. Искаше да сподели живота си с нея и знаеше, че никога няма да ѝ позволи да си иде. Целуна я отново, а после забърза надолу по стълбите — красив и възбуден.

— Защо си толкова щастлив тази вечер? — попита го майка му, след като той се прибра у дома.

— Тя ще дойде за Деня на благодарността — отвърна Томи, но майка му чувстваше, че има още нещо.

Той живееше с мечтите, надеждите и вълненията на първата си любов. Понякога се прибираше след срещите си с нея толкова въодушевен и радостно възбуден, че се държеше почти като обезумял.

— Каза ли нещо друго? — Майка му внимателно го наблюдаваше. Понякога се безпокоеше за него. Знаеше, че е безумно влюбен в Мерибет. Но едновременно с това съзнаваше, че нейните проблеми са далеч по-сериозни. Раздялата с детето неминуемо щеше да остави отпечатък върху целия ѝ живот. — Как се справя напоследък? Датата на раждането вече съвсем наближи.

Момичето бе силно и здраво, но в нейния случай проблемите се криеха другаде. Предстоеше ѝ раждане, а тя нямаше нито съпруг, нито семейство. Трябваше да се прости с детето си и да се върне у дома, където я очакваха нови проблеми и неприятности. Мерибет бе

непоколебима в решението си да напусне дома си през юни, но Лиз понякога се съмняваше дали ще успее да издържи толкова дълго. В продължение на пет месеца бе живяла съвсем сама, напълно свободна и независима от тях. Нямаше да ѝ е никак лесно да се върне у дома и да търпи обидите, с които баща ѝ щеше да продължи да я обсипва.

— Наистина ли сериозно е решила да даде бебето за осиновяване? — попита Лиз, докато бършеше чиниите, а Томи дъвчеше някаква бисквита.

Той обичаше да разговаря с майка си. Тя разбираше много неща, познаваше момичетата и живота. През изминалата година не бяха разговаряли кой знае колко, но сега, с всеки изминал ден, тя все повече заприличваше на себе си.

— Струва ми се, че да. Но мисля, че ще е луда, ако го направи. Тя обаче твърди, че не може да се грижи за бебето. Убеден съм, че никак не ѝ се иска да се раздели с детето, но си мисли, че е длъжна да го направи, заради него самото.

— Най-великата саможертва — тъжно промълви Лиз.

Знаеше, че за една жена това бе непосилно решение и отчаяно мечтаеше да има още едно бебе.

— Аз непрекъснато ѝ повтарям да не го прави, но тя не иска и да чуе.

— Може би е права. За себе си. Тя най-добре от всички знае какво може и какво не може точно в този момент. Много е млада и няма кой да ѝ помага. Родителите ѝ не ми приличат на хора, които биха направили нещо за нея. Едно дете е ужасно тежък товар за само момиче и ако го задържи, може да съсипе и нейния, и неговия живот.

Не можеше да си представи как се чувства Мерибет в този момент, но съзнаваше, че положението ѝ е повече от сложно.

— Точно това казва и тя. Непрекъснато повтаря, че осиновяването е единственото правилно решение. Мисля, че затова избягва да говори за бебето и не купува бебешки дрешки. Не иска изобщо да се привързва към него.

Но той продължаваше да настоява да се ожени за нея и да задържат детето. Според него това бе правилното решение. Готов бе да поеме не само собствените си задължения и отговорности, но и нейните. Както и тези на истинския баща. Родителите му го бяха възпитали добре и той бе изключително човечен и почтен.

— Трябва да се вслушаш в желанията ѝ, Томи — предупреди го Лиз. — Тя знае кое е най-добро за нея, независимо от мнението ти по въпроса. Не се опитвай да я принудиш да постъпи иначе... — Погледна го многозначително. — ... не се нагърбвай с нещо, с което после няма да можеш да се справиш. И двамата сте много млади. Бракът и бащинството са твърде сериозни неща. Не ги подценявай и не се впускай прибързано в семейния живот, само защото искаш да ѝ помогнеш. Намеренията ти са добри и почтени, но цената е твърде висока. Ако нещата между вас не потръгнат, а това често се случва, и двамата трябва да сте много силни и умни, за да си помогнете и да закрепите брака си. Не бихте могли да направите това на шестнадесет години.

... Нито дори на четиридесет или петдесет... Двамата с Джон не бяха направили нищо, за да си помогнат през изминалата година. Едва в този момент Лиз осъзна колко нещастни и самотни са били, напълно неспособни да се утешат взаимно и да си подадат ръка, да се обединят срещу скръбта.

— Обичам я, мамо — искрено прошепна той и сърцето му се сви само при мисълта за нея! — Не искам да преживее всичко това сама.

Бе напълно откровен с майка си, а и тя го познаваше добре. Разбираше какво се опитва да направи за Мерибет, но въпреки че намеренията му бяха наистина благородни, а Мерибет — изключително момиче, Лиз не искаше те двамата да се оженят. Не още, не и в този момент. Не и поради тези причини.

— Тя не е сама. Ти си до нея.

— Зная. Но не е същото. — В гласа му се долавяше тъга.

— Тя трябва да вземе решението сама. Става дума за нейния живот. Остави я да намери най-верния път за себе си. А ако ви е писано да сте заедно, един ден неминуемо ще се съберете.

Той кимна. Искаше му се да успее да ги убеди, че тя трябва да задържи бебето и да се ожени за него, но знаеше, че нито Мерибет, нито родителите му ще се съгласят с това. Всички изведнъж станаха невероятно упорити и неотстъпчиви.

В Деня на благодарността обаче четиримата изглеждаха като едно щастливо семейство. Лиз бе постлала най-хубавата дантелена покривка за маса, която бе получила от бабата на Джон като сватбен подарък, и бе извадила порцелана, който използваша само при

специални поводи. Мерибет бе облечена в тъмнозелена копринена рокля, която бе купила за празниците, а гъстата ѝ червена коса се спускаше на вълни по раменете ѝ. Големите ѝ зелени очи блестяха като на малко момиченце и въпреки огромните си размери, тя изглеждаше невероятно красива. Лиз се бе пременила в светлосиня рокля, а по бузите ѝ се забелязваше и малко руж. Мъжете бяха с официални костюми, а обстановката в къщата бе весела и тържествена.

Мерибет бе донесла цветя за Лиз — големи златисти хризантеми — и кутия бонбони, които Томи лакомо унищожаваше.

След обяда всички насядаха около камината и повече от всякога заприличаха на едно семейство. Това беше първият голям празник след смъртта на Ани, и Лиз бе изпитвала истински ужас, че този път ще го посрещнат без нея. През целия ден неведнъж си бе спомняла за нея, но спомените не бяха толкова болезнени и мъчителни сега, когато Мерибет и Томи бяха постоянно около нея.

След обяда Лиз и Джон отидоха на дълга разходка, а Томи изведе Мерибет с пикапа. Макар че бе предложила да остане на работа, от ресторанта ѝ бяха дали свободен ден и тя можа да остане през целия ден с Томи и родителите му.

— И никакви кънки повече — извика Лиз след тях, а после бавно тръгна след Джон и кучето.

Щяха да се отбият у едни приятели, а след два часа щяха да се срещнат с Томи и Мерибет у дома, за да отидат заедно на кино.

— Какво искаш да правиш? — попита я Томи, докато пътуваха към езерото, но странното желание на Мерибет го завари напълно неподготвен.

Беше силно изненадан, но и искрено облекчен от думите ѝ. През целия ден му се искаше да направи точно това, но се боеше, че тя може да го помисли за луд.

— Имаш ли нещо против да спреш на гробището за няколко минути? Помислих си... Днес имах чувството, че съм заела мястото ѝ, но не беше така. През цялото време си мислех, че би било чудесно, ако и тя беше с нас, за да могат родителите ти отново да бъдат щастливи. Не зная... просто ми се иска да спрем и да я поздравим.

— Да — промълви той. — И на мен също.

И той бе изпитал подобни чувства по време на обяда, макар че в този ден родителите му изглеждаха много по-добре, а връзката

пOMEЖДУ им сякаш ставаше все по-здрава.

Спряха колата и купиха цветя. Малко розови и жълти диви рози и зеленика, привързани с дълга розова панделка, които внимателно поставиха на гроба ѝ, близо до белия мраморен надгробен камък.

— Здравей, детенце — тихичко промълви Томи, замислен за големите сини очи, които постоянно блестяха от щастие. — Мама пригответи чудесна пуйка днес. Но плънката нямаше да ти хареса. Имаше стафиди.

Поседяха край гроба известно време без да разговарят. Държаха се за ръце и мислеха за нея. Трудно им беше да повярват, че я няма вече почти година. От една страна им се струваше, че си е отишла само преди миг, но от друга страна, така болезнено усещаха отсъствието ѝ, че сякаш я бяха изгубили преди цяла вечност.

— Довиждане, Ани — нежно рече Мерибет, преди да си тръгнат, но и двамата знаеха, че я вземат със себе си. Щеше да ги придружава навсякъде. Щеше да остане винаги в спомените на Томи, в стаята, в която бе пренощувала Мерибет, в погледа на Лиз...

— Беше такова чудесно дете — обади се Томи и гласът му леко потрепери. — Не мога да повярвам, че си отиде.

— Не е — ласкаво изрече Мерибет. — Ти просто не можеш да я видиш, Томи. Но тя е винаги с теб.

— Зная. — Той сви рамене. В този момент изглеждаше точно на шестнадесет години. И нито ден повече. — И въпреки това, ужасно ми липсва.

Мерибет кимна и се притисна към него. Празниците ѝ напомняха за семейството ѝ, а след разговора за Ани, тя още по-остро почувства отсъствието на Ноел. Не беше говорила с нея от деня, в който напусна дома си, а майка ѝ ѝ бе споменала в един телефонен разговор, че баща ѝ не позволява на Ноел да чете писмата ѝ. Добре че поне скоро щеше да я види... Ами ако нещо ѝ се случеше през това време... както на Ани...

Потрепери само при мисълта за това.

Мерибет бе странно притихнала, когато се прибраха у дома и Томи разбра, че нещо я безпокои. Чудеше се дали постъпи разумно като я заведе на гроба на Ани. Може би това бе твърде мъчително преживяване за нея.

— Добре ли си? Искаш ли да полегнеш?

— Добре съм — измърмори тя, опитвайки се да се пребори със сълзите си.

Родителите му все още не се бяха върнали у дома. Той и Мерибет се бяха прибрали по-рано. И тогава тя отново го изненада.

— Мислиш ли, че родителите ти ще имат нещо против, ако се обадя у дома? Помислих си, че може би... може би на празника... Просто искам да ги поздравя за Деня на благодарността.

— Разбира се... Чудесно. — Сигурен бе, че родителите му няма да имат нищо против. Но дори и да възразява, той щеше да плати разговора от собствените си пари. Томи излезе от стаята, а тя даде номера на оператора и зачака.

Майка ѝ първа вдигна телефона в дома им. Беше задъхана и запъхтяна, а около нея се чуваше силна врява. Мерибет знаеше, че лелите и семействата им винаги им гостуваха в Деня на благодарността, а те и двете имаха малки деца. Къщата кънтеше от писъците им, а майка ѝ не чуваше нищо.

— Кой?... Престанете!... Нищо не чувам. Кой се обажда?

— Аз съм, мамо. — Мерибет започна да говори малко по-високо. — Мерибет. Искам да те поздравя с Деня на благодарността.

— О, боже! — Майка ѝ моментално се обля в сълзи. — Баща ти ще ме убие.

— Исках само да те поздравя, мамо. — Внезапно ѝ се прииска да я докосне и да я притисне към себе си. До този момент не бе осъзнала колко много ѝ липсва майчината ласка. — Липсващ ми, мамо. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, а Маргарет Робъртсън едва не заплака на глас, като я слушаше.

— Добре ли си? — шепнешком попита тя, като се надяваше, че никой няма да я чуе. — Роди ли вече?

— Чак след един месец. — От другата страна изведнъж се чу сърдит глас и след кратък спор телефонната слушалка бе измъкната от ръката на майка ѝ и острият глас на баща ѝ долетя по линията.

— Кой се обажда? — излая той, макар да се бе досетил, забелязал сълзите на жена си.

— Здравей, татко. Исках само да те поздравя за празника. — Ръката ѝ силно трепереше, но тя отчаяно се опитваше да говори спокойно.

— Свърши ли? Знаеш какво имам предвид. — Гласът му беше брутален и безмилостен и тя едва сдържаше сълзите си.

— Не още... аз просто... исках да...

— Казах ти да не се обаждаш, преди да свършиш всичко. Ела си у дома, след като се погрижиш да се освободиш от проблемите си. А до тогава не ни се обаждай! Чуваш ли?

— Чувам. Аз... Татко, моля те...

Чуваше майка си, която плачеше край него, стори ѝ се, че чува и гласа на Ноел, която му крещеше, че не може да направи това, но той го направи. Затръшна телефонната слушалка, а телефонистката се обади на разплаканата Мерибет, за да я пита дали е свършила с разговора.

Мерибет плачеше прекалено силно, за да ѝ отговори. Тя само затвори телефона и остана на мястото си, като не спираше да риде. Приличаше на изгубено, изоставено от всички дете. Томи се върна в стаята и остана ужасен от състоянието, в което я завари.

— Какво стана?

— Той... не ми позволи... да говоря с мама... — ридееше тя. — Каза ми да не се обаждам повече, преди да съм се отървала от бебето. Той... аз...

Не можеше дори да му каже какво изпитва в този момент. Не бе и необходимо. Той и сам можеше да се досети. Мерибет бе все още разстроена, когато родителите му се прибраха половин час по-късно. Томи я бе накарал да легне, защото тя плачеше толкова силно, че той се притесни да не започне да ражда.

— Какво се е случило? — загрижено попита майка му.

— Обади се на родителите си, но баща ѝ ѝ затвори телефона. Предполагам, че е разговаряла с майка си, но той е грабнал слушалката и ѝ казал да не се обажда повече, преди да се е отървала от бебето. Това е ужасно, мамо! Как изобщо би могла да се върне при тези хора?

— Не зная — промърмори Лиз. Изглеждаше обезпокоена. — Очевидно той не е от най-добрите бащи. Но тя изглежда силно привързана към майка си... пък и ще остане там само до юни... — Лиз обаче чудесно разбираше, че на Мерибет няма да ѝ е никак лесно, след като се върне при родителите си.

Тихичко влезе в стаята на Ани и седна на леглото до Мерибет, която продължаваше да плаче.

— Не можеш да му позволяваш да те разстройва по този начин — спокойно рече тя и взе ръката на Мерибет в своята. Започна нежно да гали пръстите ѝ, точно както правеше на времето с Ани. — Тези вълнения се отразяват зле както на теб, така и на бебето.

— Защо трябва да бъде толкова подъл! Защо не ми позволи да поговоря поне с мама и Ноел!

Изобщо не желаше да разговаря с Райън. И той бе същият като баща ѝ.

— Той смята, че така ги предпазва от грешката ти. Не разбира добре случилото се. И вероятно е силно объркан и смутен.

— Аз също. Но това не променя чувствата ми към тях.

— Не мисля, че той разбира това. Но ти си истинска късметлийка, Мерибет. Имаш остър ум и голямо сърце. Пред теб има бъдеще, Мерибет. Но не и пред него.

— Какво бъдеще имам аз? Всички в града ще ме одумват. Всички ще разберат. Въпреки че се магнах от града, хората няма да спрат да клюкарстват. Все ще се намери някой да им каже. Всички ще ме презират. Мъжете ще ме мислят за леснодостъпна, а жените — за евтина. Татко никога няма да ми позволи да отида в колеж. Ще се опита да ме принуди да работя при него в гаража или пък да си остана вкъщи да помагам на мама. Ще ме погребат жива, така както е направил с мама.

— Не е необходимо да постъпваш като нея — тихичко изрече Лиз. — Не е необходимо да повтаряш грешките ѝ. Ти знаеш коя си. Знаеш, че не си нито леснодостъпна, нито евтина. Ще завършиш училище и ще решиш какво искаш да правиш след това... и ще го направиш.

— Той няма да ми позволи да разговарям с тях. Никога повече няма да мога да поговоря с мама.

Отново започна да хлипа като малко дете, а Лиз я прегърна и я притисна към себе си. Не можеше да направи за нея нищо повече. Можеше само да се опита да я утеши. Сърцето ѝ се късаше при мисълта, че това чудесно момиче ще трябва да се върне при ония ужасни, окаяни хора. Сега вече разбираше защо Томи толкова настоява да се ожени за нея. Смяташе, че това е единственият начин да ѝ помогне. На Лиз също ѝ се искаше да я задържи при себе си — далеч от родителите ѝ, защитена от грубостта и презрението им. Но от друга

страна съзнаваше, че те с Томи и Джон не са истинското й семейство и Мерибет, по свой начин, изпитваше болка и тъга по близките си. Тя постоянно говореше, че ще се върне у дома, след като роди. Искаше да се прибере при тях дори и когато все още не бе решила как да постъпи с детето.

— Той ще започне да се държи по-добре, когато се върнеш у вас. — Лиз се опита да я успокои, но Мерибет само поклати глава и издуха носа си в кърпичката на Лиз.

— Не, няма. Ще стане още по-лош. Ще ми напомня за случилото се постоянно. Точно както постъпва и с лелите ми. Непрекъснато ги поставя в неудобно положение със забележките за женитбите им. Или поне едната от тях. Нея винаги я докарва до сълзи. Другата обаче, намери сили да му се противопостави. Каза му, че съпругът й ще го пребие от бой, ако само още веднъж спомене за това. И в края на краищата той престана да се заяжда с нея.

— Може би това е един твърде поучителен урок — каза Лиз, замислена върху чутото. — Може би трябва ясно да му дадеш да разбере, че не смяташ да се примиряваш с отношението му.

Но тя беше само едно шестнадесетгодишно момиче. Как би могла да се опълчи срещу баща си! Най-големият й късмет бе, че бе попаднала на семейство Уитакър. Без тях щеше да е съвсем сама в това изпитание.

Лиз й помогна да стане и й направи чаша чай, докато двамата мъже разговаряха пред камината. След това все пак отидоха на кино, а когато се върнаха у дома, Мерибет вече бе в много по-добро настроение. Никой не спомена родителите й отново и тази вечер всички си легнаха рано.

— Толкова ми е мъчно за нея — промълви Лиз, след като легна до Джон в леглото им.

Двамата бяха започнали да се държат по-приятелски помежду си и разговаряха по-открито и свободно. В спалнята им вече не цареше оная зловеща, мрачна тишина.

— На Томи също му е мъчно — отвърна той. — Жалко, че е допуснала да забременее.

Това бе точно така, но Лиз бе силно притеснена заради родителите й.

— Не ми харесва мисълта, че ще се върне при тях, но кой знае защо тя иска да направи точно това.

— Те са всичко, което има. А и е много млада. Но това няма да продължи вечно. Мерибет иска да отиде в колеж и баща ѝ няма да успее да се пребори с нея.

— Тя го описва като истински тиранин. Никой не смее да му излезе насреща. Може би ако някой поговори с него... — замислено продължи Лиз. — Тя има нужда от някаква алтернатива, от резервен вариант, за да може да отиде някъде другаде, ако нещата в дома ѝ не потръгнат.

— Не искам Томи да се ожени за нея — твърдо заяви Джон. — Или поне, не сега. И двамата са прекалено млади. Тя е допуснала огромна грешка и има нужда от време, за да се съвземе. Товарът е прекалено тежък за него, макар че той е готов да се нагърби с всичко.

— Зная това — рязко го прекъсна Лиз.

Понякога Джон продължаваше да я дразни. Никой от двамата им не искаше Томи да се ожени сега, но тя не бе готова да изостави Мерибет просто ей така. Сигурно имаше някакъв умисъл в срещата им... а и тя беше забележително момиче. Лиз нямаше да ѝ обърне гръб. Щеше да направи всичко възможно, за да ѝ помогне.

— Мисля, че трябва да стоиш настрана. Тя ще роди бебето и ще се прибере при родителите си. Ако има проблеми, винаги може да ни се обади. Сигурен съм, че Томи ще продължи да поддържа връзка с нея. Той е луд по това момиче. Няма да я забрави, след като се разделят. Макар че разстоянието между двата града ще бъде истинско предизвикателство за романтичното им приятелство.

— Искам да поговоря с тях — внезапно заяви Лиз и той поклати глава. — Искам да се видя с родителите ѝ.

— Не се намесвай в живота им.

— Не става дума за техния живот, а за нейния. Тези хора са я изоставили да решава проблемите си съвсем сама и то в момент, когато има най-голяма нужда от тях. Оставили са я да си троши главата сама. А така както аз виждам нещата, те вече нямат право да ѝ диктуват условията си. Просто защото са отказали да я подкрепят в труден за нея момент.

— Те може би не го разбират по същия начин. — Той се усмихна.

Понякога се възхищаваше от постоянната ѝ загриженост, от готовността ѝ да се нагърби с чуждите проблеми, а друг път просто се вбесяваше от упоритостта ѝ. От доста време не бе проявявала интерес и загриженост към каквото и да било, и се радваше, че по някакъв начин Мерибет бе успяла да пробуди борбената ѝ натура. Всъщност, тя бе пробудила много позабравени чувства. У всички тях. В определен смисъл и той изпитваше бащинска загриженост и привързаност към нея.

— Искам само да ме уведомиш какво си решила. — Той отново се усмихна и загаси лампата.

— Ще дойдеш ли с мен, ако отида да се срещна с тях? — направо го попита тя. — Искам да се видя с тях преди тя да се е върнала у дома — заяви Лиз, преизпълнена с майчина любов към Мерибет.

Може би един ден тя ще ѝ стане снаха. Но каквото и да им готвеше бъдещето, Лиз нямаше намерение да я изостави да се справя сама с безчувствените си родители.

— Всъщност, много бих искал. — Той се захили в тъмнината. — Мисля, че истински ще се забавлявам от ситуацията. Сигурен съм, че ще му дадеш да се разбере. — Той се изхили и тя се разсмя. — Само ми кажи кога искаш да тръгнем — тихо рече той и тя кимна.

— Ще им се обадя утре — замислено каза Лиз, а после се обърна и се вгледа в съпруга си. — Благодаря ти, Джон.

Отново бяха приятели. Но и това бе нещо.

[1] Национален празник в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

В понеделник, след Деня на благодарността, Мерибет с голямо съжаление обяви в ресторанта, че напуска. Двете с Лиз бяха разговаряли отново и тя се бе съгласила, че има нужда от време, за да се подготви за изпитите. А и бебето се очакваше точно след Коледа. Щеше да напусне работа на петнадесети, а семейство Уитакър настояваха да се премести при тях до раждането на бебето. Лиз й каза, че не бива да е сама, в случай че се случи нещо непредвидено, а всички те я увериха, че наистина искат тя да живее при тях.

Мерибет бе зашеметена от добротата и сърдечността им и много се зарадва на предложението им да остане при тях. Бе започнала вече да се притеснява за раждането, а и не само това. Ако се пренесе при тях, двете с Лиз щяха да пороботят още малко заедно, а това означаваше още по-високи оценки в училище. Да не говорим за това, че щеше да бъде съвсем близо до Томи. Това сякаш бе най-доброто, което можеше да се направи в случая, а Лиз бе успяла да убеди Джон, че оставането й в дома им до раждането ще бъде специалния им подарък за Томи.

— А и след това ще има нужда от хора около себе си — обясни му Лиз. — Ще й бъде ужасно трудно, след като вземат бебето й.

Лиз знаеше каква нечовешка болка ще й причини това. Бе изгубила собственото си дете и чудесно разбираше какво ще коства на Мерибет раздялата с детето й. Мъката й щеше да бъде непоносима и Лиз искаше да бъде до нея в този момент. Съвсем неволно бе заобичала това момиче, а връзката помежду им ставаше все по-здрава след всеки изминал ден съвместна работа. Мерибет притежаваше забележителен ум и работеше неуморно, за да го усъвършенства. Отчаяно се стремеше към това. Умът и доброто образование бяха единствените й надежди за бъдещето.

Всички в ресторанта се натъжиха от раздялата. Но я разбраха. Тя им каза, че се връща при семейството си, за да роди. Не бе споменала пред никой от тях, че всъщност никога не се е женила или пък че не

възнамерява да задържи бебето. В последния ѝ ден в ресторанта Джули организира малко празненство и всички ѝ поднесоха дребни подаръчета за бебето. Едно от момичетата бе изплело пуловер и малки терлички. Получи още одеялце в розово и синьо, с малки патета по него, плюшено мече, играчки, кутия пелени и високо детско столче от Джими.

Задавена от вълнение, Мерибет се взираше в нещата, които ѝ бяха подарили. Добротата и вниманието им я развълнуваха дълбоко, но сега, повече от всякога, тя осъзна, че никога няма да види детето си да ги използва и за пръв път проумя какво щеше да ѝ струва раздялата с бебето. То внезапно ѝ се стори реално и истинско както никога преди. Имаше си вече дрехи, чорапи, шапки и пелени, имаше си и столче и плюшено мече. Само дето си нямаше мама и татко.

След обяд Мерибет се обади на доктор Маклийн, за да го попита докъде бе стигнал в опитите си да осигури родители за бебето ѝ.

— Имах три семейства предвид — предпазливо започна той. — Не съм сигурен обаче, че едното е съвсем подходящо. — Бащата бе признал, че има проблеми с алкохола и Ейвъри Маклийн се боеше да му даде детето. — Втората двойка току-що разбраха, че жената е забременяла. А третото семейство може да не желае да осиновява точно в този момент. Все още не съм говорил с тях. Имаме още време.

— Две седмици, доктор Маклийн... две седмици...

Мерибет не искаше да носи бебето у дома, а едва след това да го предаде на новите му родители. Това би било истинско мъчение. Освен това не можеше да се върне в дома на семейство Уитакър с бебе на ръце. Би било твърде нетактично, просто немислимо.

— Ще намерим някого, Мерибет. Обещавам. Ако все пак няма желаещи, ще можеш да оставиш бебето в болницата за няколко седмици. Ще намерим най-подходящото семейство. Не искаш да допуснем грешка, нали?

Тя се съгласи с него, но детското столче, поставено в ъгъла на стаята ѝ, изведнъж ѝ се стори зловещо и заплашително. В ресторанта я бяха накарали да обещае, че ще им се обади да им каже какво е бебето — момче или момиче. Мисълта, че ги бе измамила, направи сбогуването им с тях твърде мъчително. Особено пък с Джули.

— Грижи се добре за себе си, чуваш ли? — строго изрече Джули. — Все още си мисля, че трябва да се омъжиш за Томи.

Всички смятаха, че тя може би наистина ще го направи, но след като роди бебето. А и доктор Маклийн се замисли за същото, след като затвори телефона. Не му се искаше да ѝ помогне да даде бебето за осиновяване, само за да разбере по-късно, че двамата с Томи съжаляват за стореното. Минало му бе през ума да поговори с Лиз. Искеше да разбере какво мисли тя, доколко са сериозни намеренията им да оставят бебето, но не беше сигурен как ще реагират младежите на един такъв разговор с майката на Томи. Ситуацията бе твърде деликатна. Но той вече усещаше настоятелността на Мерибет. Ясно му бе, че тя се нуждае от увереност, че всичко ще бъде наред и затова обеща пред нея, а и пред себе си, че сериозно ще се заеме с издирването на подходящи родители.

На другия ден Томи ѝ помогна да пренесе багажа си в стаята на Ани. Бебешките неща, които ѝ бяха подарили, прибра в кутии в гаража и каза, че ще ги изпрати в болницата за осиновителите. Гърлото ѝ се свиваше от мъка всеки път, когато си спомнеше за тях. Целият ѝ кошмар сякаш оживяваше само като ги гледаше.

В събота сутринта Лиз обяви, че двамата с Джон заминават за един ден извън града. Той трябвало да проучи няколко пазара на храни в друг щат и щели да се върнат чак в неделя. Изпитваше известни угризения, че ги оставя съвсем сами, но след дълго обсъждане с Джон бяха решили, че могат да им имат доверие.

Томи и Мерибет им бяха благодарни за жеста и бяха твърдо решени да се държат добре и да не ги подведат. А и Мерибет бе в такава напреднала бременност, че едва ли представляваше сериозно изкушение.

В събота след обяд двамата излязоха, за да пазаруват за Коледа. Мерибет купи за майка му малка брошка с камък, която бе твърде скъпа за възможностите ѝ, но бе красива и Лиз със сигурност щеше да я хареса. За баща му избра специална лула за лошо време. Докато обикаляха из магазините, тя се спираше и пред щандовете за бебешки дрехи, но всеки път си налагаше да отмине, без да купи нищо.

— Защо не му купиш нещо от теб? Например плюшено мече или малък медальон?

Той смяташе, че би могла да му подари нещо, което бебето да отнесе в новия си живот и при новите си родители, но тя само поклати глава и се просълзи. Не искаше детето ѝ да притежава нищо нейно.

Един ден може да се изкуши и да тръгне да го търси, да се взира мъчително във всяко детенце с медальон на врата си.

— Трябва да се разделя с него, Томи. Напълно. Не мога да поддържам връзка с него.

В гърлото ѝ се зароди ридание и тя едва успя да преглътне.

— Има неща, с които никога не можеш да се разделиш.

Той я погледна многозначително и тя кимна. Не искаше да се разделя с него, нито пък с бебето, но животът понякога принуждава хората да се откажат от онова, което обичат най-много. Има случаи, при които сделките и компромисите са невъзможни. Томи също го знаеше. Но той вече бе загубил повече, отколкото му се искаше. И нямаше никакво желание да се откаже от Мерибет или от бебето ѝ.

Върнаха се вкъщи натоварени с пакети и тя му приготви вечеря. Родителите му щяха да се върнат чак следващия следобед. А те се чувстваха като истинско семейство. Мерибет се суетеше около него с вечерята, после измиха чиниите и седнаха да гледат телевизия. Гледаха „Шоу на шоутата“ и „Хит парад“. Седяха си един до друг като младоженци и Мерибет изведнъж го погледна и се захили, а той я придърпа в скута си и я целуна.

— Имам чувството, че вече сме женени — рече той и усети как бебето помръдва под ръката му.

Отношенията между тях бяха изненадващо интимни, като се има предвид, че никога не се бяха любили. Понякога дори им беше трудно да го повярват. Мерибет усети, че той се възбужда докато седеше в скута му, целуна го, а той настръхна още повече. В края на краищата беше само шестнадесетгодишен и се възбуждаше почти от всяко нейно движение.

— Не мисля, че трябва чак толкова да се вълнуваш от едно момиче, което тежи 400 паунда^[1] — подразни го тя, а после се изправи и прекоси стаята, като разтриваше гърба си, който я наболяваше.

Този следобед бяха повървели доста, а и бебето бе паднало вече съвсем ниско. Нямаше съмнение, че ще се роди скоро и ще бъде много голямо. Тя беше високо момиче, но имаше тесен ханш и по природа бе много слаба. Това я караше да се паникьосва всеки път, когато си помислеше за раждането.

Тази вечер му призна страховете си и той отново изпита съжаление към нея. Искрено се надяваше, че няма да е чак толкова

страшно, колкото и двамата се бояха, че ще бъде.

— Вероятно няма дори да го усетиш — опита се да я успокои той и ѝ подаде купата със сладолед, от която си похапваха и двамата.

— Надявам се. — Съгласи се с него, опитвайки се да забрави страховете си. — Какво искаш да правим утре?

— Защо не отидем да купим една елха и да я украсим преди мама и татко да се върнат? Ще бъде приятна изненада и за двамата.

Тя хареса идеята. Обичаше да им доставя радост и да се чувства част от семейството им. Когато си легна в леглото в стаята на Ани, Томи дълго седя до нея, а после легна на тясното легло.

— Знаеш ли, можем да спим в стаята на мама и татко. Ще ни бъде широко и удобно, а те изобщо няма да разберат.

Но те бяха обещали, че ще се държат добре и Мерибет държеше да спазят обещанието си.

— Напротив, ще разберат — твърдо заяви тя. — Родителите узнават всичко.

— И мама все това ми повтаря. — Той се засмя. — Хайде, Мерибет! Няма да имаме друга такава възможност. Те отсъстват от къщи веднъж на всеки пет години.

— Не мисля, че на майка ти ще ѝ хареса да спим в леглото ѝ — строго заяви тя.

— Добре, нека тогава да спим в моето. То е по-широко от това — оплака се той и за кой ли път вече се изтърколи на пода, а тя се разсмя.

Не беше редно да спят заедно, но и на двамата им се искаше. Беше им толкова приятно да са заедно.

— Добре.

Тя го последва в стаята му и двамата се сгушиха в леглото му, тя с нощница, а той — с пижама. Томи я прегърна и започнаха да си говорят и да се хият като две малки деца. После изведнъж я целуна бавно и настойчиво и те и двамата се възбудиха... бебето обаче щеше да се роди само след две седмици и не можеха да направят нищо, за да задоволят възбудените си тела. Той целуна гърдите ѝ и тя простена от удоволствие. Спусна ръка надолу и го погали, а той се възбуди до такава степен, че изпитваше болка от докосването ѝ. Мерибет не спираше да си повтаря, че това, което правят, е грешно, макар че в действителност не мислеше така. Не смяташе, че е осъдително желанието ѝ да бъде с него. Всъщност тя искаше единствено това — да

бъде с него през целия си живот и сега, докато лежах един до друг, разделени от големия ѝ корем, тя се зачуди за пръв път дали един ден щяха да живеят заедно.

— Искам винаги да бъде така — прошепна той, когато започнаха да се унасят в сън. Бяха продължили с ласките известно време, но когато и двамата почувстваха, че не могат да се владеят повече, решиха да престанат да си играят и да се опитат да се успокоят. Лудориите им бяха предизвикали дори няколко леки контракции. — Искам да прекарам с теб остатъка от живота си — сънливо промълви той. — А един ден бебето в корема ти ще бъде наше, Мерибет... Ето, това желая...

— Аз също...

Беше искрена, но освен това искаше и други неща. Също като майка му, която бе осъществила мечтите си, преди да се омъжи за баща му.

— Аз мога да чакам. Също като татко. Но не толкова дълго — каза той, припомнил си удоволствието, което бе изпитал, когато тя бе свалила ръка, за да го погали. — Само година или две. — Усмихна ѝ се и я целуна. — Можем да се оженим и да се запишем в колежа заедно.

— И с какво ще живеем?

— Бихме могли да живеем тук. Ще се запишем в местния колеж и ще живеем при родителите ми.

Само че тя не бе очарована от тази идея. Независимо от силното уважение и привързаност, които изпитваше към родителите му.

— Когато се оженим, ако го направим... — строго изрече тя, прозявайки се — ... искам да сме достатъчно големи, за да можем сами да изпълняваме задълженията си и да се грижим за децата си.

— Да, може би като станем по на шейсет години. — Той също се прозина, а после се усмихна и я целуна. — Само искам да знаеш, че един ден ще се ожения за теб, Мерибет Робъртсън! Свиквай с тази мисъл.

Тя не възрази, а само се усмихна в прегръдката му и се унесе в сън, замислена за Ани, за Томи и за бебето.

[1] Паунд — мярка за тежина. 1 паунд = 453,6 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

На следващия ден станаха рано сутринта и отидоха да купят елха. Томи взе и една по-малка елхичка, която постави в пикапа редом с голямата. Когато се прибраха у дома, той извади играчките и двамата прекараха по-голямата част от следобед, украсявайки елхата. Очите му се пълнеха със сълзи само при вида на някои от украшенията. Особено ония, които майка му бе правила заедно с Ани.

— Мислиш ли, че ще е по-добре да не ги слагаме на елхата? — замислено попита Мерибет.

Майка му може би щеше да се разстрои като ги види. Но от друга страна, всички щяха да се натъжат, че играчките на Ани не са на елхата. Не можаха да измислят лесно разрешение на проблема и в края на краищата решиха да ги използват, защото без тях сякаш се отричаха от Ани.

Тя беше постоянно с тях, всички те я носеха в спомените си. По-добре беше да потъгват и да приемат случилото се, отколкото да се преструват, че играчките на Ани никога не са съществували.

В три часа следобед привършиха с украсата и двамата единодушно се съгласиха, че елхата изглежда чудесно.

Мерибет приготви сандвичи с риба тон за обяд, а когато започнаха да прибират останалите играчки, Томи остави една малка кутийка настрана и погледна Мерибет по твърде особен начин.

— Нещо не е наред ли?

Той поклати отрицателно глава. Ясно беше обаче, че продължава да мисли за нещо.

— Не. Но трябва да отида на едно място. Искаш ли да дойдеш или си много уморена?

— Добре съм. Къде ще ходим?

— Ще видиш. — Облякоха си палтата, взеха кутията с играчките и излязоха.

Навън тъкмо започваше да вали сняг. Малката елхичка все още бе в каросерията на пикапа и Томи сложи играчките до нея. В първия

момент Мерибет не разбра какво е намислил, но веднага щом видя накъде тръгват, проумя намеренията му. Отиваха на гробището. Томи искаше да занесе на Ани малката елхичка.

Той свали елхата от каросерията, а тя взе кутията с играчките. Бяха най-малките играчки, онези, които Ани обичаше най-много. Малки мечета, дребни войничета надули тръбите си, миниатюрни ангелчета. Имаше наниз мъниста и дълъг сребрист гирлянд. Томи тържествено закрепил елхата в малката дървена поставка до гроба, и те, редувайки се, започнаха да слагат играчките една по една. Това беше мъчителен и сърцераздирателен ритуал. Отне им само няколко минути. После се изправиха, загледали в елхата и Томи си припомни колко много бе обичала Коледа малката му сестричка. Беше разказвал на Мерибет за вълнението, което винаги я обхващало преди Коледа, но в този момент не можеше да каже абсолютно нищо. Просто стоеше край гроба ѝ, от очите му се търкаляха сълзи, а той си мислеше за силната обич, която бе изпитвал към нея, и за нечовешката болка, последвала смъртта ѝ.

После погледна към Мерибет. Тя стоеше от другата страна на елхата, големият корем издуваше палтото ѝ, очите ѝ бяха ласкави и добри, а червената ѝ коса се подаваше изпод вълнения шал, с който бе покрила главата си. Никога не я бе обичал толкова много колкото в този момент.

— Мерибет — тихичко заговори той, сигурен, че Ани щеше да одобри постъпката му. Точно тук трябваше да го направи. Сестричката му би искала да бъде част от живота му и от бъдещето му. — Омъжи се за мен... моля те... Обичам те...

— И аз те обичам. — Тя се приближи до него, хвана ръката му и се вгледа в очите му. — Но не мога... не сега... Не ме карай да правя това...

— Не искам да те загубя... — Томи погледна към малкия гроб, в който лежеше сестра му, точно под тях, близо до коледната елха, която ѝ бяха донесли. — Изгубих нея... не искам да загубя и теб... Моля те, нека се оженим.

— Още е рано — промълви тя.

Искаше ѝ се да му даде всичко, но ужасно се боеше, че може да не се справи и да го нарани. Беше твърде умна за възрастта си и в някои отношения бе много по-мъдра от него.

— Обещаваш ли да се омъжиш за мен по-късно?

— В този ден тържествено се заклевам, че ще те обичам вечно, Томи Уитакър!

Държеше на всяка дума, която произнасяше в този момент. От първия миг, в който го бе видяла, знаеше, че никога няма да забрави какво бе означавал за нея през тези няколко месеца. Но какво щеше да стане от тук нататък, накъде щеше да ги отведе животът им... никой не можеше да знае това в този момент. Тя искаше завинаги да остане част от живота му, но кой знае какво им готвеше съдбата.

— Обещаваш ли да се омъжиш за мен?

— Ако така трябва. Ако и двамата го искаме. — Както винаги бе напълно искрена с него.

— Аз винаги ще бъда до теб, ако имаш нужда от мен — тържествено заяви той и тя знаеше, че говори сериозно.

— Аз също. Винаги ще ти бъда приятелка, Томи. Винаги ще те обичам.

А ако имаха късмет, един ден можеше да стане негова съпруга. И тя отчаяно искаше точно това, но беше само на шестнадесет години и бе достатъчно мъдра, за да знае, че след време всичко може да се промени. Може би любовта им ще укрепне с годините, ще стане по-силна и по-всеотдайна от сега. А може би животът ще ги разпилее като сухи листа по света и те никога повече няма да се срещнат... Но тя се надяваше, че това няма да се случи.

— Готов съм да се ожения за теб в деня, в който пожелаеш това — увери я той.

— Благодаря ти — промълви тя и се наведе към него да го целуне.

Той също я целуна. Искаше му се да му бе обещала всичко, за което я бе помолил, но все пак беше доволен, че тя му даваше всичко, на което беше способна в този момент.

После мълчаливо се загледаха в малката елхичка, замислени за сестра му.

— Сигурен съм, че тя също те обича — прошепна той. — Така ми се иска и сега да е между нас.

След това стисна ръката на Мерибет и я поведе към пикапа. Беше станало много студено и те и двамата мълчаха през целия път до дома. В отношенията им се бе настанило ново чувство — много силно,

много чисто и искрено. И двамата знаеха, че след години може да се оженят, но може и да не го направят. Щяха да се опитат, щяха да бъдат заедно, ако това бе възможно. За две шестнадесетгодишни деца това бе твърде силна обич — много силна и дълбока, обич, каквато някои хора не споделят през целия си живот. Имаха надежди, мечти, искрени обещания. А това беше добро начало, благословен дар, който всеки бе направил на другия.

Мълчаливо седнаха във всекидневната и извадиха старите албуми, посмяха се на бебешките снимки — неговите и на Ани.

А когато родителите му се прибраха у дома, Мерибет вече бе приготвила вечерята. Лиз и Джон се радваха, че се връщат вкъщи при тях. Бяха силно развълнувани, когато забелязаха украсената елха. Лиз се поспря и напрегнато се загледа в познатите играчки, после вдигна очи към сина си и се усмихна.

— Радвам се, че сте ги сложили. Щяха да ми липсват, ако не бяха на елхата.

Това щеше да бъде опит да забравят за съществуването ѝ, а Лиз не искаше да допусне това.

— Благодаря, мамо.

Беше доволен, че са постъпили правилно. После всички отидоха да вечерят в кухнята. Мерибет попита за пътуването им и Лиз отговори, че е минало добре. Не изглеждаше много възторжена, но Джон побърза да кимне в съгласие. Наистина бе минало добре... предвид дадените обстоятелства. Всички изглеждаха доволни и празнично настроени. Лиз обаче забеляза някаква промяна у Томи и Мерибет. Изглеждаха по-сериозни отпреди, по-притихнали и мълчаливи, а връзката между тях сякаш бе укрепнала през изминалите два дни.

— Мислиш ли, че са направили нещо докато ни нямаше, Джон?
— попита го тя, когато се прибраха в стаята си и той я изгледа развеселен.

— Ако говориш за това, което си мисля, искам да ти кажа, че дори и едно шестнадесетгодишно момче не би могло да преодолее подобно препятствие. Бих казал, че страховете ти са напълно безпочвени.

— Не мислиш, че са се оженили, нали?

— Имат нужда от нашето разрешение, за да го направят. Защо питаш?

— Просто ми изглеждат по-различни. По-близки. Сякаш са се превърнали в едно цяло. Точно както става с женените хора. Или поне би трябвало.

Пътуването се бе отразило добре и на двамата. Бяха съвсем сами в хотелската стая и за пръв път от много време насам се почувстваха близки. Той я бе завел на вечеря, а освен това, горе-долу бяха постигнали целта на пътуването си.

— Мисля, че просто много се обичат. Трябва да приемем това — спокойно каза Джон.

— Смяташ ли, че наистина ще се оженят някой ден?

— Не би било лошо за нито един от двамата. И без друго вече преживяха твърде много неща заедно. В един момент може да се окаже, че им е дошло твърде много, а може и да ги свърже завинаги. Времето ще покаже. Но и двамата са добри деца и аз се надявам, че ще останат заедно.

— Тя настоява да изчакат. — Лиз я разбираше чудесно, а Джон се усмихна печално.

— Познавам този тип жени. — Но опитът му и времето доказваха, че те съвсем не са лоши. Не бяха винаги от най-лесните, но бяха добри. — Ако им е писано, те сами ще открият най-верния път, за да са заедно. Ако ли пък не, ще са преживели нещо, което повечето хора не преживяват за цял един живот. В определен смисъл, даже им завиждам.

Идеята да започнат всичко отначало, без старите проблеми, му се струваше привлекателна. Искаше му се да обърне друга страница, да започне с Лиз нов живот... макар че в някои отношения за тях вече бе прекалено късно...

— Не й завиждам за онова, което тепърва ще трябва да преживее — тъжно промълви Лиз.

— Имаш предвид раждането? — Изглеждаше изненадан.

Лиз никога не се бе оплаквала от ражданията си.

— Не. Имам предвид осиновяването. Няма да е лесно.

Той кимна, изпълнен със състрадание. Съчувстваше и на двама им заради всички болки, които трябваше да преживеят още непораснали, и при все това не можеше да не им завижда за чувствата,

които споделяха, и надеждите, които хранеха за бъдещето — поотделно или заедно.

Лиз се притисна към Джон преди да заспи, а Мерибет и Томи още часове наред си говориха във всекидневната.

Лиз бе отгатнала съвсем точно. Те двамата се чувстваха много по-близки, сякаш се бяха слели в едно. Принадлежаха си напълно и безрезервно. И за пръв път в живота си Мерибет повярва, че я очаква добро бъдеще.

Часовникът ги събуди на следващата сутрин и Мерибет се изкъпа и облече навреме, за да помогне на Лиз със закуската. Лиз бе уредила Мерибет да се яви на специален изпит, за да ѝ признаят първия срок на последната учебна година. На Томи също му предстояха изпити през този ден и те се превърнаха в главна тема на разговорите им по време на закуската.

Училищните власти бяха разрешили на Мерибет да положи изпита в специална стая в административната сграда, където ще е далеч от погледите на другите ученици. Лиз щеше да я чака там, за да проведат другите необходими тестове. Всички в училището се отнасяха с невероятно разбиране към проблемите на Мерибет, правеха всичко, което бе по силите им, за да ѝ помогнат. И то все благодарение на Лиз.

Двамата с Томи се разделиха пред училището, той ѝ пожела късмет и забързан пое към класната си стая.

Останалата част от седмицата се изниза неусетно. Дойде и последният уикенд преди Коледа. Лиз привърши с пазаруването и бе тръгнала да се прибира у дома, когато изведнъж се поколеба, а после зави обратно, решила да отиде да види Ани. Отлагаше това посещение от месеци, защото бе прекалено болезнено, но този ден чувстваше, че трябва да го направи.

Мина през портата на гробището и се отправи към мястото, на което я бяха оставили. Когато приближи гроба, изведнъж спря и зяпна от изненада. Видя малката елхичка, леко наклонена на една страна, зърна играчките, които подрънкваха на вятъра. Бавно се приближи до елхата и я изправи, пооправи гирляндите и се загледа в познатите играчки, които Ани слагаше по елхата им само преди година.

И в този момент си припомни всяка дума, всеки звук, всеки момент, всяка безмълвна болка и страдание от отминалата година и

внезапно осъзна, че скръбта вече не е така ужасно болезнена и се остави на пороя от сълзи, надигнал се в душата ѝ. Не помръдна от мястото си дълго време, окъпана в сълзи заради малкото си момиченце и загледана в елхичката, която Мерибет и Томи ѝ бяха донесли. После докосна бодливите клонки и прошепна името ѝ... а сърцето ѝ отново се сви от болка.

— Обичам те, малкото ми момиченце... Винаги ще те обичам... сладка, сладка Ани...

Не можеше да ѝ каже довиждане. Знаеше, че никога няма да може да го направи, а когато се върна у дома, бе изпълнена с тъга, но и с някакво странно успокоение и мир.

Никой още не се бе прибрал и тя въздъхна с облекчение. Седна във всекидневната и се загледа в елхата и в познатите играчки. Коледата без Ани щеше да бъде трудна и мъчителна. Както и всеки друг ден. Трудни бяха и закуските, и обедите, и вечерите, и разходките до езерото без малкото ѝ момиченце. Трудно беше събуждането сутрин, пронизано от мисълта, че тя не е с тях. И въпреки всичко, Лиз съзнаваше, че трябва да продължат напред. Тя бе дошла при тях за съвсем кратко време, само че те не знаеха това. Но дори и да знаеха, какво биха могли да променят? Дали биха могли да я обичат повече? Да ѝ купуват повече подаръци? Да прекарват повече време с нея? Бяха направили за нея всичко, което бе по силите им, но Лиз знаеше, че в този миг е готова да даде живота си за още една целувка, за още една ласка, за още един миг с дъщеря си.

Все още седеше на мястото си и мислеше за Ани, когато децата се прибраха, преливащи от жизненост, със зачервени от студа лица, готови да разказват къде са били и какво са правили.

Тя им се усмихна и Томи забеляза, че е плакала.

— Искам да ви благодаря на вас двамата — започна тя със задавен от сълзите глас, — че сте занесли елхата на... благодаря ви... — кротко довърши тя и бързо се отдалечи.

Мерибет и Томи не знаеха какво да ѝ кажат. Мерибет също се разплака, докато събличаше палтото си и закачаше дрехите им на закачалката. Понякога ѝ се искаше да направи нещо, за да облекчи мъката им. Те и тримата все още ужасно страдаха от загубата на Ани.

Баща му си дойде малко след това, целият натоварен с пакети, и завари Лиз в кухнята да приготвя вечерята. Тя вдигна очи да го

погледне и му се усмихна. Напоследък между тях се усещаше по-голяма топлина и сърдечност и Томи изпитваше истинско облекчение, че вече не се карат както преди. Малко по малко, всички започваха да се възстановяват, макар че Коледа нямаше да бъде никак лесна.

Всички заедно отидоха на литургията в коледната нощ, а Джон започна лекичко да похърква, приспан от топлината в малката църква и уханието на тамян. Това напомни на Лиз за малката Ани, която често заспиваше между тях двамата... особено миналата година, когато се е разболявала, без те да знаят това.

Когато се прибраха у дома, Джон си легна веднага, а Лиз отиде да подреди подаръците. Тази година всичко бе по-различно. Нямаше писмо до Дядо Коледа, нито пък моркови за елените, нямаше сладки лъжи и преструвки, нямаше да има и писъци на възторг утре сутринта. Но поне все още пазеха приятелството и любовта помежду си.

Лиз се обърна да излезе от стаята и видя Мерибет, която се препъваше през антрето, натоварена с подаръци за тях, и се спусна да ѝ помогне. Мерибет беше станала твърде непохватна, а движенията ѝ бяха бавни и тромави. През изминалите няколко дни не се чувстваше особено добре, бебето беше паднало съвсем ниско и тя се радваше, че вече бе приключила с изпитите. Лиз подозираше, че бебето няма да чака още дълго.

— Ето, дай на мен — рече Лиз и ѝ помогна да остави подаръците.

Мерибет се навеждаше все по-трудно.

— Вече не мога да правя нищо — добродушно се оплака тя. — Трудно сядам, а после се изправям едва-едва, не мога да се наведа, изобщо не мога да видя краката си.

— Всичко скоро ще свърши — окуражи я Лиз и Мерибет мълчаливо кимна.

А после я погледна. От няколко дни ѝ се искаше да поговори с Лиз без Томи и баща му да са наоколо.

— Може ли да поговоря с теб няколко минути? — попита Мерибет.

— Сега? — Лиз изглеждаше изненадана. — Разбира се.

Седнаха във всекидневната, близо до елхата, само на една ръка разстояние от играчките на Ани. Лиз вече ги възприемаше по-спокойно. Приятно ѝ беше да ги вижда всеки ден. Имаше чувството, че

вижда нея или нещо, което не бе докосвала от много време. Беше почти като посещение от Ани.

— Много мислих за това, което ще ти кажа. — Мерибет изглеждаше смутена и притеснена. — Не зная какво ще си помислиш или кажеш, но... аз... аз искам да ти дам моето бебе.

Остана почти без дъх докато произнесе последните думи.

— Ти какво? — Лиз я изгледа недоумяващо, сякаш не можеше да осъзнае чутото. Съзнанието ѝ отказваше да приеме значимостта на току-що изречените думи. — Какво искаш да кажеш? — Лиз продължаваше да се взира в нея. Бебетата не бяха коледни подаръци, за да се раздават на приятелите просто ей така.

— Искам двамата с Джон да го осиновите — твърдо повтори Мерибет.

— Защо?

Лиз беше стъписана. Изобщо не бе мислила да си осиновява дете. Да си роди да, но не и да си синове. Изобщо не можеше да си представи как би реагирал Джон на подобна идея. Бяха разговаряли по този въпрос преди години, още преди раждането на Томи. Но Джон никога не се съгласи на такава стъпка.

— Искам да ви дам бебето, защото ви обичам и защото сте чудесни родители — обясни тихо Мерибет. Това беше най-скъпият подарък, който можеше да даде на тях или на бебето. Все още трепереше цялата, но гласът ѝ звучеше по-спокойно. Беше абсолютно убедена в това, което вършеше. — Аз не мога да се грижа за детето. Съзнавам, че всички ме смятат за луда, задето искам да го оставя, но аз знам, че не мога да му дам онова, от което се нуждае. А вие можете. Ще го обичате и ще бъдете винаги до него, ще се грижите за него така, както сте се грижили за Ани и Томи. Може би един ден и аз ще мога да правя това, но сега не мога. Няма да бъде честно спрямо нито един от нас, независимо от всичко, което казва Томи. Искам вие да вземете бебето. Никога няма да си го поискам обратно, никога няма да ви безпокоя с присъствието си, ако вие не желаете това... Но винаги ще знам, че бебето е щастливо с вас и че вие се грижите за него добре. Точно такива родители искам за моето бебе.

Вече бе започнала да плаче, а Лиз, която също плачеше, се пресегна и хвана ръцете ѝ.

— Това не е просто подарък, който искаш да дадеш на някого, Мерибет. Не е някакъв предмет или играчка. Става дума за човешки живот. Разбираш ли това?

Искаше да е сигурна, че Мерибет знае какво прави.

— Зная това. Всичко разбирам. През изминалите девет месеца мислих само за това. Повярвай ми, зная какво правя.

Говореше така, сякаш наистина разбираше всичко, но Лиз все още бе шокирана и изумена. Ами ако след време променеше решението си? Ами синът им? Как щеше да се почувства той, ако осиновяха бебето на Мерибет или кое да е друго бебе? Ами Джон?

Главата на Лиз започна да бучи от вълнение.

— Ами отношенията ви с Томи? Сериозни ли са намеренията ти спрямо него?

Как би могла да знае това на шестнадесет години? Как би могла да вземе подобно решение?

— Сериозни са. Но не искам да започваме по този начин. Това бебе беше грешка. Дори нямам чувството, че то е предназначено за мен. Непрекъснато си мисля, че моята мисия е само да го износя, да бъда с него известно време и да го оставя на най-подходящото място, при най-подходящите хора. Аз не съм подходяща за него. Искам да се омъжа за Томи някой ден, искам да имаме наши деца... но без това бебе. Няма да е честно спрямо Томи, макар че той все още не го осъзнава.

Лиз мислеше по същия начин, но бе силно впечатлена да го чуе от устата на Мерибет. Тя беше убедена, че ще трябва да започнат съвсем отначало, ако нещата между тях потръгнат някой ден, само че никой не можеше да знае това от сега. Но да започнат на шестнадесет, с дете на ръце, и то от друг мъж, бе твърде непосилно изпитание.

— Дори и да се оженим, аз няма да се опитам да си взема бебето от вас. Няма да е необходимо то да знае, че аз съм истинската му майка. — Мерибет плачеше, умоляваше я да вземе детето ѝ, да му осигури любовта и живота, които то заслужава, а тя знаеше, че те с Джон могат да направят това. — Имам чувството, че това бебе е предопределено да бъде ваше. И точно затова се озовах в този град... така е трябвало да стане... заради случилото се... — Тя се задави от ридания и очите на Лиз се напълниха със сълзи. — Заради Ани.

— Не зная какво да ти кажа, Мерибет — честно си призна Лиз, а сълзите се затъркаляха по бузите ѝ. — Това е най-скъпият подарък, който някой би могъл да ми поднесе. Но не зная дали е правилно. Никой не взима просто ей така бебето на друга жена.

— Ами ако това е, което тази жена иска? Ако тя е убедена, че трябва да го даде? Единственото, което искам, е да осигуря на това бебе бъдеще, живот с хора, които могат да му го дадат и да го обичат. Не е справедливо да изгубите малкото си момиченце. Но не е справедливо и моето бебе да расте без бъдеще, без надежда, без дом, без пари. Какво мога да му дам? Родителите ми няма да ми позволят да го занеса у дома. Няма къде да отида. Единственото, което мога да направя, е да работя в „При Джими Д“ през остатъка от живота си, а със заплатата си няма да мога дори да плащам на детегледачка.

Разплакана се вгледа в очите на Лиз, умолявайки я да вземе бебето ѝ.

— Би могла да останеш тук — тихичко рече Лиз. — Ако няма къде да отидеш, можеш да останеш при нас. Не е необходимо да даваш бебето си, Мерибет. Не бих те накарала да направиш това. Можеш да останеш при нас като наша дъщеря и ние ще ти помогнем. Не е нужно да се разделяш с бебето, за да му осигуриш по-добър живот.

Не искаше да насърчава момичето да се откаже от детето си, само защото не може да го издържа. Струваше ѝ се неправилно и погрешно, а ако изобщо го вземеше, то щеше да е само защото Мерибет наистина искаше от нея точно това.

— Аз искам да го дам на теб — повтори Мерибет. — Искам ти да го вземеш. Не мога да направя това, Лиз — тихичко прошепна тя, като плачеше безспир, а Лиз я взе в ръцете си и я прегърна. — Не мога... Не съм достатъчно силна... Не зная как... Не мога да се грижа за това бебе... моля те... помогни ми... направете го ваше... никой не разбира какво изпитвам в този момент... Зная какво е нужно за бебето, но осъзнавам, че не мога да му го осигуря. Моля те. — Погледна я, разкъсвана от отчаяние, и двете жени разплакани се притиснаха една към друга.

— Знаеш, че винаги би могла да се върнеш тук. Не искам да стоиш далеч от този дом, ако ние вземем бебето. Никой не трябва да знае, че бебето е твое... и то не трябва да го научи... само ние... Ние те обичаме, Мерибет, и не искаме да те загубим. — А и Лиз отлично

знаеше какво означава за Томи това момиче. Не искаше нейният егоизъм и жажда за още деца да съсипе живота му. Това беше изключителна възможност, невероятен подарък и тя имаше нужда от време, за да осмисли всичко. — Нека първо да поговоря с Джон — тихичко довърши тя.

— Моля те, кажи му колко много искам да го направите — проплака Мерибет, вкопчила се в ръцете на Лиз. — Моля те... Не искам бебето ми да попадне при непознати. Ще бъде чудесно, ако остане тук, при вас... моля те, Лиз...

— Ще видим — кротко кимна Лиз, притисна я към себе си, опитвайки се да я успокои и утеша.

Нервите ѝ бяха изопнати до краен предел от този разговор.

Лиз ѝ приготви чаша горещо мляко след това, поговориха още малко, а после Лиз я зави в леглото на Ани, целуна я за лека нощ и се прибра в спалнята си.

Изправи се край леглото, загледана в Джон, като не преставаше да се пита как ли ще реагира той. Чудеше се дали идеята все пак не е твърде налудничавата. А трябваше да помислят и за Томи. Ами ако той не е съгласен? Съществуваша стотици подробности, които трябваше да се вземат предвид. Но сърцето ѝ туптеше като обезумяло само като си помислеше за предложението на Мерибет... Това беше безценен подарък... подарък от живота, който ѝ се струваше толкова несправедлив... Още едно бебе.

Джон леко се размърда, когато тя се настани до него и на Лиз ѝ се прииска да го събуди, но той продължи да спи. Само я обгърна с ръце и я придърпа към себе си, така както правеше преди и двамата да окаменят след сполетялата ги трагедия. Лиз остана да лежи в прегръдките му, като не преставаше да мисли за това, което чувстваше и желаше, за онова, което бе добро за всички тях. Аргументите на Мерибет бяха силни и убедителни, но как би могла да е сигурна, че това е най-вярното решение, че не е готова да го приеме само защото отчаяно иска друго дете.

Лежеше до Джон, неспособна да заспи, молеше се той да се събуди и най-накрая, сякаш почувствал трескавото ѝ вълнение, той отвори очи и я погледна. Беше полузаспал, но забеляза изражението ѝ.

— Нещо не е наред ли? — прошепна той в мрака.

— Какво ще кажеш, ако те попитам дали искаш да си имаме още едно бебе?

Беше напълно будна, макар да съзнаваше, че той е полузаспал.

— Ще кажа, че си луда. — Джон се усмихна, затвори очи и отново се унесе в сън.

Но това не беше отговорът, който Лиз искаше.

Остана будна до него през цялата нощ. Задряма само за половин час преди зорязване. Беше прекалено възбудена, за да заспи, прекалено притеснена и изнервена, измъчвана от безброй въпроси, ужаси, грижи и копнежи. Най-накрая стана, отиде по нощница в кухнята и си направи чаша кафе. Седна, загледана в чашата, като от време на време отпиваше по малко, а в осем часа вече знаеше какво иска. Знаеше го от доста време насам, но не бе сигурна дали ще намери достатъчно смелост и кураж, за да го направи. Беше убедена обаче, че трябва да го направи сега — не само заради Мерибет и детето, но и заради себе си и Джон, а може би и заради Томи.

Беше им предложен скъп дар и те не можеха да откажат да го приемат.

Тя взе чашата с кафето, върна се в спалнята им и го събуди.

Той се изненада, като я видя. Тази година не бе нужно да стават толкова рано, нямаше защо да бързат да видят какво е оставил Дядо Коледа под елхата във всекидневната. Можеха да си поспят по до късно. А и Томи и Мерибет още не бяха станали.

— Здравсти. — Тя го погледна и се усмихна.

Срамежлива и свенлива усмивка, която не бе виждал на лицето ѝ от дълго време и която му напомни за годините, когато бяха много млади.

— Приличаш ми на жена с мисия.

Усмихна се, обърна се по гръб и се протегна.

— Така е. Мерибет и аз имахме снощи дълъг разговор.

Лиз се приближи до леглото и седна до Джон, като се молеше да не ѝ откаже. Нямаше начин да посмекчи нещата, да му каже всичко с деликатни увъртания и недомлъвки. Трябваше да говори направо, а самата мисъл за това я ужасяваше. Това беше толкова важно за нея. Така силно желаше това дете, че отчаяно се молеше и той да изпита същото, макар да се боеше, че няма да се получи.

— Тя иска ние да вземем бебето — кратко заяви Лиз.

— Всички ние? — Джон изглеждаше стреснат и поразен от изненада. — И Томи? Иска да се омъжи за Томи? — Джон седна в леглото. Беше сериозно угрижен. — Боях се, че това все пак ще се случи.

— Не, не *всички* ние. А и тя не иска да се омъжва за него. Поне не сега. Става дума за теб и мен. Мерибет иска да осиновим бебето.

— Ние? Защо?

Изглеждаше повече от шокиран. Беше просто неадекватен, загубил ума и дума.

— Защото тя смята, че сме добри хора и чудесни родители.

— Ами ако промени решението си? А и ние какво ще правим с това бебе?

Изглеждаше ужасен и Лиз му се усмихна. Бе успяла да го изкара от равновесие и то толкова рано сутринта.

— Същото, което правихме и с другите две. Ще стоим будни по цяла нощ в продължение на две години и ще копнеем за деня, в който ще можем да поспим, а после ще сме дяволски щастливи с тях до края на живота ни... или живота им — тъжно добави тя, сетила се за Ани. — Това е дар, Джон... за един миг, за една година... толкова, колкото ни отпусне съдбата. И аз не искам да го отхвърлям. Не искам отново да се откажа от мечтите си... Никога не съм си мислила, че ще имаме друго дете... а и доктор Маклийн ми каза, че не мога... Но ето че това момиче нахлу в живота ни и предлага да ни върне мечтите.

— Ами ако тя си го поиска след няколко години? Когато порасне? Или пък когато са омъжи? Или пък ако се омъжи за Томи?

— Предполагам, че всичко може да се уреди по законен, юридически път, а и тя твърди, че няма да го направи. И аз ѝ вярвам. Мисля, че тя е твърдо убедена, че животът на бебето ще е по-добър, ако ни го даде. Знае, че не може да се грижи за него. И ни умолява да го вземем.

— Почакай докато го види — цинично заяви той. — Нито една жена не може да носи детето си девет месеца, а после да го даде просто ей така.

— Някои могат — сухо го прекъсна Лиз. — И смятам, че Мерибет ще го направи. И то не защото не я е грижа за детето ѝ, а защото го обича твърде много. Това е най-възвишеният израз на любовта ѝ към бебето — да се откаже от него и да ни го даде. — Сълзи

изпълниха очите ѝ и потекоха по бузите ѝ и тя погледна съпруга си. — Джон, искам го. Искам го повече от всичко друго на света... моля те, не казвай не... Моля те, нека да го вземем!

Той я изгледа дълго и продължително, докато тя се опитваше да прогони мисълта, че ще го намрази, ако не ѝ позволи да го направи. Не можеше да повярва, че той би могъл да си представи дори всичко, което бе преживяла. Не мислеше, че би могъл да разбере колко отчаяно иска това бебе — не за да замени Ани, а за да им върне отново радостта, смеха и любовта, да озари живота им подобно на малка ярка светлинка. Това бе всичко, което искаше, но не вярваше, че Джон би могъл да я разбере. Знаеше обаче, че ще умре, ако той не ѝ позволи да го направи.

— Добре, Лиз — тихичко промълви той и хвана и двете ѝ ръце. — Всичко е наред, скъпа... разбирам... — Сълзите се затъркаляха по бузите ѝ още по-бързо и тя осъзна колко несправедлива е била към него. Той *знаеше*. И всичко разбираше. Той все още си беше същият мъж, в който се бе влюбила и когото в този момент обичаше повече от всякога. Бяха преживели толкова страдания и бяха оживели. — Ще ѝ кажем, че сме съгласни. Но мисля, че първо трябва да поговорим с Томи. Трябва да сме сигурни, че и той е съгласен.

Лиз се съгласи, макар че едва се сдържаше да не отиде да го събуди.

Той стана след цели два часа, но Мерибет все още спеше. Томи бе стъписан от изненада, когато майка му му обясни какво им бе предложила Мерибет. Но напоследък и той бе започнал да разбира, че Мерибет е твърдо решена да остави детето и че е дълбоко убедена, че това е най-справедливото решение и за нея, и за бебето.

А сега, когато бе започнал да се притеснява, че може да я изгуби, той се почувства по-спокоен, че вече не му се налага да я моли да се оженият и да задържат бебето. Всъщност, за него това беше идеалното разрешение на проблема. Надяваше се един ден двамата с Мерибет да имат собствени деца, но за това бебе това бе най-добрият вариант. А и по очите на майка си разбираше колко много означава това за нея. Родителите му изглеждаха много по-близки помежду си докато разговаряха с него, а баща му, силен и спокоен, седеше до Лиз и държеше ръката ѝ. В определен смисъл, предстоеше им нещо твърде вълнуващо. Всички те щяха заедно да се погрижат за един нов живот.

Когато Мерибет стана, тримата я чакаха, за да ѝ съобщят решението си. Всички се бяха съгласили единодушно да осиновят бебето. Тя ги погледна и се разплака от облекчение. После им благодари подред, прегърна ги и се разрева още по-силно. Вече всички плачеха, заслепени от силното вълнение. Моментът беше неповторим — на искрени и дълбоки чувства, на споделена надежда и любов, на безкористна подкрепа и всеотдайност. Момент, от който животът им започваше отначало.

С безценния дар на Мерибет.

— Сигурна ли си, че това искаш? — попита я Томи, когато излязоха на разходка този следобед.

Тя само кимна. Изглеждаше абсолютно убедена. През цялата сутрин се бяха занимавали с подаръците, а после обядваха. Сега останаха сами за пръв път през целия ден и имаха възможност да поговорят.

— Искам точно това — заяви тя.

Чувстваше се много спокойна и много силна.

Извървяха целия път до заледеното езеро и обратно, който беше няколко мили. Но тя каза, че никога преди не се е чувствала по-добре. Струваше ѝ се, че вече би могла да направи всичко. Убедена бе, че бе изпълнила онова, заради което бе пристигнала в този град. Беше им дала подаръка, предопределен за тях. А сега животът на всички щеше да стане по-щастлив и богат, благодарение на благословения дар, който ги свързваше.

Опита се да му обясни всичко това, докато се връщаха към къщата, и на него му се стори, че започва да разбира. Но понякога му беше много трудно да я слуша. Беше толкова сериозна и напрегната, толкова красива, че чак го разсейваше. Спряха се на стълбите пред къщата и той я целуна. Усети как тялото ѝ се напруга, тя го сграбчи за ръката и се сгъна на две, докато той опитваше да я задържи.

— О, боже! Мили боже! — извика той, внезапно изпълнен с ужас и внимателно ѝ помогна да седне на стъпалата.

Тя придържаше корема си с две ръце и се опитваше да си поеме дъх след острата болка. Той изтича вътре, за да повика майка си, а когато Лиз излезе навън, Мерибет седеше на мястото си с широко отворени очи и изглеждаше силно изплашена.

Родилните болки бяха започнали. И бяха много по-силни, отколкото очакваше.

— Всичко е наред! Всичко ще се оправи. — Лиз се опита да ги успокои и двамата и изпрати Томи да извика баща си. Искаше да внесат Мерибет вътре и да се обадят на лекаря. — А вие къде бяхте? Да не ходихте чак до Чикаго?

— Само до езерото и обратно — и се задъха от следващата болка. Контракциите бяха дълги и много болезнени и тя не разбираше какво става. — Нали в началото трябва да са съвсем слаби? — обърна се тя към Лиз, докато двамата с Джон ѝ помагаша да влезе вътре, а Томи гледаше нервно отстрани. — Сутринта ме болеше стомах, но после ми мина — продължи тя, неспособна да повярва в случилото се. Всичко започна така внезапно, без никакво предупреждение.

— Усещаше ли някакви спазми? — ласкаво я попита Лиз. — Или болки в гърба?

Не беше никак трудно човек да се заблуди относно първите признаци на раждането.

— През цялата нощ ме боля гърбът, а сутринта имах и спазми, но си помислих, че е от храната.

— По всяка вероятност болките ти са започнали още миналата нощ — нежно рече Лиз.

А това означаваше, че трябва час по-скоро да я закарат в болницата. Дългата разходка очевидно е ускорила нещата. Терминът ѝ беше за следващия ден и раждането бе започнало тъкмо навреме. Бебето явно не искаше да губи нито минута повече. Сякаш по някакъв мистериозен начин бе разбрало, че семейство Уитакър ще го осиновят и спокойно можеше да дойде на белия свят.

Нямаше вече връщане назад.

Веднага щом влязоха вътре, Лиз се зае да измери интервала между болките, а Джон отиде да се обади на лекаря. Томи седна до нея и я хвана за ръката. Изглеждаше нещастен и уплашен. Не можеше да понесе мисълта, че Мерибет изпитва толкова силни болки, но никой от родителите му не изглеждаше притеснен, макар да бяха много внимателни и изпълнени със съчувствие, а Лиз не се отделяше от нея нито за минута. Болките се редуваха през три минути и бяха много силни и продължителни.

Джон се върна и съобщи, че доктор Маклийн е наредил да тръгват веднага. Щял да ги чака в болницата след пет минути.

— Трябва ли да тръгвам вече? — попита Мерибет. Изглеждаше много млада и уплашена и непрекъснато местеше поглед от Лиз към Томи и Джон. — Не можем ли да почакаме още малко?

Вече почти плачеше, а Лиз я увери, че не могат да се бавят повече. Време беше да тръгват.

Томи нахвърля някои неща от първа необходимост в една чанта и след пет минути вече бяха на път. Лиз и Томи седнаха с нея на задната седалка и я поставиха между себе си, а Джон караше възможно най-бързо по заледените пътища.

Една сестра и доктор Маклийн я чакаха в болницата. Веднага я прехвърлиха на един стол и сестрата започна да я бута по коридора, а Мерибет отчаяно се вкопчи в Томи.

— Не ме оставяй — умоляваше го тя, стискаше го за ръката и плачеше с все сила.

Доктор Маклийн се усмихна като ги видя. Всичко щеше да бъде наред. Тя беше млада и здрава, а и дотук всичко вървеше добре.

— С Томи ще се видите след малко — увери я лекарят. — Ти и бебето.

Но тя само започна да плаче още по-силно, а Томи се наведе и я целуна нежно.

— Не мога да дойда с теб, Мерибет. Няма да ми позволят. Сега трябва да си много смела. Но *следващия* път ще бъда до теб.

Той я пусна бавно, за да позволи на сестрата да я отведе. Мерибет обаче обърна ужасените си очи към Лиз и я попита дали може да дойде с нея.

Лекарят веднага се съгласи.

Сърцето на Лиз биеше до пръсване, когато ги последва в асансьора, а после и в предродилната зала, където съблякоха момичето и го прегледаха, за да разберат докъде е стигнало раждането. Мерибет беше полуобезумяла от страх и сестрата ѝ сложи една инжекция, за да я успокои. След това се почувства по-добре, макар да изпитваше силни болки.

След като я прегледа, лекарят я увери, че остава съвсем малко. Вече имаше пълно разкритие и напъните щяха да започнат всеки момент.

Закараха я в родилната зала, а Мерибет не пускаше ръката на Лиз и я гледаше с големите си, изпълнени с доверие очи.

— Обещай ми, че няма да промениш решението си... Ще го вземеш, нали, Лиз? И ще го обичаш... винаги ще обичаш моето бебе...

— Обещавам. — Лиз бе зашеметена от безграничното ѝ доверие и от любовта, която изпитваха помежду си. — Винаги ще го обичам... И теб обичам, Мерибет... благодаря ти...

После болките отново погълнаха момичето и следващите няколко часа бяха много трудни и мъчителни. В един момент се оказа, че бебето е застанало неправилно и трябваше да използват форцепс. Поставиха маска на лицето на Мерибет и ѝ подадоха упойващ газ. Тя вече беше изтощена, замаяна, разкъсвана от болки, но Лиз не пускаше ръката ѝ.

Минаваше полунощ, когато от родилната зала долетя бебешки плач и сестрата свали маската от лицето на Мерибет, за да може да види дъщеря си. Тя все още бе замаяна и полузаспала, но се усмихна, като видя малкото, розово личице, а после погледна към Лиз и очите ѝ се изпълниха с радост и облекчение.

— Имаш едно малко момиченце — прошепна тя.

Дори и под влияние на упойката не забравяше чие беше вече това бебе.

— Това е твоето малко момиченце — поправи я лекарят, усмихна ѝ се, а после подаде бебето на Лиз.

Мерибет бе твърде изтощена, за да го държи.

Лиз погледна надолу към малкото личице, видя меката руса косичка и невинните очички и цялата се разтрепери от щастие.

— Здравей — прошепна тя, докато държеше детето, което щеше да бъде нейно, и го гледаше със същата любов, с която бе поела след раждането и собствените си деца. Знаеше, че никога няма да забрави този миг и ѝ се искаше и Джон да е до нея в този момент.

За Лиз бе изключително вълнуващо да наблюдава раждането ѝ, да види внезапната ѝ поява, да чуе първия ѝ писък, с който сякаш ги поздравяваше, уверяваше ги, че всичко е наред. Бяха я чакали толкова дълго...

Сложиха на Мерибет още една инжекция и тя се унесе в сън, а Лиз занесе бебето в детското отделение, където го изкъпаха и го претеглиха. Лиз остана до бебето през цялото време, като не

изпускаше от ръката си тънките му пръстчета. След няколко минути видя Джон и Томи, които се изправиха пред остъклената стена пред залата за новородените.

Сестрата ѝ позволи отново да вземе бебето и тя го вдигна и го показа на Джон. А той се разплака в момента, в който видя дъщеря им.

— Не е ли красива? — само с устни изрече Лиз и той внезапно осъзна, че в този момент може да мисли единствено за жена си и за всичко, което бяха преживели. Трудно му бе да не си спомня раждането на Ани, но това бебе беше съвсем различно и вече бе тяхно.

— Обичам те — прошепна той от другата страна на стъклото, а Лиз кимна и му отвърна същото.

И тя го обичаше, а в този момент с ужас и благодарност разбра, че едва не бяха съсипали живота си. Но все пак бяха успели да се справят забележително добре, благодарение на Мерибет и на подаръка, който им беше дала, благодарение на любовта, която винаги бяха изпитвали един към друг, макар че почти я бяха забравили.

Томи изглеждаше развълнуван, когато видя бебето и изпита истинско облекчение, когато Лиз най-после излезе при тях и той можа да я попита за Мерибет. Лиз го увери, че е добре, че се е държала много смело, а сега спи.

— Наистина ли беше толкова ужасно, мамо? — попита той, притеснен за нея и силно впечатлен от всичко, което беше направила.

Бебето тежеше 4 паунда и 8 унции^[1]. Твърде голямо бебе за всяка жена, да не говорим за едно шестнадесетгодишно момиче, което дори не знаеше какво я очаква. Лиз я бе съжалила неведнъж, но лекарят ѝ бе поставил доста щедра упойка. Следващият път щеше да ѝ е по-лесно. А наградата след това щеше да е далеч по-голяма.

— Това е тежка работа, сине — тихичко заговори Лиз, все още под въздействието на случилото се. — Особено пък ако я вършиш заради някой друг... и му даваш детето си.

— Тя ще се оправи ли? — Очите му бяха пълни със стотици въпроси, които не му бяха съвсем ясни.

Но майка му побърза да го успокои.

— Ще се оправи. Обещавам.

Свалиха я в стаята ѝ един час по-късно. Все още бе полузаспала и замаяна, но веднага забеляза Томи и се вкопчи в ръката му, като му повтаряше колко много го обича и се възхищаваше на красивото бебе.

Лиз ги гледаше и внезапно усети как я облива вълна на ужас, пострашна от всичко, което бе преживяла до този момент. Ами ако Мерибет промени решението си? Ако в края на краищата реши да се омъжи за Томи и да задържи бебето?

— Видя ли я? — развълнувано попита Мерибет.

Лиз погледна към Джон, който взе ръката ѝ в своята и я стисна, опитвайки се да я успокои. Знаеше какво си мисли тя в този момент, защото и той изпитваше същия ужас и страх.

— Красива е — отвърна Томи, наведе се и я целуна, силно притеснен от пребледнялото ѝ лице. Тя все още бе с неестествен белезникав тен, предизвикан от етера. — Прилича на теб — рече той, макар бебето да имаше руса косичка, съвсем различна от огнената ѝ коса.

— А аз мисля, че прилича на майка ти.

Тя се усмихна на Лиз. Усещаше, че двете ги свързва нещо, което — Мерибет бе сигурна в това — никога повече няма да се повтори. Двете заедно бяха изстрадали раждането на нейното бебе. И тя бе убедена, че не би могла да се справи без Лиз.

— Как ще я кръстите? — попита Мерибет, преди отново да се унесе в сън и Лиз усети, че я залива вълна на облекчение.

Може би все пак тя нямаше да промени решението си. Може би това наистина щеше да бъде тяхното бебе. Беше ѝ трудно да го повярва. Дори и в този момент.

— Как ти се струва Кейт? — попита Лиз, тъкмо когато Мерибет отново притвори очи.

— Харесва ми — прошепна тя и се унесе в сън, все още стиснала ръката на Томи. — Обичам те, Лиз... — промълви едва чуто с плътно затворени очи.

— И аз те обичам, Мерибет!

Лиз я целуна по бузата и даде знак на другите, че трябва да си тръгват. Мерибет бе преживяла много трудна нощ и имаше нужда от сън. Беше вече три часа сутринта.

Бавно се върнаха в коридора и се спряха пред остъкления прозорец на детската стая. А тя си лежеше там, топло завита в розово одеялце и гледаше към тях, вираше се в Лиз, сякаш я бе чакала твърде дълго. Сякаш появата ѝ на този свят бе предназначена за тях. Подарък

от едно момче, което никой от тях не познаваше, и едно момиче, появило се в живота им като ярка дъга.

И тримата се взираха в нея с възторг и умиление, а после Томи погледна родителите си и се усмихна. Сигурен бе, че Ани също щеше да я обича, ако все още беше между тях.

[1] Унция — мярка за тежина. 1 унция = 28,3 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Следващите два дни бяха изпълнени с трескаво оживление и възбуда. Джон и Томи изнесоха старата люлка на Ани и я пребойдисаха, а Лиз стоя будна цялата нощ, за да я украси с километри розов тюл и атлазени панделки. Вадеха стари играчки, купуваха нови и по средата на цялата тази бъркотия Томи отиде на гроба на Ани и остана там дълго, загледан в елхата, която двамата с Мерибет ѝ бяха занесли, потънал в мисли за бебето. Не можеше да се примири с мисълта, че Мерибет ще ги напусне и отново ще се върне при родителите си. Всичко беше станало твърде бързо. Толкова много неща се случваха едновременно. Някои бяха щастливи. Но други — твърде болезнени.

Майка му обаче беше щастлива както никога преди, а когато отиде да види Мерибет, я намери сериозна и притихнала. Бе разговаряла дълго с Лиз и Джон след раждането на бебето и те я бяха уверили, че ще я разберат, ако реши да промени решението си. Но тя категорично настоя да вземат бебето. Беше ѝ мъчно, че трябва да се откаже от детето си, но сега повече от всякога беше убедена, че постъпва правилно.

На следващия ден Джон се обади на адвоката си и дадоха ход на процедурата по осиновяването.

По-късно ѝ донесоха изготвените документи, адвокатът ѝ разясни условията с най-големи подробности и тя ги подписа три дни след раждането на Кейт. Отказа се от законния срок на изчакване, подписа документите с трепереща ръка, а после силно прегърна Лиз. Помолиха сестрата да ѝ донесе бебето и да ѝ го остави през деня. Имаше нужда от време, за да се раздели с него.

Тази нощ Томи остана при нея. Тя беше необичайно спокойна, но тъжна и замислена. И на двамата им се искаше всичко да се бе случило по-иначе. Мерибет обаче съзнаваше, че просто не бе имала избор. Беше взела най-правилното решение. Особено за бебето.

— Следващия път всичко ще бъде различно. Кълна се — нежно промълви Томи и я целуна.

Бяха преживели твърде много и знаеха, че това, което ги свързва, не може да бъде унищожено или забравено. Тя обаче имаше нужда от време, за да си поеме дъх, да се възстанови от всичко преживяно. Лекарят ѝ позволи да си тръгне от болницата в новогодишния ден и Томи, заедно с родителите си, дойде да я вземе.

Лиз отнесе бебето до колата, а Джон направи много снимки. Прекараха тих и спокоен следобед у дома, а всеки път, когато бебето изплачеше, Лиз се втурваше към него, докато Мерибет се преструваше, че не го чува. Не искаше да се приближава до дъщеря си. Тя вече не беше нейна майка. Трябваше да си наложи да стои далеч от нея. Знаеше, че винаги ще я носи в сърцето си, но никога няма да ѝ бъде майка, няма да стои до нея в тъмните нощи, няма да бди над главата ѝ, когато е болна, нито пък ще ѝ чете приказки. В най-добрия случай можеха да станат приятелки, но нищо повече. И то само в случай, че животът ги събереше отново. Дори и в този момент Лиз щеше да бъде нейната майка, а не Мерибет.

Късно вечерта Лиз държеше бебето на ръце, загледана в заспалото личице, а Джон им се радваше и се усмихваше.

— Вече я обичаш, нали? — Тя кимна щастливо, неспособна да повярва, че той ѝ бе позволил да направи това. — А сега следват две години без сън, предполагам.

— Ще ти се отразят добре. — Тя се усмихна, а той прекоси стаята и я целуна.

Бебето отново ги бе сближило. Дало им бе надежда, напомнило им бе колко сладък е всеки нов живот и каква радост носи на околните.

Раждането на Кейт сближи още повече и Томи и Мерибет. Тя сякаш изпитваше по-голяма нужда от него и постоянно мислеше за болезнената раздяла, която им предстои. Чувстваше се странно уязвима. Имаше усещането, че не би могла да се изправи пред света и да продължи напред без него. Ужасяваше се от мисълта, че ще трябва да се прибере вкъщи без него и непрекъснато отлагаше разговора с родителите си. От цяла седмица се канеше да им се обади, за да им каже, че е родила, но все не можеше да се реши. Все още не бе готова да се върне у дома.

— Искаш ли аз да се обадя? — попита я Лиз два дни след като я бяха изписали от болницата. — Не искам да те препирам, но мисля, че майка ти би искала да знае дали си добре. Сигурно много се притеснява.

— Защо? — нещастно промълви Мерибет. Беше размишлявала много през изминалата седмица и то все за родителите си. — Какво значение има един разговор сега, след като татко не ѝ позволи да разговаря с мен цяла година? Тя не беше тук, когато имах нужда от нея. Ти беше до мен — горчиво заяви Мерибет.

И това беше самата истина. Вече не изпитваше любовта, която бе изпитвала към тях преди. Дори и към майка си. Само любовта ѝ към Ноел бе все още жива и непопарена в сърцето ѝ.

— Не мисля, че майка ти има някакъв избор — предпазливо рече Лиз и остави бебето в люлката. Току-що я бе нахранила. — Тя не е силна жена. — Преценката на Лиз бе много по-точна, отколкото тя можеше да предположи. Майката на Мерибет бе изцяло под властната тирания на баща ѝ. — Не съм сигурна дали въобще разбира, че те е предала — тъжно отбеляза Лиз.

— Разговаряла ли си с нея?

Мерибет изглеждаше объркана. Как би могла Лиз да знае всичко това?

Лиз се поколеба за момент, преди да ѝ отговори, а после реши да си признае всичко и Мерибет остана изумена от думите ѝ.

— Джон и аз отидохме да се видим с тях след Деня на благодарността. Убедени бяхме, че ти го дължим. Тогава още не знаехме, че ще пожелаеш да ни дадеш бебето си, но аз исках да видя какво е семейството ти, преди да си се върнала при тях. Ти все още можеш да останеш при нас, ако искаш. Искам да знаеш това. Мисля, че те те обичат, Мерибет. Но баща ти е много ограничен човек. Той наистина не разбира защо искаш по-добро образование. Точно по този въпрос държах да поговоря с него. Исках да съм сигурна, че ще ти позволи да отидеш в колеж. Остават ти още само няколко месеца, докато завършиш училище и трябва да кандидатстваш някъде. С ум като твоя наистина заслужаваш добро образование.

— И какво каза баща ми?

Все още не можеше да асимилира новината, че Лиз се бе срещнала с тях. Двамата с Джон бяха пропътували двеста и петдесет

мили, за да се срещнат с родителите, които се бяха отказали от нея през изминалите шест месеца.

— Той каза, че щом майка ти е напълно доволна да си седи у дома и да се грижи за децата, то и ти ще трябва да правиш същото — призна Лиз. Не ѝ каза, че той беше добавил: *Ако все още може да си намери съпруг*, в което той очевидно дълбоко се съмняваше. — Той не разбира ползата от доброто образование, не знае какъв гений расте в семейството му. — Лиз се усмихна на момичето, което ѝ бе дало толкова много. Тя искаше да направи същото за него. Двамата с Джон вече бяха говорили нашироко за това. — Той смята, че ние сме ти напълнили главата с всички тези щурави идеи за колежа. И аз се надявам, че наистина сме го направили. — Лиз се усмихна. — В противен случай ще бъда много разочарована. Всъщност... — Тя замълча и точно в този момент Джон влезе в стаята. — Ние искаме да поговорим с теб за нещо. Преди Ани да умре, бяхме заделили пари за образованието ѝ. Сега ще трябва да направим същото и за Кейт, но все още разполагаме с много време за това. Парите за образованието на Томи също са подсигурени още преди много години. Затова искаме ти да получиш парите, които бяха предназначени за Ани, за да можеш да платиш таксите си в колежа. Можеш да се върнеш и да кандидатстваш тук или да отидеш където пожелаеш.

Мерибет изглеждаше като ударена от гръм, а Джон продължи вместо Лиз.

— Баща ти и аз обсъдихме всичко и се разбрахме, че ти ще се върнеш сега, за да завършиш училище, а след това можеш да отидеш където пожелаеш. Можеш да се върнеш тук и да останеш при нас.

Той погледна към Лиз и тя кимна. Тримата вече бяха решили, че един ден ще кажат на Кейт, че Мерибет е тяхна приятелка, а не майка ѝ. Може би някога като порасне, и ако сметнеха, че това е необходимо, биха могли да ѝ кажат и истината. Но междувременно не бе нужно да знае това, а Мерибет не искаше да наранява никого — нито тях, нито бебето.

— Сега вече имаш парите, за да отидеш в колеж, Мерибет. Останалото зависи от теб. Не смятам, че ще ти бъде лесно, след като се прибереш при тях. Баща ти не е никак лесен, но мисля, че и той доста е размишлявал върху случилото се. Осъзнал е, че си допуснала грешка. Не мога да кажа, че е забравил, но мисля, че ще се радва, ако се

върнеш у дома. Може би ще успеете да се помирите през тези няколко месеца, преди да заминеш в колежа.

— Самата мисъл, че трябва да се прибера у дома ми е неприятна — призна си тя, а Томи, който тъкмо бе влязъл в стаята, седна до нея и взе ръката ѝ.

И той се плашеше от заминаването ѝ и вече ѝ бе обещал, че ще я посещава колкото е възможно по-често, въпреки голямото разстояние.

И двамата знаеха, че шест месеца не са кой знае колко много. Макар в този момент да им се струваха цяла вечност. На шестнадесет години времето тече твърде бавно.

— Ние не те принуждаваме да се върнеш там — намеси се Лиз. — Но мисля, че трябва да си отидеш за малко. Заради майка ти и заради теб самата. Имаш нужда от време, за да осъзнаеш случилото се. — А после ѝ каза нещо, в което бе убедена, макар да бе обещала на Джон да не го прави. — Но не мисля, че трябва да останеш там за дълго. Ще те погребат жива, ако им го позволиш.

Мерибет се усмихна на точното сравнение. Когато беше с родителите си, постоянно имаше усещането, че се дави или се задушаваше от липса на въздух.

— Зная, че ще се опитат. Но сега вече не могат да постигнат нищо. Благодарение на вас.

Прегърна Лиз и я притисна към себе си, все още неспособна да повярва във всичко онова, което правеха за нея. Но тя също бе направила много за тях.

Продължиха да си говорят тихо, но изведнъж бебето се размърда и се събуди. После се заплака. Мерибет не се помръдна. Лиз я взе, а после я подаде на Томи. Подаваха си я един на друг подобно на малка кукличка. Всички я обичаха, радваха ѝ се и си играеха с нея. А тя имаше нужда точно от това. Мерибет искаше да осигури на детето си точно такава любов и привързаност.

Наблюдаваше ги и бе уверена, че животът на Кейт ще бъде вълнуващ и очарователен. Нали точно за това се бе отказала от нея.

Томи я подържа известно време, а след това я подаде на Мерибет. Тя се поколеба за момент, а после изведнъж се реши и протегна ръце. Бебето инстинктивно се сгуши в нея и потърси гърдите ѝ. Гърдите на Мерибет все още бяха пълни с млякото, което бебето ѝ изобщо не бе опитало. А то миришеше толкова сладко, на бебешка пудра и сапун, че

Мерибет побърза да го върне на Томи, завладяна от непреодолима тъга. Все още ѝ бе много трудно да живее толкова близко до нея. Знаеше, че един ден, когато подреди собствения си живот, общуването с Кейт ще бъде много по-лесно. Дъщеря ѝ тогава щеше да е пораснала, а дистанцията между тях щеше да е много по-голяма.

— Ще им се обадя тази вечер — рече тя, продължавайки разговора за родителите ѝ.

Знаеше, че е време да се върне у дома. Поне за момента. Имаше нужда да се помири с родителите си, а после щеше да е свободна да продължи живота си.

Когато им се обади обаче осъзна, че нищо не се е променило. Баща ѝ беше груб и рязък и веднага я попита дали *се е отървала* от него и дали *се е погрижила за оная работа*.

— Родих бебето, татко — студено отвърна тя. — Момиче е.

— Не ме интересува. Отърва ли се от нея? — Остро продължи той и Мерибет усети, че всичко, което бе изпитвала към него някога се превръща в пепел.

— Беше осиновена от едни мои приятели.

Гласът ѝ трепереше, но звучеше много по-уверено, отколкото се чувстваше тя в този момент, сграбила ръката на Томи. Нямахме никакви тайни от него, а сега повече от всякога се нуждаеше от подкрепата му.

— Ще си дойда у дома след няколко дни.

Отново стисна ръката на Томи, неспособна да понесе мисълта, че ще трябва да се раздели с тях. Беше твърде мъчително. Внезапно ѝ се стори, че връщането ѝ у дома ще бъде грешка. Трябваше непрекъснато да си напомня, че няма да е за дълго.

Но в този момент баща ѝ я изненада.

— Двамата с майка ти ще дойдем да те вземем — грубо изръмжа той и Мерибет онемя от изненада.

Защо си даваха толкова зор? Нямахме откъде да знае, че семейство Уитакър бяха абсолютно непреклонни в това отношение. Смятаха, че Мерибет не бива да се прибира с автобус толкова скоро след раждането ѝ за пръв път в живота си, а и майка ѝ бе намерила сили да го помоли да отстъпи.

— Ще дойдем следващия уикенд, ако това те устройва.

— Може ли и Ноел да дойде с вас?

В гласа ѝ се долавяше надежда.

— Ще видим — уклончиво отвърна той.

— Може ли да говоря с мама?

Той не каза нищо повече. Подаде слушалката и майка ѝ избухна в сълзи веднага щом чу гласа на дъщеря си. Искаше да знае дали е добре, как е минало раждането, попита я дали бебето е хубаво и дали прилича на нея.

— Много е красива, мамо — отвърна Мерибет. Сълзите се затъркаляха по лицето ѝ, а Томи нежно ги бършеше с пръсти. — Наистина е красива.

Двете жени поплакаха още няколко минути, а после Ноел грабна слушалката от майка си. По гласа ѝ личеше, че е зажадняла за по-голямата си сестра. Разговорът им беше странна смесица от възклицания и накъсани, несвързани помежду си изречения. Вече беше ученичка в горния курс и с нетърпение очакваше завръщането на Мерибет. Беше силно впечатлена от новината, че Мерибет е вече в последния клас.

— Е, съветвам те да се държиш добре. Няма да те изпускам от погледа си — пошегува се през сълзи Мерибет, щастлива, че отново може да си поговори с нея.

Може би Лиз имаше право. Тя наистина трябваше да се прибере у дома, без значение колко тежко ще ѝ бъде да заживее отново в къщата на родителите си след всичко, което се бе случило в живота ѝ. Най-накрая затвори телефона и съобщи на Томи, че родителите ѝ ще пристигнат следващия уикенд, за да я вземат.

Следващите няколко дни се изнизаха неусетно. Мерибет вече бе напълно възстановена, готова да се върне у дома. Лиз си бе взела отпуск, за да може да се грижи за бебето, а задълженията ѝ сякаш нямаха край. Трябваше да се свършат безброй неща между храненията, къпането и огромните камари с пране. Мерибет се чувстваше изтощена само като я наблюдаваше и за последен път осъзна, че наистина нямаше да успее да се справи. Работата щеше да я погълне и задуши.

— Не бих могла да върша всичко това, Лиз — честно си призна тя, изумена от безкрайните грижи и задължения.

— Ще можеш, ако ти се наложи — отвърна Лиз. — Един ден и това ще стане. Ще си имаш други деца — увери я тя. — И тогава ще ти е лесно — в подходящ момент, с любим съпруг. Тогава вече ще си готова за всичко това.

— Но сега не бях — убедено заяви Мерибет.

Може би всичко щеше да бъде по-различно, ако детето беше на Томи. Но кой знае защо, винаги ѝ се бе струвало погрешно да задържи детето на Пол и да обърка целия си живот. Понякога се чудеше дали щеше да успее да се справи сама. Но това вече нямаше значение. Сега трябваше да мисли единствено за заминаването си. А то щеше да бъде ужасно трудно и мъчително. Мисълта, че трябва да се раздели с Томи бе ужасно болезнена. Щеше да тъгува и за Джон, и за Лиз. Да не говорим за бебето.

Плачеше през цялото време, почти без повод, а Томи я извеждаше от къщи всеки ден щом се върнеше от училище. Разхождаха се с часове, или пък ходеха до езерото и през смях си спомняха за деня, в който Томи я бе бутнал във водата и след това бе открил, че е бременна. Отидоха и на гроба на Ани, за да свалят играчките от елхата ѝ. Минаха по всички познати места, сякаш се опитваха да запечатат в спомените си всеки момент и всяко кътче, което обичаха.

— Знаеш, че ще се върна — обеща му тя.

А той я погледна, разкъсван от желание да върне времето назад, или да прескочи напред в бъдещето, но да се махне от жестокото, мъчително тъжно настояще.

— Аз ще те последвам, ако не го направиш. Това не е краят на нашата любов, Мерибет. Такъв никога няма да има. — И двамата вярваха в това с цялата си душа. Любовта им бе силна, можеше да свърже миналото и бъдещето им. Сега трябваше само да пораснат. — Не искам да си тръгваш — промълви той и се взря в очите ѝ.

— И аз не искам — прошепна тя. — Ще кандидатствам в тукашния колеж.

Но и на други места. Все още не знаеше дали ще може да живее толкова близо до бебето. Но пък не искаше да изгуби Томи. Нямаше как да разберат какво им готви бъдещето, но точно в този момент те и двамата знаеха със сигурност, че любовта, свързала душите им, бе много ценна и незаменима.

— Ще идвам при теб — закле се той.

— Аз също — промълви Мерибет и за кой ли път през този ден се опита да се пребори със сълзите си.

Но времето течеше безжалостно и неумолимо. Родителите ѝ пристигнаха с нова кола, която баща ѝ бе стегнал в гаража. Ноел също беше с тях — възбудена до крайност, четиринадесетгодишна хлапачка с чисто нови скоби на зъбите. Мерибет се разплака веднага щом я видя и я притисна към себе си.

Двете сестри стояха прегърнати, щастливи, че отново са заедно и въпреки огромните промени настъпили в живота им, за тях двете всичко си беше както преди.

Семейство Уитакър ги поканиха да останат за обяд, но родителите ѝ отклониха поканата. Маргарет се изправи пред дъщеря си, а очите ѝ бяха пълни с мъка и неизречена скръб заради всичко онова, което не бе в състояние да ѝ даде. Не бе намерила смелост да я защити и подкрепи, а сега се срамуваше до смърт от тези хора, които го бяха направили вместо нея.

— Добре ли си? — предпазливо попита тя.

Стоеше настрана сякаш се боеше да я докосне.

— Добре съм, мамо. — Мерибет изглеждаше много красива и много по-голяма. Беше пораснала. Приличаше на осемнадесетгодишно момиче. Вече не беше малко момиченце. Станала бе майка. — Ти как си? — попита Мерибет и майка ѝ избухна в сълзи и попита дали може да види бебето.

Когато го видя, заплака още по-силно и каза, че много прилича на Мерибет като бебе.

Натовариха багажа на Мерибет в колата. Тя остана неподвижна на мястото си, сърцето ѝ тежеше като камък в гърдите ѝ. Върна се в къщата, влезе в стаята на Лиз, взе Кейт както си спеше и я притисна към себе си. Бебето така и не осъзна какво става около него, не усети, че един много важен човек напуска живота му, за да не се върне никога повече като негова майка... ако изобщо някога се върне.

Мерибет знаеше, че в този живот не можеше да разчита на никакви гаранции. Само обещания и надежди.

— Сега те оставям — прошепна тя, вперила поглед в спящото ангелче. — Никога не забравяй колко много те обичам. — Бебето изведнъж отвори очи и погледна към Мерибет, сякаш се опитваше да проумее думите ѝ. — Когато се върна тук, вече няма да съм твоята майчица... Бъди добро момиче... Грижи се за Томи вместо мен.

После я целуна, здраво стиснала очите си. Макар че постоянно бе повтаряла, че не е способна да ѝ даде нищо, че не е в състояние да ѝ осигури живота, който заслужава... Дълбоко в душата ѝ, в сърцето ѝ, Кейт щеше винаги да си остане нейното бебе и тя винаги щеше да я обича с цялата си душа.

— Винаги ще те обичам — прошепна тя прилепила устни в меката косица, а после я остави в люлката, погледна я за последен път напълно съзнаваща, че никога вече няма да бъде толкова близка с детето си. Това беше последният им миг заедно като майка и дъщеря. — Обичам те!

Мерибет се обърна и се сблъска с Томи, който стоеше зад нея. Той я бе наблюдавал през цялото време и мълчаливо бе плакал заедно с нея.

— Не е необходимо да се отказваш от нея — промълви той през сълзи. — Аз исках да се оженя за теб. И все още искам.

— И аз искам. Обичам те! Но така е по-добре и ти го знаеш. И за тях е по-добре... а ние с теб имаме цял един живот пред себе си. — Тя се притисна към него ѝ той обгърна с ръце разтрепераното ѝ тяло. — О, господи, как те обичам! И нея обичам, но и те заслужават малко щастие. А аз? Какво мога да направя аз за Кейт?

— Ти си чудесен човек — рече ѝ той и я притисна с все сила към себе си, сякаш искаше да я предпази от кошмара на преживяното, който щеше да я съпътства през целия ѝ живот.

— И ти си чудесен — отрони през сълзи тя, а после заедно излязоха от стаята, в която остана бебето ѝ.

Беше на края на силите си, когато излезе от къщата заедно с него. Лиз и Джон се заплакаха, докато те се сбогуваха, а Томи настойчиво я молеше да обещае, че ще им се обажда и ще ги посещава.

И тя искаше точно това, но се боеше да не би да си помислят, че се стареа да стои близо до Кейт. Мерибет обаче имаше нужда от тях и от Томи. Бяха ѝ нужни много повече отколкото предполагаша. А и тя все още отчаяно желаше да сподели бъдещето си с Томи.

— Обичам те — яростно произнесе Томи, сякаш се опитваше за пореден път да я убеди в чувствата си.

Знаеше всичките ѝ страхове, усещаше колебанието ѝ, нежеланието ѝ да се натрапва в живота им, но той нямаше да ѝ позволи да си иде завинаги.

А за нея това беше истинско облекчение. Мерибет знаеше, че той ще бъде до нея винаги, щом тя пожелаеше това... а за момента тя го желаше отчаяно и се надяваше, че винаги ще е така.

Но всички те вече знаеха горчивата истина за това колко несигурно и непрогледно е бъдещето. Нищо не се случваше така както го искаха или го бяха планирали. И през ум не им бе минавало, че Ани ще ги напусне толкова рано и така изведнъж. Не се надяваха и на благословената поява на Кейт или на срещата с Мерибет, дошла в живота им като ангел на любовта. Единственото, което със сигурност знаеха в този момент, бе, че могат само да се надяват и че нямат право да разчитат на кой знае какво.

— Обичам те толкова много — прошепна Мерибет и отново се притисна към Томи, неспособна да се отдели от него.

В този момент почувства една необичайно нежна и ласкава ръка, която я стисна за рамото. Беше баща ѝ.

— Хайде, Мерибет. Време е да си вървим. — Очите му бяха пълни със сълзи. — Много ни липсваше през тези месеци.

После ѝ помогна да се качи в колата. Може би той не беше грубиянът, когото си спомняше, а само един човек със собствените си слабости и изкривени представи.

Може би и родителите ѝ бяха пораснали — всеки по свой начин.

Може би вече бе крайно време да го направят.

Томи и родителите му се взираха в отдалечаващата се кола и се надяваха Мерибет да се върне при тях. Знаеха, че ако животът е благосклонен към всички тях, тя ще се върне — на гости или завинаги. Бяха благодарни за срещата с нея. Бяха си разменили скъпоценни подаръци — любов, познание, цял един живот. Тя бе върнала смисъла на живота им, а те ѝ бяха осигурили мечтаното бъдеще.

— Обичам ви — прошепна Мерибет, вперила поглед в тях през задното стъкло на отдалечаващата се кола.

Те стояха пред къщата, докато тя не се скри от погледа им, а после влязоха вътре при безценния дар, който им бе оставила.

Издание:

Даниел Стийл. Дар

Американска. Първо издание

ИК „Компас“, Варна, 1994

Редактор: Любен Иванов

Коректор: Диана Черногорова

Художник: Светлана Стоянова

ISBN: 954-818-156-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.